

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Ashley Elston will blow readers away
with this fast-paced, twisty story." —MARY KUBICA

ASHLEY ELSTON

BESTSELLING AUTHOR OF
FIRST LIE WINS

ANATOMY OF AN ALIBI

A NOVEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

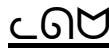
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ASHLEY ELSTON'UN DİĞER ESERLERİ

İlk Yalan Kazanır

Anatomy of an Alibi

ASHLEY ELSTON

PAMELA DORMAN BOOKS / VIKING

VIKING

Penguin Random House LLC'nin bir markasıdır

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com Telif

hakkı 2026 Ashley Elston

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

A Pamela Dorman Book/Viking

PGD kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

VIKING ve VIKING gemi kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak resmi ve tasarımı: Ervin Serrano

Yazar fotoğrafı: (c) Aimee Ballard

Tasarım: Nerylsa Dijol

E-kitap için uyarlanmıştır

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN KATALOGLAMA VERİLERİ

İsimler: Elston, Ashley yazar

Başlık: Anatomy of an alibi / Ashley Elston.

Açıklama: New York, NY : Pamela Dorman Books/Viking, 2026.

Tanımlayıcılar: LCCN 2025030117 (basılı) | LCCN 2025030118 (e-kitap) | ISBN 9780593834459 ciltli | ISBN 9780593834466 e-kitap | ISBN 9798217063147 (uluslararası baskı)

Konular: LCGFT: Kurgu | Gerilim Romanları (Kurgu) | Romanlar

Sınıflandırma: LCC PS3605.L78 A83 2026 (basılı) | LCC PS3605.L78 (e-kitap)

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2025030117> adresinde mevcuttur. LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2025030118> adresinde mevcuttur.

Aynı zamanda 2026 yılında Hachette UK Ltd., Londra'nın bir imtiyaz sahibi olan Headline tarafından Büyük Britanya'da ciltli olarak yayınlanmıştır.

İlk Amerika Birleşik Devletleri baskısı Pamela Dorman Books/Viking tarafından 2026 yılında yayınlanmıştır.

E-kitap ISBN 9780593834466

AB'de ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>'dir.

—

ep_prh_7.3a_154717897_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf Epigraf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

Dean için

Alibi: Suçun işlendiği sırada başka bir yerde olduğunu ve bu nedenle suçlamaya konu olan suçu işlemediğini iddia eden sanık tarafından sunulan savunma.

—LOUISIANA EYALET BAROSU

BÖLÜM 1

Aubrey

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

W Kafamı hafifçe salladığımda, barmen cin şişesini uzattı. Kalabalık giderek artmıştı.

Bu bar taburesinde oturduğum kırk beş dakika boyunca, geldiğimde mekanın nispeten boş olmasına şükrettim. Bu eski ahşap zeminler, honky-tonk atmosferini gerçekten yansıtıyor, ama odaya girdiğim anda adeta bana saldırdılar. Neredeyse bir garsonu ve içki tepsisini, ayrıca benimle çok yakın durdukları için tek hataları olan birkaç müşteriyi de yere seriyordum, çünkü 7,5 cm'lik topuklarım iki tahta arasına sıkışmıştı. Burada geçirdiğim zamandan özleyeceğim birkaç şey var, ama bu ayakkabılar onlardan biri değil.

Gecenin ikinci Negroni'si önüme geliyor. "Yiyecek sipariş etmek ister misin?"

Barmenin isim etiketine bakarak, "Hayır, teşekkürler Ray. Bu gece sadece içki içeceğim" diyorum.

O, soğutucuya doğru ilerler ve ilk yudumu almaya hazırlanırken, benim koltuğumla yanımdaki koltuk arasına sıkışmış olan kız için iki Ultras çıkarır. Hiç yüzümü buruşturmadan bir parmak ucu kadar içerim. Bir gelişme var.

"Doğru yaptığımdan emin misin?"

Ray'in tüm dikkati üzerimde, elindeki iki birayı unutmuş durumda. Belki de sandığım kadar sakin değildim.

İlk kokteylimi sipariş ettiğimde, seçimim onu şaşırtmıştı. Bu kalabalık, sert içkiler sipariş ederken daha çok kokteyl ve shotlara yöneliyor gibi görünüyor.

"Evet, tam doğru." Ve tam da olması gerektiği gibi yapılmış. Cin'den nefret etmem onun suçu değil. Bardağı kaldırıp sağlıklı bir yudum alıyorum, tuvalete gidip kusmak zorunda kalmamak için dua ediyorum.

O memnun görünüyor ve dikkatini tekrar kıza çeviriyor, iki şişeyi buruşuk banknotlarla değiştiriyor.

Telefonumun ekranına dokunarak, son kontrol ettiğimden bu yana sadece yedi dakika geçtiğini görüyorum. En az bir saat daha kalmam gerekiyor. Keşke içkimi, istemediğim yiyecekleri tabağımda itip kakmak gibi karıştırabilsem de Ray'in duygularını incitmesem.

Sağımdaki çift, ayrılmadan önce bara birkaç dolar bırakıyor, ama yanımdaki tabure sadece bir iki saniye boş kalıyor.

Ray siparişini sorduğunda adam "Miller Lite" der. Bira önüne konur konmaz bir yudum alır.

"Ne boktan bir gün" diye mırıldanır ve elini yüzüne sürer.

Tanrım, bu duyguyu çok iyi bilirim. Benim günüm için de aynı şeyi söyleyebilirim. Benim günümün zorlu yanlarını biliyorum, ama ona sormamak için dilimi ısıtıyorum. Bu gecenin bir an önce bitmesini ne kadar istesem de, buraya yabancılarla boş boş sohbet etmek için gelmediğimi kendime hatırlatıyorum.

Adam, sıkıca kapalı dudaklarımdan çıkan sorularla çağırılmış gibi bana doğru döner. Bakışları üzerimde dolaşır ve ben, sol yüzük parmağımdaki oldukça büyük tek taşlı elmas ve platin yüzüğü fark etmeden önce elimi bardan çekip kucağıma gömerim.

Bu dürtünün ardındaki nedeni analiz etmek yerine, taburemin üzerinde dönüp arkamı bara çeviriyorum. Önümdeki manzarayı izlerken sırtım bara dönük. Duman, zaten loş olan ışığı daha da bulanıklaştırıyor ve her şeyi biraz puslu gösteriyor.

Sadece birkaç saniye sonra o da benim hareketimi taklit ediyor. Aramızda en az yarım metre var, ama burada, onun yanında oturmak garip bir şekilde samimi hissettiriyor.

Bu son dakikaları geçirmek için acilen dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyor, ona doğru eğilip soruyorum, "Bu grubu daha önce dinledin mi?"

Spot ışıkları, odanın köşesindeki küçük sahnede bulunan üçlü enstrüman grubunu aydınlatıyor. Ben geldiğimde grup hazırlıklarını yeni bitirmişti, ancak o zamandan beri barın sonuna doğru ilerleyerek, burada bekarlığa veda partisi yapan bir grup kızla sohbet etmeye başlamışlar. Görünüşe bakılırsa, *canlı müzik* yakın zamanda başlayacak gibi görünmüyor.

"Hayır, gelmedim." Sesi derin ve dolgun. Odanın diğer ucundaki üç bilyardo masasına doğru başını sallayarak, "Çoğu insan buraya bilyardo oynamaya ve içmeye gelir, grubu dinlemeye değil," diyor. Her bilyardo masasının yan raylarında, gelecekteki oyunlar için hak iddia eden yığınlar halinde dizilmiş çeyrek dolarlar var. Oynamak istiyorsanız, buraya oldukça erken gelmeniz gerekiyor gibi görünüyor. "Gary, bu mekanın sahibi, müzik zevki çok kötü, bu yüzden onların iyi olacağını umut etmeyin." diye ekliyor.

Yanımdaki yabancı, bize en yakın maçı izlerken, ben de ona gizlice bakıyorum. Yaşlarımız yaklaşık aynı gibi görünüyor, bu yüzden otuz yaşına birkaç yıl kalmış olduğunu tahmin ediyorum. Çekici ama yine de yaklaşılabiliyor görünüyor, bu da en iyi kombinasyon. Derin bronzlaşmış yüzü ve pürüzlü elleri, ofiste çalışmadığını gösteriyor, ancak ütülü gömleği, iş dışında iyi görünmeyi sevdiğini gösteriyor.

Alyans yok. Güzel bir saat. Genel olarak, oldukça iyi bir paket.

Önümdeki içkiyi gözleriyle süzer. Hala neredeyse dolu ama buzlar eridiği ve yoğunlaşma suyu bardakımın altındaki peçeteyi ıslattığı için artık açıkça sulandırılmış durumda.

"Başka bir şey içmek ister misin?" Bana doğru eğildi ve ben de aynısını yaptım, neredeyse yüz yüze geldik.

"Başka bir şey sipariş edemem," diyorum omuz silkerek.

Kafasını eğerek sözlerimi analiz ediyor. "Ama ben senin için başka bir şey sipariş edebilirim." Bu bir soru değil.

Gözlerim elinde tuttuğu şişeye takılır.

Adam birasını kaldırıp iki parmağını gösterir. Ray birasını önüme koyduğunda ona bakamam. Bir sonraki müşteriye geçince kokteyli bırakıp birayı alırım, ama içmeye fırsat bulamadan, o da kendi bardağının ağzını benimkinin ağzına dokundurur. "Umarım bu daha çok hoşuna gider."

Damak tadımı temizlemekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Uzun bir yudum aldıktan sonra dudaklarımı kağıt peçeteyle silerim. "İçki için teşekkürler."

O bana bakarken, ben sessizce *"Buraya bunun için gelmedin!"* diye tekrar tekrar söylüyorum. Bu yabancıyla konuşmamalıyım. Bu yabancının bana içki ısmarlamasına izin vermemeliyim.

"Buralı değilsin, çünkü buradaki herkesi tanıyorum, ama bunun kesinlikle en kötü laf olduğunu biliyorum."

Kendimi tutamadan gülüyorum. "Evet, bunu söyleme," diyorum, o zaten söylemiş olsa da.

Burada Ben'den bahsetmem gerekiyor.

Ama Ben hakkında konuşmaktan yoruldum. Ben ve onun yüksek profilli davaları. Kocasını ofiste daha fazla zaman geçirdiğinde bir eşin nasıl gerçekten sıkılabileceğini açıklamaktan bıktım.

evde olduğumdan daha fazla. Ve Ben'den bahsettiğim anda, bu adamın bakışları hala gizli olan sol elimi arar. Gözleri, elmas küpelere ve taburemin arkasına asılı Chanel çantaya, sonra da elbiseyle mükemmel uyum sağlayan dumanlı gözlere ve kırmızı lekeli dudaklara kayar. Beni bu kadar hızlı bir değerlendirmeye özetledikten sonra tavrındaki değişikliği şimdiden tahmin edebiliyorum: ne kadar şımarık bir velet olmalıyım.

Bu yüzden Ben'den, talepkar müşterilerden veya büyük davalardan bahsetmiyorum.

Yanımdaki yabancı adını söylemiyor, ben de adım söylemiyorum. Belki de bahsetmesi gereken bir kadın var ama o da bahsetmemeyi tercih ediyor. Belki de ikimiz de, olmamız gereken kişi dışında başka biri olabileceğimiz birkaç dakikanın tadını çıkarıyoruz.

"Buradaki herkesi tanıdığını söylediğin için blöf yaptığını düşünüyorum." Gözleri parlıyor. "Deneyin bakalım."

Kalabalığa doğru geri döndüm ve o da aynısını yaptı. Gözlerim odayı taradı ve soluk kot pantolon ve yamalarla kaplı siyah deri motosikletçi yeleği giymiş orta yaşlı bir adama takıldı. Altında gömlek yoktu, sadece yelek vardı. Kötü bir görünüm değildi, ama bence bu kıyafeti gerçekten yakıştırmak için kolları da çekici olmalıydı ve ne yazık ki onun kolları öyle değildi. Daha fazla yaklaşıp, çok bariz olmadan hedefimi işaret etmeye çalıştım. "O adamın adı ne ve onunla ilgili ilginç bir şey söyle."

Aramızdaki mesafe daha da azalıyor. Kime sorduğumu görünce gülüyor. "Ah, sanırım kolay bir soruyla başlıyoruz. O Kenny Hudson. Commerce Caddesi'ndeki fırını işletiyor. Park yerinde üzerinde adı yazılı bir Harley olduğunu düşünürsünüz, ama aslında buraya bej renkli bir Corolla ile geldi. O yeleği eBay'den satın aldı. İlk kez onu giyerek geldiğinde birkaç kişi onunla dalga geçti

, o da bir hafta boyunca menüden elmalı turta çıkarmakla karşılık verdi. O günden beri kimse ona bir şey demedi."

Kenny'yi anlatırken birdenbire kahkaha atmaya başladım. "Sana inanmıyorum."

Omzunu silkiyor. "O elmalı turta çok kötüdür." Yüzü çok yakın ve ağzının köşesi sevimli bir gülümsemeyle yukarı kalkmış. "Belki de seni buraya getiren budur? Kenny'nin dünyaca ünlü elmalı turta mı?"

Yüzümdeki gülümseme artık kalıcı gibi. Bu adam inanılmaz derecede çekici. "Tamam, oyun başlasın." Kalabalığı bir kez daha tarıyorum. "Jukebox'a yaslanmış kadın ne durumda?" Sırtı makineye dönük ve etrafındaki her şeyden ve herkesten habersiz gibi görünüyor, telefonunda sonsuz bir şekilde kaydırıyor.

"Oh, bu kesinlikle üzücü bir hikaye," diyor. "O Frieda von Samsung."

Neredeyse biramı tükürecekim. "Az önce Frieda von Samsung mı dedin?"

"Evet, o Samsung imparatorluğunun kayıp varisi. Ama o aslında bir Apple hayranı, bu yüzden kaçtı ve o zamandan beri burada saklanıyor, böylece iPhone'uyla huzur içinde yaşayabiliyor." Biraz daha yaklaşıyor. "Frieda von Samsung'u bulup ödülü almak için mi buraya geldin?"

Gülmemi tutmaya bile çalışmıyorum. "Beni yakaladın. Frieda evden kaçtığından beri onu takip ediyorum."

Sonraki otuz dakika, bir kişiden diğerine geçerek, her birinin açıklaması giderek daha absürt hale gelirken, hızla geçer. Ve her biri, benim neden burada olduğumla ilgili giderek daha uçuk tahminlerle sona erer. Grup nihayet çalmaya başlar ve ikinci şarkıda dans pisti neredeyse yarısı dolmuştur, her ne kadar bu şimdiye kadar dinlediğim en kötü grup *olsa da*.

"Bu gruba büyük umutlar bağlamıştım ama görünüşe göre Gary'nin zevki hiç gelişmemiş," diyor ve sahnedeki adamlara doğru başını sallıyor.

"Oh, bunu duymak hiç hoş değil." Ona hafifçe kaşlarını çatıyorum. "Ben onların menajeriyim. Cheese Freedom'ın büyük bir potansiyeli var. Onları bir sonraki One Direction yapmaya kararlıyım."

Bir anlığına onu hazırlıksız yakaladım, sonra ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve itiraf etmeliyim ki o sadece çekici değil, aynı zamanda çok yakışıklı.

"Sırf bunun için, Cheese Freedom bu Tom Petty şarkısını mahvederken benimle dans etmek zorunda kalacaksın."

Onun teklifini kabul edip etmemeyi düşünmeden bile, ekranım daha önce ayarladığım alarmla aydınlanıyor ve günümün henüz bitmediğini çok çabuk hatırlıyorum. Çubukla kaydırıp kapatıyorum, sonra Ray'i çağırıp evrensel hesap işareti yapıyorum.

"Gidiyor musun?" diye sorar adam, ikimiz de bara döndüğümüzde.

"Evet, üzgünüm." Onunla flört ederek zaman geçirmek eğlenceliydi ama gitmem gerekiyor.

Ray bana hesabı uzatır ve ben toplam tutara bakmadan kredi kartımı veririm. Geri geldiğinde, fişe cömert bir bahşış yazıp alt satıra imza atarım.

Tabureden kayarken, ayak bileğimi burkmamayı diliyorum, böylece bu bardan hâlâ biraz haysiyetimi koruyarak çıkabileceğim. Tam ayrılmak üzereyken, adam soruyor: "Seni dışarıya kadar geçirebilir miyim?"

O sorusunu bitirmeden başımı sallıyorum. Ona hızlıca bir bakış atıp, "Senin tahmin ettiğinden daha fazla gülmeye ihtiyacım vardı, teşekkür ederim" diyorum.

Yavaş ve kararlı adımlarla kapıya doğru ilerliyorum. Dışarı çıktığım anda topuklu ayakkabılarımı çıkarıp arabaya koşuyorum.

Arabaya bindiğimde, motoru çalıştırıp park yerinde dururken gösterge panelindeki saate bakıyorum. Bir çift

Yolcu tarafındaki kapıya çarparak beni o kadar korkuttu ki, şaşkın bir çığlık attım. Adam kızı pencereye doğru bastırıyor ve elleriyle kızın tişörtünün arkasını yukarı doğru itiyordu. Bu şu anda olamaz. Camı yüksek sesle tıklattım ve onlar da beni korkuttukları gibi beni korkuttular. İkisi de arabaya bakmak için eğildiler, sonra sarhoş gibi el salladılar ve öpüşmeye devam etmek için başka bir yer buldular.

Burada içki içmek için durmak gerçekten iyi bir fikir değildi. Arabayı sürmeye başladım. Bu artık benim sorunum olmayacaktı.

BÖLÜM 2

Aubrey

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

A Bu saatte, benzin istasyonuna geri dönmek çok kısa sürüyor, tam on iki saat önce şehre giderken uğradığım istasyonun aynısı.

Kasabayı saran sisli pus, benzin pompaları üzerindeki çıkıntının kenarındaki neon ışıkların parlaklığını bozarak geceye ürkütücü bir hava katıyor. Chantilly's'te geçirdiğim zaman hoş bir oyalama oldu, ama günün büyük bir kısmında hissettiğim tedirginlik geri döndü. Yolcu koltuğundan plastik poşeti alıp telefonu içine koyduktan sonra arabadan atlıyorum.

Bu saatte ve bu kasabanın büyüklüğü göz önüne alındığında, düşündüğümde daha kalabalık. Sis, gözlerimi yanıltıyor; yabancılar karanlığa adım attıklarında sanki bir anda ortadan kayboluyorlar.

Mağazaya girdiğimde parlak floresan ışıklar gözlerimi kamaştırıyor ve küçük umumi tuvalete doğru ilerlerken gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Onu burada geçtim galiba.

Plastik poşeti kapalı tuvalet kapağının üzerine bıraktıktan sonra, lavabonun yanındaki havlu dağıtıcısının kolunu çekerek beş veya altı yaprak havlu alıyorum. Dikkatlice, kirli zeminde çıplak ayakla durmamak için üzerinde durabileceğim kadar büyük küçük bir kare şekli oluşturuyorum.

Elbise ve topuklu ayakkabılardan grafik tişört, eşofman altı ve parmak arası terliklere geçmek bir cambazlık gerektiriyor, ama kağıt havlu adasından ayrılmadan bunu başarıyorum.

Peruk ve şapkayı çıkarmadan önce uzun açık kahverengi saçlarımı bir elimle düzeltiyorum, böylece neredeyse siyah olan kendi saçlarım omuzlarımın hemen üzerine düşüyor. Elbise, ayakkabılar ve peruk çantaya geri giriyor. Her şeyi topladığım anda, kapı hafifçe çalınıyor.

Yavaşça açıp dışarıya bakıyorum. İşte burada. Camille Bayliss.

Sıkışık bir yer ama ikimiz de içine sığmayı başardık. Ve şimdi bütün gün sormak için can attığım soru.

"Nasıl gitti?"

"Umduğumuz gibi gitmedi."

Başımı eğip onu incelerim. "Umduğumuz gibi gitmediyse, nasıl gitti?"

Bana nasıl cevap vereceğini düşünürken dudaklarını büzüyor.

"Başarısız oldum."

Ona daha fazla soru sormadan önce, o soruyor: "Peki ya sen? Herhangi bir sorun var mı?"

"Benim tarafımda her şey yolunda." Bir süre durakladım, sonra ekledim, "Hiçbir şey bulamadın mı?"

O kafasını kafasını salladı ama hiçbir
hiç başka mazeret veya açıklama

İkimiz de söylemediğimiz çok şey var ve ikimiz de bunun farkındayız.

Ayaklarımla ileri geri sallanıyorum. Bu konuşma için burası çok küçük. "Şimdi ne olacak?"

Camille derin bir nefes alıyor. "Tekrar deneyeceğiz. Sadece ne zaman olacağını belirlememiz gerekiyor."

Yalan söylüyor. Yüzünden anlaşılıyor. Bugün onda bir şey değişti ve keşke ne olduğunu bilseydim.

"Al," diyorum, plastik poşeti ve çantayı ona uzatarak. Elbiseyi ve topuklu ayakkabıları saklamak istemiyorum, ama eminim ki o da kıyafetleri geri istemiyordur. İkisini de alıyor, sonra sağ elini uzatıyor, ama benden başka ne istediğini bilmiyorum.

"Yüzükler."

O bunu söyler söylemez, onların ağırlığını hissediyorum. "Ah, evet, neredeyse unutupordum." Onların beni ne kadar sıkıştırdığını düşünürsek, çıkarmak şaşırtıcı derecede kolay oluyor. Önce nişan yüzüğünü, sonra da alyansı, onun uzattığı eline bırakıyorum. O, birkaç saniye gergin bir şekilde onlara bakıyor, sonra parmağına takıyor.

"Telefon ve anahtarlar?" diye sordu.

"Anahtarlar çantada, telefon da çantada." Buradan çıkmaya hazırım. Ama şu anda birbirimizden çok uzak olsak da, hala aynı takımda olduğumuzu düşünmesini istiyorum.

"Benim seçtiğim yer yerine Chantilly's adında bir yere mi gittin?" Camille bunu soru gibi soruyor ama aslında soru değil.

Gizemli adamın gülümseyen yüzü zihnimde belirir, ama ortaya çıktığı kadar çabuk onu uzaklaştırırım. "Evet, nerede içki içtiğimin önemi yoktu." Plan değişikliği için özür dilemeden önce dudaklarımı sıkıca kapatırım.

Bir saniye kadar beni izledi, sonra başını salladı. "Tabii, sorun değil. Ben de birkaç başka sapma fark ettim. Her şey planlandığı gibi gittiğinden emin misin?"

Şimdi yalan söyleme sırası bende. "Evet. Sadece biraz yolumu şaşırdım. St. Francisville'de olduğum sürece bunun pek önemi olmadığını düşündüm."

Camille çantayı göğsüne sıkıca bastırır. O da benim kadar buradan gitmeye hazırdır. "Diğer arabanın anahtarı kontakta. Eve git, birkaç gün içinde sana ulaşırım ve yeni bir plan yaparız."

Tuvaletten çıkar ve ben de bir dakika kadar bekledikten sonra onun ardından çıkarım.

Park yerine vardığımda Camille ve Range Rover çoktan gitmişlerdi, ama Baton Rouge'dan buraya geldiğim eski Honda beni bekliyordu.

Planımız, öğlen başlayıp gece yarısından hemen önce sona erecek, net ve sarsılmaz bir dijital iz bırakmaktı. Her hareket önceden planlanmıştı.

Ancak bu özenle çizilen tablo benim hikayemi anlatmazdı. Benjamin Bayliss'in eşi Camille Bayliss'in hikayesini anlatırdı.

Camille, kocası tarafından takip edilmeden ve izlenmeden hareket edebilme yeteneğine ihtiyaç duyuyordu. Ben, yıllardır ikimizi de etkileyen kirli bir sır saklıyordu ve onun her hareketini gerçek zamanlı olarak izlediği için, bunu kanıtlamak imkansızdı.

Bu yüzden onun yerine benim her hareketimi izleyecekti.

Ben, kullanışlı Journeys özelliği sayesinde Camille'in telefonunun ve Range Rover'ın tam konumunu görebiliyordu. Ve Camille, Camille olduğu için, bankalarından bildirimler gönderecek çok sayıda alışveriş yapıyordu ve bu alışverişler, Chanel çantasının dibinde duran kredi kartı fişleriyle eşleşiyordu.

Ve çoğunlukla, olan da buydu.

Yeni planın ne olacağını bilmiyorum, ama onunla bir daha yer değiştirmem mümkün değil. Bir zamanlar ona benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacım vardı, ama artık yok.

Bugün "onun" olarak geçirdiğim zamanı bunu kesinleştirmek için kullandım.

Eve dönüş yolu uzun değil, ama normalden iki kat daha uzun sürmüş gibi geliyor. Accord'u şehir merkezine yakın bir otoparka park ediyorum, bu sabah arabayı aldığım otoparkın aynısı. Anahtarları paspasın altına bırakmaya tereddüt ediyorum.

Araba benden daha eski diye kimse onu çalmayacak diye bir şey yok, ama Camille'in söylediği gibi yapıyorum.

Bu artık benim sorunum da değil.

Range Rover'daki eşyaların hiçbiri bana ait değildi, tıpkı Honda'da bana ait hiçbir şeyin olmaması gibi.

Ana yoldan mahalleme kadar kısa bir yürüyüş mesafesi var. Tasarımcı kıyafetleri giyip lüks bir araba sürerken, muhtemelen limiti olmayan bir kredi kartı kullanmak, sokağıma girdiğimde hayatımın gerçekliğini biraz daha sert bir şekilde hissettiriyor. Yaşamak için yeterince iyi bir yer, ama aynı zamanda şehrin dışındaki imrenilen kapılı topluluklar da değil.

Attığım her adım, sahip olduğumdan daha fazla enerji gerektiriyor gibi geliyor. Son on iki saat beni tamamen tüketti. Camille olarak yapmam gerekenleri yaparken, olmadığım şeyi saklamak zihinsel olarak çok yorucuydu.

Ama onun başarısız olduğunu duyunca, tüm çabalarımın değdiğini anladım. Bugün onun için başarısız bir gün olmuş olabilir, ama benim için öyle olmayacak.

Eve yaklaştıkça adımlarım yavaşlıyor. Son birkaç hafta duygusal bir kasırğa gibiydi ve şimdi çöküşü hissediyorum.

Şu anda Camille muhtemelen otele dönmüş, derin uykudadır, ben ise evimin garaj yolunda ağır adımlarla yürüyorum. Dolunayın parlaklığı evimizin derin gölgesini düşürüyor, ön bahçeyi karanlıkla kaplıyor. O kadar sessiz ki, çok sayıda sakini taşımak için fazla eski olan binanın gıcırtilarını ve inlemelerini neredeyse duyabiliyorum. Eskiden tek bir ailenin yaşadığı bu ev, daha sonra dört ayrı daireye bölünmüştür. Duvarların çatlaması sadece an meselesi.

Burası temelde kimsenin ayrılmadığı bir pansiyon. Bu şekilde düzenlendiği için, bu mülk

kısa süreliğine bir yere ihtiyaç duyan kiracıları çekmelidir — geçmişleri ile gelecekleri arasında sıkışıp kalmış insanları.

Eşimden ayrıldım ama henüz boşanmadık.

İşten kovuldum ve henüz başka bir iş bulamadım.

Tehlikeli olan kısım "henüz" kelimesidir. Böyle bir yerde yaşamamanın geçici olduğu ve olumlu bir yaşam değişikliğinin çok yakında olacağı umudu.

Bugün benim yaptığım gibi, elde etmek için büyük çaba sarf edeceğiniz olumlu bir yaşam değişikliği.

Yıllar önce bu eve taşındım çünkü karşılayabileceğim tek yer burasıydı ve taşınmak için yeterince para biriktiremedim —*henüz*. Burada yaşayan herkesin benzer şeyler söyleyeceğinden eminim.

Burası sonsuza kadar kalacağım bir ev değil, ama bir şekilde öyle oldu.

Dairemin evin arkasında kendi dış girişi var, ama mutfakta ışık yandığını görünce o kapıya yöneldim.

Kolu çevirip kapıyı açıyorum.

Yaralı ahşap mutfak masasından bana bakan bir avuç insan görüyorum. Herkes burada.

"Şansın yaver gitti mi?" diye soruyorum.

Deacon başını sallar ve "Hayır, hâlâ orada" der. "Tamam, plan B'ye geçelim."

BÖLÜM 3

Hank

MAZERETTEN SONRA

11 EKİM PAZAR

M Dönüş yaparken lastiklerim gıcırıyor. Normalden daha hızlı sürüyorum. sokaga bir gerektiğinden sür y sokağın bir Pazar

Sabahları dışarıda çocuklar olacağı kesin, ama ben panik içindeyim. Dışarıda olmak için herhangi bir bahane arayacağınız, mükemmel, berrak, mavi gökyüzlü günlerden biri. Arabalar garaj önlerinde yıkanıyor, çiçek tarhlarından yabancı otlar yolunuyor ve Ekim ayının ortasına gelmiş olmamıza rağmen bir limonata standı kurulmuş.

Ama bu fırtına öncesi sessizlik. Karşılaştığım herkes, huzurlarının bozulacağından tamamen habersiz.

Tıpkı yedi dakika önce aldığım o çılgın telefonla benim huzurumun bozulduğu gibi.

İki tekerlekle virajı almayacağım kadar yavaşlayarak, garaj yoluna giriyorum.

Kamyonetim gürültüyle durur ve onu tam da söylediğim yerde beni beklerken görürüm. Onunla baş başa konuşmak için birkaç dakikam olacak gibi görünüyor, ama bu süre hiç de yeterli olmayacak.

Camille, evinin büyük ahşap ön kapısına çıkan taş merdivenlerde oturuyor, kollarını bacaklarına sıkıca dolamış. Saçları geriye doğru çekilmiş

ve sabahın ortasında güneş ışııyla yıkanmış, bu da onun ne kadar solgun olduğunu kolayca görmeyi sağlıyor.

Birkaç saniye içinde onun önüne geliyorum ve çömelıyorum.

"Hank..." Adımı söylerken sesi çatlıyor.

Her iki yanağında sulu maskara izleri var ve burnu akıyor. Başını omzuna doğru eğerek gözyaşlarını düğmeli gömleğinin koluna siliyor, ancak yeni bir dalga onların yerini alıyor.

"Başka kimse var mı?" Garajın yanındaki taşma park yerine park edilmiş 1970 model kırmızı Mustang'i işaret ederek başımı sallıyorum. Gözden kaçması zor ve aynı zamanda çok da uyumsuz bir araba.

Omzunun üzerinden arabaya bakar ve hafifçe gerilir. "Hayır. O... buradaydı. Burada başka kimse yok."

Cevabı daha fazla soruya yol açıyor, ama şimdilik bunu bir kenara bırakıyorum. "İçeriye bakayım, bekle."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, kolumu tuttu. "Hayır... içeri girme..."

Elini elimde tutup hızlıca sıkıyorum. "Hemen dönerim." Dirsekimle kapı koluna bastırıp omzumla ağır kapıyı açıyorum.

İlk olarak koku burnuma çarpar. Boğazım sıkışır ve gömleğimi çekip burnumu kapatırım. İçeri girdiğimde karşılaştığım manzara neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olur. Tam da onun tarif ettiği kadar kötüdür. Bir adım, sonra iki adım atarım, ama giriş holünün hemen yanındaki ev ofisine girmeden dururum.

Ben yerde yatıyor ve cildinin morumsu gri rengi, bir süredir ölü olduğunu gösteriyor.

Bu durumda bir vücuda ne olduğunu görmek kolay değil. Ben için yapılabilecek bir şey olmadığı açık olsa da, yaklaşıyorum. Kan, göğsündeki bir açıklıktan dökülmüş ve altındaki halıya emilmiş gibi görünüyor, ancak ona dokunmadan, hasara neden olanın mermi mi, bıçak mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamak imkansız.

kurşun mu, bıçak mı yoksa başka bir şey mi yaraladı anlamak imkansız.

Bir keder dalgası içimi kaplar ama onu bastırırım, Camille dışarıda dağılmamış ve polisler buraya koşmamışken, daha sonra ilgilenmek üzere bir kenara koyarım.

Gözlerimi ondan ayırmak zor, ama polis gelmeden önce zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeliyim, çünkü polis geldiğinde içeri girmeme izin verilmeyecek. Odayı tarayarak her şeyi içime çekiyorum, önümdekileri objektif bir şekilde görmeye çalışıyorum.

Ben'in masası, odanın odak noktası olan büyük, süslü bir mobilyadır ve o, masanın yanındaki yerde yatmaktadır. Onu bu noktaya getiren adımları hayal etmeye çalışıyorum. Onu bu alanda canlı olarak hayal ediyorum. Masa sandalyesi geriye itilmiş, yani oturmuş ve sonra kalkmış, sağ taraftan köşeyi dönmüş ve sandalyeyi o yöne çevirmiş olabilir. Ama bundan daha uzağa gidememiştir.

Masada misafirler için iki küçük sandalye var ve Ben'e en yakın olanı yan yatmış durumda. Birisi orada oturuyordu ve Ben'le yüzleşmek için aceleyle sandalyeyi devirdi mi? Bunun dışında, ofisindeki diğer her şey sağlam görünüyor. Hiçbir şey karıştırılmış veya yerinden çıkmış gibi görünmüyor, ancak masasında birkaç müşteri dosyası görüyorum. Ben ölmüş olabilir, ancak müşterileri hala gizlilik hakkı altında korunuyor. Polislerin bu bilgileri incelemesine izin veren bir cinayet mahalli istisnası yok, bu yüzden onlar buraya geldiklerinde bu konuyla ilgilenmeyi aklımda tutuyorum.

Ben'in masasının arkasında, odanın arka duvarına yaslanmış bir büfe var. Büfenin üzerinde dizüstü bilgisayar açık ama ekranı karanlık. Uzak duvardaki kitap rafları düzenli ve barını gizleyen dolap kapakları açık. İlk elden deneyimimden bildiğim kristal sürahi, şimdiye kadar tattığım en iyi burbonlardan bazılarını

en iyi burbonlardan bazılarını içerdığını bildiğim kristal sürahi, her zamanki yerinden öne çekilmiş. Masaya bakıp, içki doldurmak için kullandığı bardağı arıyorum ama göremiyorum. Odaya bir adım daha girip sola doğru ilerlediğimde, bardağı masanın arkasında, yerde, hala sağlam ama yan yatmış halde buluyorum.

Odanın dışına çıkmadan önce Ben'e son bir kez bakıyorum.

Burada ne oldu böyle?

Onu yas tutmak için daha sonra zaman olacak, ama şu anda Camille'i görmem gerekiyor.

Evden çıkıp, onun yanındaki basamağa oturdum. "Eve geldiğinde tam olarak ne olduğunu anlat bana." Gözleri cam gibi, sanki beni gerçekten görmüyor gibi. Beni duymuyor gibi.

O, düzensiz bir nefes alır. "Her zamanki gibi garaj kapısından içeri girdim. Ben'i çağırdım. Onu aramaya başladım... ve sonra... onu gördüm. Yerde... yerde yatıyordu." Dönüp eve bakar. "911'i aradım. Telefonda kalmamı istediler, ama ben korkmuştum. Senin ne kadar yakın olduğunu biliyordum. Ben... Ben her zaman acil bir durum olursa seni arayabileceğimi söylerdi. Ben de seni aradım. Sonra buraya geldim. Senin dediğin gibi."

Uzaklardan gelen siren sesleri, zamanımızın neredeyse dolduğunu söylüyor. "O haklıydı. Polis, Ben'e bunu kimin yaptığını bulmak için sana bir sürü soru soracak. Sorulara dürüstçe cevap ver. Ama hiçbir şeyi tahmin etme. Hiçbir şeyi varsayma. Doğru olmadığını düşündüğün bir şeye katılma. Cevaplayamayacağın veya cevaplamaman gerektiğini düşündüğün bir şey varsa, doğrudan bana bak. Gerisini ben hallederim. Nasıl görüneceği konusunda endişelenme. Şimdi tedbirli olmak, sonra pişman olmaktan iyidir." Birbirimize bakıyoruz. Ona çok şey anlatıyorum ve çoğunun kafasına dank etmesini umuyorum. "Tamam mı?"

O başını sallıyor.

"*Tamam* dediğini duymam lazım."

Yine başını sallıyor ve sonra zayıf bir sesle "Tamam" diyor.

"Şehre yeni mi döndün? Az önce mi? Beni aradığın anda mı?"

Alt dudağı titriyor ve saçlarının bir kısmı onu tutan tokadan düşüyor, ama o bunu umursamıyor. "Evet. Az önce döndüm. Hem de şimdi."

Kolunu sıkıyorum. "İyi gidiyorsun. Bunu çözeceğiz. Ama şimdilik önümüzdeki birkaç saati atlatmamız lazım, tamam mı? Ofiste herhangi bir şeye dokundun mu? İçeride yerinden oynatılmış bir şey var mıydı?"

"Hayır... Sanmıyorum... Eşyalarımı mutfığa bıraktım... Ben'i aramaya gittim ve sonra gördüm..." Cümlesini bitiremiyor.

"Bu iyi. Gerçekten iyi gidiyorsun." Tamamen çökmek üzere.

İlk polis arabası araba yoluna girdiğinde, ağlayarak bana yaslandı.

Burada olanlar hakkında bilmediğim çok şey var, ama benim önceliğim o. Ben de bunu isterdi. Gerisini sonra halledebilirim.

İki polis memuru araçtan inip bize doğru koşarken, sağ elleri silahlarının üzerinde. Bir düzine siren daha eve doğru hızla yaklaşıyor gibi geliyor. Komşuların daha iyi görebilmek için sokağa doğru ilerlediklerini hayal ediyorum, ancak bu mahallede evler birbirinden çok uzak olduğu için çok fazla şey görebilmeleri kolay olmayacaktır.

Yaklaşan polislerden biri birkaç metre geride dururken, diğeri merdivenlerin hemen önünde duruyor.

Onu kolumun altına sıkıca sarıp, ikimizi de ayağa kaldırıyorum ve boş elim yanımda gevşek kalmasına dikkat ediyorum. Çılgın bakışlarına bakılırsa, bu ikisi polis teşkilatında

yani gergin, titrek parmakların beni bir tehdit olarak görmesine gerek yok. Yeni gelenler araçlarından iniyorlar ama biraz mesafe bırakıyorlar.

"Hırsızlık ve olası cinayet ihbarı üzerine 911 çağrısına yanıt veriyoruz," diyor bize en yakın olan polis memuru. Onu bu kadar sıkı tutmasaydım, "cinayet" dediği anda Camille yere düşerdi. Vücudumu ona daha yakın olacak şekilde çevirirken, onu da biraz arkama kaydırıyorum. Bir basamak yukarıdayız, bu yüzden onun üzerinde yükseliyorum. Ben iri bir adamım ve gerektiğinde, şu anda olduğu gibi, bedenimin büyüklüğünü kullanarak hakimiyet kurmakta hiçbir sorunum yok.

"Ben Hank Landry." İkisinin de yüzünde tanıma belirtisi görüyorum. "Müvekkilim şehir dışından eve yeni geldi ve kurbanı buldu." Onu ismiyle değil, "müvekkilim" olarak adlandırmak bilinçli bir seçim.

Birkaç polis, bu ikisinin birkaç metre arkasında emir bekliyor. Bir ambulans, garaj yolu polis arabalarıyla dolu olduğu için çimlere ve çiçek tarhlarına pek aldırış etmeden bahçeye giriyor. Bu çağrıya verilen tepkinin boyutu benim dikkatimden kaçmıyor.

"İçeride başka kimse var mı?" diye sorar.

"Bildığımız kadarıyla yok, ama ikimiz de evi kontrol etmedik."

Birkaç dakika içinde, bizi gözetlemekle görevli üniformalı bakıcı dışında tüm polisler içeri girer. Acil tıp teknisyenleri kenarda bekler, ama Ben için yapılabilecek bir şey olmadığı söylendiğinde, eşyalarını toplayıp giderler.

Beklerken, tek düşünebildiğim Ben'in evindeki tüm bu insanlardan ne kadar nefret edeceği. Bu ev, Ben onu satın aldığı anda bir günden az bir süredir satıştaydı. Eski ve modası geçmiş olması önemli değildi, çünkü Baton Rouge'un kalbinde bu kadar büyük bir ev olması bunu telafi ediyordu. O ve Camille

Bir tasarımcı ekibiyle birlikte bir yıldan fazla bir süre boyunca evi yeniden dekore etti. Ben her toplantıya katıldım ve ne kadar küçük olursa olsun her karar onun onayından geçmek zorundaydı. Her küçük ayrıntıya takıntılıydı ve sadece fakir bir çocuk zengin olduğunda olabileceği gibi en iyinin en iyisini elde ettiğinden emin olmak istiyordu. Diğer erkeklerin eski bir arabayı tamir etmekten veya av sezonu için ördek avı kulübesini hazırlamaktan bahsettiği gibi bu evden bahsediyordu. Estetiği anlatırken "Fransız taşra stili" dediğini bir kez duymuşsam, yüz kez duymuşumdur.

Şimdi, titizlikle bakılan bahçe, içerideki pahalı halılar gibi ayaklar altında eziliyor.

Kalabalık büyüyor. Meraklı komşular sokağa çıkmışlar ve evin önündeki bahçenin kenarında ikişer üçer gruplar halinde duruyorlar. Polislerin hepsiyle konuşacağından eminim, ama yararlı bir bilgi elde etmeleri beni şaşırtacaktır. Onlarca canlı meşe ağacı ve olgun peyzaj, komşuların gerçek bir fikir vermelerini neredeyse imkansız hale getirecektir, çünkü kalın yapraklar arasında bir evden diğerine görmek zordur.

Detektifleri aramak için birbiri ardına insanları tarıyorum, sivil giyimli olanların eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyorum. İlk konuşma en önemli olacak ve ben onu sivilceli suratlı bir çaylakla boşa harcamayacağım. Sonunda, bana doğru yürüyen tanıdık bir yüz görüyorum.

Dedektif Sullivan merdivenlere bize katılır ve ben sağ elimi kaldırıp onun elini sıkarım. "Sully, seni görmek güzel, ama keşke başka koşullar altında olsaydı."

"Bu çağrıyı aldığımnda nöbetim bitmek üzereydi. Arabayı durdurup ikinizi görene kadar buranın kimin evi olduğunu anlamadım." Bana konuşuyor, ama gözleri her şeyi izliyor, özellikle de Camille'in bana sarılma şeklini.

Ön kapıdan "her şey yolunda" diye bağırışlar geliyor. Birkaç polis dışarı çıkıyor, içlerinden biri Sullivan'ı kenara çekip durumu anlatırken, diğeri sağlık görevlilerine ihtiyaç olmadığını söylüyor. Ben'i kurtarmak mümkün değil.

Sullivan uzaklaşıp yüksek sesle ıslık çalıyor. Üniformalı herkes durup ona tüm dikkatlerini veriyor. "Burayı kapatın."

Ve sonra hepsi tekrar harekete geçerler. Polislerden biri sarı polis şeridini çıkarır ve onu açmaya başlar.

Bayliss'lerin evi resmi olarak suç mahalli ilan edilir.

BÖLÜM 4

Hank

MAZERETTEN SONRA

11 EKİM PAZAR

Sullivan, polisler olay yerine erişimi kontrol etmek için bir güvenlik çemberi oluştururken, biz hala ön merdivenlerde beklerken geri döner.

. "Burada beklemenizi rica edeceğim."

Başımı sallayıp ekliyorum: "Ben evde çalışmayı severdim, bu yüzden içeride olabilecek tüm müşteri dosyalarını almam gerekecek." Onlara zaten farkında olduğumu söylemiyorum.

"Tamam, kontrol etmek için bana birkaç dakika ver."

O içeri girerken Camille ve ben merdivenlere otururuz. İkimiz de konuşmaz ve neredeyse hiç kıpırdamayız. Burada olanların ağırlığı sanki tüm vücuduma yerleşmiş gibidir.

Yaklaşık on dakika sonra Sullivan başını dışarı çıkarır. "Hank, olay yerine girdiğini kaydettir, ben de seni içeriye götüreyim. Ofise girmeni istemiyorum. Dosyaların masanın üstünden toplanmasını izleyebilirsin, ben de sana teslim ederim."

Camille'den uzaklaştığımda paniğe kapılır. Omzunu sıkarak, "Uzun sürmez ama bunu halletmem gerekiyor. Burada otur, hemen dönerim" diye söz veririm.

Yalnız kalmaktan açıkça rahatsız olan Camille tekrar oturdu.

Kapıdaki memur bilgilerimi alır, eve girdiğim saati not eder, sonra bana ayakkabılarımın üzerine giymem için kağıt kılıflar verir, tıpkı evdeki herkesin giydiği gibi, böylece olay yerini kirletmem. Ben'in ofisinin eşiğine kadar sadece birkaç adım var ve Ben'in cesedini ikinci kez görmek hiç de kolay değil.

Sullivan, Ben'den kaçınarak masanın diğer tarafına geçiyor. Masada açık bir dosya var ve o, açıkça görünen sayfaları tarıyor ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. İşleri zorlaştırabilecekken benimle işbirliği yapıyor.

"Buradaki her şey müşteri dosyası değil," diyor, klasörü kapatıp kollarında dosyaları istiflemeye başlarken. FedEx zarfını ve geride bıraktığı diğer bazı kağıtları görüyorum. Sonra Ben'in çantasından klasör yığınınını alıyor. Açık olan ve muhtemelen Ben'in ölmeden önce üzerinde çalıştığı klasörün en altta olduğunu zihnimde not ediyorum.

Ondan dosya yığınınını alıyorum ve o, hiçbir şeyi geride bırakmadığından emin olarak beni dışarıya kadar eşlik ediyor.

"İkinize de birkaç soru sormam gerekecek," diyor Sullivan, evden çıktıktan sonra.

Camille beni görür görmez ayağa fırlar.

Serbest elimle yan bahçeyi işaret ediyorum. "Orada konuşabileceğimiz bir oturma alanı var. Müvekkilim oturması gerekiyor."

Sol kaşı kalkıyor. "Müvekkil, ha? Bu olaya biraz fazla yakın değil misin?"

Camille kıpırdamıyor ve konuşmuyor. Gözlerini bile kırpmıyor. "Şu an için onun avukatıyım."

"Sizi takip edeceğim." Bahçeye çıkıp demir parmaklıklı kapıdan geçiyoruz.

Yan bahçenin bakımlı bir köşesinde küçük bir açık hava kanepesi ve birkaç sandalye var. Bu, sadece bir tasarımcının yaratmayı düşünebileceği alanlardan biri. Havuz başında vakit geçirebilecekken burada oturmayı tercih etmeyi hayal edemiyorum. Ama bugün bizim amacımıza uygun.

Camille'i kanepeye yönlendirip yanına oturuyorum, dosya yığınının yan sehpayı koyuyorum, Sullivan ise en yakın sandalyeye oturuyor.

Küçük bir defter ve kalem çıkarır, sonra dikkatini ona yöneltir. "Bayan Bayliss, size birkaç soru sormam gerekiyor. Lütfen bana, kocanızın cesedini evindeki ofisinde bulmanıza neden olan olayları anlatır mısınız?"

Derin bir nefes alır. "Hafta sonu tatilinden yeni dönmüştüm. Arabası. Arabası buradaydı. Arabasından dolayı burada olduğunu anladım. Sonra onu gördüm. Yerde yatıyordu. Ve kan vardı. Çığlık attım. Sanırım çığlık attım." Zorlukla yutar. "Sonra belki de iyi olduğunu düşündüm. Bazen çok kan kaybedersiniz ama durum o kadar da kötü değildir, belki Ben'e de öyle bir şey olmuştur diye düşündüm. Ama sonra yaklaştım ve yüzünü gördüm ve anladım... Anladım ki... durum öyle değildi..."

Neredeyse hiç konuşmazken birdenbire konuşmaya başladı ve Sullivan'ın ne düşündüğünü merak ediyorum. Kocasını öldürdüğünü mü düşünüyor?

Polis her zaman önce eşe bakar. Ne olursa olsun. Sonra da kurbanın ölümünden en çok kimin kazanç sağlayacağına bakar. Camille'den sonra, bu listede bir sonraki kişi benim.

Onun hukuk ortağı olarak, Bayliss ve Landry Hukuk Bürosu'nun sadece Landry Hukuk Bürosu haline gelmesinden en çok kazançlı çıkan kişi benim. Polisin bu suçun faili olarak ikimizden birini şüphelenmesine neden olacak en ufak bir ipucu bile vermemeliyim, bu yüzden Sullivan'ın bu aramayı kabul

kolayca sonuca varmamasıyla tanınır. Şu anda ihtiyacım olan şey bu: açık fikirli olmak.

"Adım adım gidelim, Bayan Bayliss. Bu hafta sonu neredeydiniz, söyleyebilir misiniz? Şehir dışından döndüğünüzü söylemiştiniz."

Gözyaşlarını siler. "St. Francisville'deydim."

St. Francisville, Baton Rouge'dan yaklaşık yarım saat uzaklıkta, turistlerin her hafta sonu akın ettiği şirin bir kasabadır. Burada her zaman yemek, sanat veya müzikle ilgili bir tür festival düzenlenir ve Mississippi Nehri'nde yukarı aşağı seyreden nehir tekneleri de buraya düzenli olarak uğrar.

Kız huzursuzlanıyor. Saçlarını bir kulağının arkasına itiyor. Yüzünü ovuşturduktan sonra elinin arkasına bulaşan maskara lekesini silmeye çalışıyor.

Sullivan yaptığım her şeyi görüyor. Yazılı notlarının yanı sıra zihninde de notlar alıyor. "Yalnız mı seyahat ettin?"

Camille başını sallar. "Evet. Ben orada bir otelde benim için oda ayırttı. Yemekler ve eski restoranlar hakkında paylaşımlar yaptığım bir Instagram hesabım var... İçerik bulmak için seyahat ediyorum. Ben, benim bu bölgedeki küçük kasabaları keşfetmeyi sevdiğimi biliyor ve şehir dışına çıkacağı veya meşgul olacağı zamanlarda benim için seyahatler ayarlıyor."

"Ben bu hafta sonu şehir dışında mıydı yoksa meşgul müydü?" "Şehir dışındaydı."

"Nereye gitti? Ve ne zaman eve döndüğünü biliyor musun?"

Ben cevap vermek için araya giriyorum. "Ben ve ben, yıl sonuna kadar birkaç saat daha CLE saatine ihtiyacımız olduğu için, Cumartesi sabahı devam eden bir eğitim semineri için Cuma günü öğleden sonra New Orleans'a gittik. Dün gece de kalıp bugün Saints maçına gitmeyi planlamıştık, ama Ben geri dönmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden konferans bittiğinde dün ayrıldık."

"Neden geri dönmesi gerekiyordu?"

Omuz silkiyorum. "İş dedi. Detayları sormadım."

"Baton Rouge'a saat kaçta döndünüz?" "Dün öğleden sonra birden biraz sonra."

"Döndüğünde nereye gittin? Ofisine mi?" "Hayır, buraya geldik," diyorum. "Benimle birlikte Ben'in arabasıyla geldiğim için arabam buradaydı."

"

"Geldiğinde içeri girdin mi?" diye sorar Sullivan.

Kafamı sallarım. "Hayır. Garaj yolunda biraz konuştuk, sonra ben gittim."

Sullivan Camille'e baktı. "Bay Bayliss eve erken geleceğini size söyledi mi?"

Kafasını sallar. "Hayır."

Bu beni şaşırttı, ama bunu belli etmedim. Ben neden ona söylememiş ki?

Bazı notlar alıyor. "St. Francisville'deyken ne yaptığını bana anlatabilir misin?"

"Ne mi yaptım?"

Ona yaklaşıp, "Orada geçirdiğin zamanı özetle anlat. Nerede yemek yedin, hangi mağazaları ziyaret ettin... Hafta sonunu net bir şekilde anlaması gerekiyor." derim.

"Evet, tabii ki. Cuma akşamı Restaurant 1796'da akşam yemeği yedim. Cumartesi günü etrafta dolaşım... bir festival vardı. Biraz alışveriş yaptım." Evi belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "Çantalar... tüm eşyalarım... hala arabamda." Bir hıçkırık kaçar ve devam edebilmek için boğazını temizlemek zorunda kalır. "Kabak tarlası kurmuşlardı. Sonbahar bitkileri almak için yem dükkanına uğradım. Krizantemler."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Sullivan.

Soruyu düşünür ve ekler, "Waterfront Grill'de akşam yemeği yedim, sonra bir içki içmek için uğradım"—yeni akan gözyaşlarını silerken duraksar—"Chantilly's'e. Günü bitirmeye henüz hazır değildim ve kaldığım yerden de uzak değildi."

Sullivan başını sallar. "Orada olduğunuzu gösteren bir şey sakladınız mı?"

"Evet, tabii ki. Arabamdaki çantamda tüm faturalar var." Bir an tereddüt eder, sonra ayağa kalkar. "Ben... gidip onları getireyim."

Camille çantasını almaya gider ve Sully bana meraklı bir bakış atar. O da, Camille'in bir yığın fişle hazır olmasının çok uygun olduğunu mu düşünüyor? Sanki dün, bugün ihtiyaç duyacağı mazeretini hazırlamak için çalışmış gibi.

BÖLÜM 5

Camille

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

TSaat şimdi başlıyor. Meraklı gözler olmadan hareket etmenin bir yolunu bulmam imkansız görünüyordu.

Kocam dijital izlerimi takip ediyor, ama bir şekilde hayalet olmayı başardım. Konumumu gösteren bir telefonum, kalp atış hızımı ve attığım adımları kaydeden bir akıllı saatim yok. Kullandığım araba bile, kat ettiğim her kilometreyi takip edip raporlayan gelişmiş bir navigasyon sistemi olmadığı için seçildi. Birkaç gün önce bu eski Honda Accord'u nakit olarak satın aldım, bu o anda aşırı bir hareket gibi geldi, ancak işimiz biter bitmez onu satmayı planlıyorum. Aubrey'in arabası yok ve Ben'in telefonuna kredi kartı harcaması uyarısı gelmeden araba kiralayamazdım, bu yüzden başka pek seçenek yoktu. Ama aşırı olsun ya da olmasın, Baton Rouge'a fark edilmeden dönmek için tam da ihtiyacım olan şey bu.

Ben her zaman beni takip etmekle bu kadar takıntılı değildi. Bu yavaş yavaş oldu. Başlangıçta masum bir şey gibi görünüyordu, çünkü ben de her an onun nerede olduğunu görebiliyordum. Sadece onun kadar sık kontrol etmeyi düşünmemiştim. Ve onun beni yanlış bir şey yaparken yakalamaya çalıştığını veya marketten ne kadar para harcadığımı umursadığını hiç sanmıyorum. Ben kontrolü sever

kontrolü sever ve teknoloji bu canavarı beslemeye yardımcı olur. Yaptığım her hareket bir uygulama uzaklığında.

Sadece yirmi dört saat önce Ben ile evdeydim. O, New Orleans'ta geçireceği hafta sonu için çantasını hazırlarken ona eşlik ettim. Öğleden sonra işten izin almıştı ve çekiciliği ve neşeli tavırları her zamankinden daha fazlaydı, sanki bu, planları hakkında yalan söylediği gerçeğinden dikkatimi dağıtacakmış gibi.

O dolap, banyo ve açık valizinin bulunduğu yatağın ucunda gidip gelirken biz de havadan sudan konuştuk. O, seyahatinde nasıl vakit geçireceğini kısaca anlatırken, ben odamızın köşesindeki şezlongda otuyordum.

Geçmişte benzer anları defalarca yaşamıştık — o valizini toplarken ben onu izlerdim — ve ben her zaman onun söylediği yere gideceğine inanırdım.

Ama bu sefer öyle olmadı.

St. Francisville'den çıkan yol, ara sıra bir ev veya karavan ve yerel petrol ve gaz endüstrisini destekleyen rastgele endüstriyel tesislerin bulunduğu, iki şeritli düz bir otoyoldur. Sıkıcı bir yolculuktur ve zihnim, son birkaç ayda yaşadığım ve beni, neredeyse hiç tanımadığım bir kadının benim gibi davranmasına izin vermek gibi radikal bir adım atmaya iten olaylara kayıyor.

Ben ile olan ilişkimde bir şeyler yolunda gitmediğini hissediyordum. Geriye dönüp baktığımda, bu hissin uzun zamandır var olduğunu düşünüyorum. Midemin derinliklerinde bir çakıl taşı gibi duruyordu. Başlangıçta önemsiz görünecek kadar küçüktü, ta ki büyümeye başlayana kadar. Ve büyümeye devam etti. Yıllar geçtikçe, o çakıl taşı beni aşağı çeken bir kaya haline geldi. Adımlarımı yavaşlattı. Ben'in beni şüpheyi düşürecek özel bir şey yapmamış olmasına rağmen, bu hissi artık görmezden gelemedim.

Ama sonunda bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermek, bunu gerçekten yapmak çok daha kolaydı.

Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum, ancak evliliği terk etmek, yaşam tarzında köklü bir değişiklikle sonuçlanacaksa, söylemesi yapmasından çok daha kolaydır. Sahip olduğum tüm para Ben'e bağlı ve babamın ısrarla istediği evlilik sözleşmesindeki "kötü davranış" maddesi sayesinde, bu paraya erişmek için sadakatsizlik, istismar, kumar veya herhangi bir suç eylemi kanıtı gerekiyor. Babam bunun beni koruyacağını söylemişti, ama tek yaptığı beni Ben'e bağlayan zincirleri güçlendirmek oldu.

Ben, Baton Rouge'un en iyi savunma avukatlarından biri olmayı tesadüfen başarmadı, bu yüzden içgüdülerimin bana söylemeye çalıştığı şeyi kanıtlayacak bir şey bulmanın zor olacağını biliyordum. Bu yüzden, bu kategorilerden birine giren herhangi bir şey aramaya başladım. Onun ev ofisiyle sınırlıydım ve kanıt niteliğinde bir şey bulma şansımın çok az olduğunu biliyordum. Ve bulamadım. Ama eşyalarını karıştırmaya başladığımda, duramadım.

Ben'in bir takıntısı vardı, şimdi benim de bir takıntım vardı.

Banyodaki onun tarafındaki çekmeceleri karıştırdım. Arabasının torpido gözünü ve orta konsolunu. Pantolonunu çamaşır sepetine attıktan sonra ceplerini. Cüzdanını. Ben her zaman polislerin veya savcılarının ilk baktıkları şeyin şüphelinin telefonu olduğunu söyler, bu yüzden orada benim bulabileceğim bir şey olmayacağını bilsem de yine de baktım. Ve hiçbir şey bulamadım. Ne kadar aradıysam da kesinlikle hiçbir şey bulamadım.

Sonunda, onun yanlış bir şey yaptığının kanıtını bulmaktan artık korkmadığımı kendime itiraf etmek zorunda kaldım. *Bulamayacağımdan* korkuyordum.

Ve belki de içimdeki o his, ondan çok benimle ilgiliydi. Ben ve Ben'in yaptıklarıyla ilgili değildi.

Ben'in beni terk etmek istememem ve onu terk edecek cesarete sahip olmamamla ilgiliydi.

Bir zamanlar Ben'i sevmiştim. Delicesine.

Genç, kaotik bir aşktı. Her dokunuşun yeni ve heyecan verici olduğu. Her duygunun tüketici olduğu. Her deneyimin ilk olduğu.

Ben ve ben aynı küçük kasabadanız ve lise son sınıfta çıkmaya başladık.

Başlangıçta, ailem onu onaylamıyordu. Ama Ben bir şekilde onların kalbini kazandı. Bizi ayırmaya çalışmak yerine, bizi bir araya getirmeye başladılar. Muhtemelen kendiliğinden sönecek olan ateş, çevremizdeki herkes tarafından körüklendi. Hukuk fakültesinden mezun olduğu gece, ailem ve onun ailesi büyük bir sevinçle, evlenme teklifinde bulundu. O anın heyecanına kapıldım ve olası tüm çekincelerimi bir kenara bıraktım.

Birbiri ardına önemli anlar yaşadık: lise mezuniyeti, ardından üniversite mezuniyeti ve son olarak Ben'in hukuk fakültesi mezuniyeti. Ardından, planlanması bir yıl süren büyük ve görkemli bir düğün. Ama her şey yatıştıktan sonra, Ben'in yeni ve heyecan verici bir kariyerin başlangıcında olduğu, benim ise annem gibi olmam beklendiği ortaya çıktı: değerli amaçlar için gönüllü çalışan ve hayır kurumlarının yönetim kurullarına katılan sadık bir eş.

Ve bir yerlerde, o alevler sönmekte olan közlere dönüşmüştü ve ne kadar benzin dökülürse dökülsün onları geri getirmek mümkün değildi.

Hata yaptığımı fark ettiğimde, bu konuda bir şey yapmanın imkansız olduğunu hissettim. Hayatım boyunca uyduğum kuralları nasıl çiğneyeceğimi bile bilmiyordum. Babam bana büyüleyici, ayrıcalıklı bir çocukluk yaşattı, sonra bayrağı Ben'e devretti. Küçük yaşlardan itibaren, sana güzel bir hayat sunan kişinin

nasıl yaşayacağına dair her kararı verme hakkına sahip olduğuna inanmak için şartlandırılmışım. Çok, çok iyi bir nedenim olmadıkça, ailem kocamdan ayrılmama yardım etmeyi kabul etmezdi. Onlar için evlilik ölümüne kadardı. İyi zamanlarda sevinir, kötü zamanlarda acı çekerdin, ama asla vazgeçmezdin.

Annemle hislerimi konuşmaya çalıştığım o günü hatırlıyorum. Babam ve Ben av gezisine çıkmışken ben onların yanında kalıyordum. Kahvaltı masasında otururken ona Ben'le evli kalmak istemediğimi söyledim.

Onun cevabı tartışmaya yer bırakmadı. "Sen ne diyorsun sen? Tabii ki Ben ile evli kalacaksın. Boşanarak babanı ve beni utandırmayacaksın." Onun tepkisine bakılırsa, sanki Bourbon Street'teki striptiz kulüplerinden birinde striptizci olacağımı söylemişim gibi.

O anda, onu terk edersem ailemin bana maddi olarak destek olmayacağını anladım.

Ben de kaldım ve Ben bizim için planlar yaptı, gelecekteki hedeflerimizi içeren bir zaman çizelgesi hazırladı. Bu hedeflerin benim de hedeflerimle aynı olup olmadığını hiç sormadı.

Kendi muayenehanesini açmak. *Tamam.*

Yıllık gelir hedefine ulaşmak. *Tamam.*

Mükemmel evi inşa etmek veya satın almak. *Tamam.* Bir aile kurmak.

O bir sonraki adımı söylediği anda içimdeki o hislerin artmaya başlaması tesadüf değildi.

Evin tadilatı bittiğinde ve titizlikle tasarlanmış her odaya mükemmel mobilyalar yerleştirildiğinde, onun bir sonraki hedefi gerçekleştirmek için sabırsızlanacağını biliyordum. Şu anda kendimi sıkışmış hissediyor olsam da, bu durum çocuklarımız olduğunda yaşayacağımızla karşılaştırıldığında hiçbir şey sayılmazdı. Ben'in eşyalarını aramam, beni harekete geçmeye zorlayacak herhangi bir şey bulma arzusuyla besleniyordu. Ona, aileme karşı kullanabileceğim bir şey

ve "Gördün mü? Yaptığı şey bu. Onu terk etmem gereken neden bu. Evlilik sözleşmemizdeki maddeyi tetikleyecek bir şey.

Bu yüzden aramaya devam ettim.

Ve sonra bir gece şansım yaver gitti.

Koltukta yerimi değiştiriyorum, trafik yoğunlaştığı için yola konsantre olmak zorunda kaldığımdan anılarım dağılıyor. Beni Baton Rouge'a geri götürecek otoyol çıkışı hızla yaklaşıyor. Yirmi dakika geçti ve eve varmama sadece on beş dakika kaldı. Saati kontrol ediyorum. Her şey hala planlandığı gibi gidiyor. Şu anda Aubrey, St. Francisville Inn'in yanındaki parkta düzenlenen festivalde olmalı.

Baton Rouge'un bitmek bilmeyen trafiğiyle mücadele ederken biraz zaman kaybediyorum. Yolcu koltuğunda duran iPad'imde birkaç bildirim beliriyor, ama hızlıca göz attığımda hepsinin bekleyebileceğini anlıyorum. Ben'in takip ettiği cihaz olduğu için telefonumu Aubrey'e bırakmak zorunda kalsam da, ona telefonumu açacak ya da iletişimimi yönetecek kadar güvenmiyordum. Bunu iPad'imle kendim halledeceğim.

Sonunda, bizim sokağa yakın olan Perkins'teki küçük bir marketin otoparkına giriyorum. Mükemmel olmasa da, arabayı buraya park edip eve koşarak gideceğime karar verdim. Sokağımız, Baton Rouge'un merkezindeki en işlek caddelerden birinin yanında. Mahallemizdeki bazı evler caddeden kolayca görülebilirken, benimki gibi diğerleri çok daha geride, canlı meşe ağaçları ve yoğun bitki örtüsüyle caddeden gizlenmiş durumda. Ama hepimiz birbirimizden mahremiyetimiz var.

Sokağımızda yaşayanların sayısı az olduğu halde, olması gerekenden daha fazla trafik var, ancak burası iki yoğun bölgeyi birbirine bağlayan bir tür kestirme yol ve bu durumdan daha fazla yararlanılıyor.

son birkaç yıldır daha da artmıştır. Ben, bir ucunun kapatılması ve bu yolun çıkmaz hale getirilmesi için belediyeye bir dilekçe bile hazırladı, ancak bunu gerçekleştirmek için sakinlerin tam desteğinden daha fazlası gerekecek.

Sürekli akan araç trafiği, bu eski Honda'nın geçip gitmesini kimseye aldırış ettirmezken, komşumun evinin önündeki sokağa park edersem aynı şey söylenemez. Arabadan inmeden önce LSU beyzbol şapkası ve büyük boy güneş gözlüğü takıyorum, sonra evime doğru yola çıkıyorum. Park etmeme izin verilen bir yere park ediyor ve girmeye hakkım olan bir eve gidiyor olsam da, yine de kanunları çiğniyormuşum gibi hissediyorum.

İlk birkaç evi sabit bir tempoda ve dikkatli bir şekilde koşarak geçiyorum, beni tanıyabilecek biri dışarıda mı diye bakmak için. Taşındıktan hemen sonra birkaç kez komşularımızla sosyalleştik, ama Ben ve ben bunu eğlenceli olmaktan çok yorucu bulduk.

Her kadının bana sorduğu ilk soru şuydu: *Ne zaman aile kuracaksın?* Gerçekten, bana sorulan tek soru buydu. Benim belirsiz cevaplarımı, bu konu hakkında fikirlerini bana aktarmak için bir davet olarak algıladılar. Ve doğrudan benimle üreme hakkında konuşmadıkları zamanlarda, diğer tüm konuşmalar çocuklar, okullar, okul sonrası etkinlikler, çocuklar için sporlar, çocuklar ve çocuklar hakkındaydı.

Benim kadar kötü bir durumdaydı ama kendisine yöneltilen soruların çoğunun, savunmakta olduğu yüksek profilli davalarla ilgili olduğundan şikayet ediyordu. Görünüşe göre, Ben'in müvekkillerinden en az birini altı derece ayrılık gibi bir şekilde tanıyorlardı ve ondan vereceği tüm ilginç detayları öğrenmek istiyorlardı.

İkimiz de gelecekteki davetleri nazikçe reddetmeye başladık. Bu, son zamanlarda üzerinde anlaştığımız birkaç şeyden biriydi.

Garaj yoluma yaklaşırken, son bir kez etrafa hızlıca bakınıp adımlarımı hızlandırıyorum. Kimsenin iyi bir samaritan olup, bir davetsiz misafir hakkında polisi aramasına gerek yok.

Görünmez olduğumu anladığım anda, yürüyüş hızımı yavaşlatıp evimizi sanki ilk kez görüyormuşum gibi inceliyorum. Kaba kesilmiş taşlardan yapılmış, dik arduvaz çatılı ve bakır oluklu, eski ihtişamına özenle kavuşturulmuş muhteşem bir yapı. Herkesin sahip olmak isteyeceğı bir ev. *Southern Living* dergisinin sayfalarını süsleyebilecek bir ev.

Ama sorun da bu.

Ben, evin bir gösteriş yeri olmasını istediğı için, her mobilya parçası, duvardaki her resim, raftaki her kitap bir iç mimar tarafından seçildi. Ben de bu sürece dahil oldum, ancak son kararı Ben verdi. Sonuç çok güzel, ama içinde benim kişiliğimi yansıtan hiçbir şey yok, aslında Ben'in kişiliğini de yansıtan hiçbir şey yok.

Bu ev herhangi birine ait olabilir.

Ruhumu araştıran bir süreçte, onun duvarında asılı olan ve raflarını dolduran başarılarından hiçbir farkım olmadığını fark ettim. Her anlamda bir "gösterişli eş".

Bugün ne istediğimi biliyorum. Bir çıkış yolu istiyorum. Ve şimdiye kadar hiç olmadığım kadar kendimin farkında olmam, hayatım boyunca oynadığım role geri dönmekten korkmadığım anlamına gelmiyor. Babam ve kocam, beni bugünkü halime getirmek için yıllarını harcadılar; söyleneni yapan, onlara karşı gelmeyen bir kadın. Bugün, dengeyi sağlayacak bir şey umuyorum. Onun kötü davranışlarının, benim söyleyebileceğimden daha güçlü bir şekilde ortaya çıkacak kanıtları.

Aubrey, bu işte birlikte olduğumuzu ve bulduğum her şeyi onunla paylaşacağımı düşünüyor.

Ve paylaşabilirim de. Ben yalan söyledi ve ikimizi de inciten şeyleri sakladı.

Ama... belki de yapmayabilirim. Evlilik öncesi sözleşmesinin feshini tetikleyen eylemini bilmesi gereken tek kişiler ailem ve boşanma avukatlarımız. Onu terk edecek kadar güçlü olduğumu umuyorum, ancak yaptığı şey kamuoyuna açıklanırsa bu şehirde kaçınılmaz olarak patlak verecek skandalı atlatacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Bu Aubrey için adil mi?

Hayır, değil. Ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.

Ama Ben'in de dediği gibi, "Adalet pamuk şeker satan yerlerde bulunur."

BÖLÜM 6

Camille

MAZERET ÖNCESİ

3 EYLÜL PERŞEMBE

MHank'ten gelen bir mesajla telefonum titriyor.

Dikkat! Beş dakika sonra Ben'i bırakacağım.

Sarhoş olmuş.

Ayrıca Arjantin'e av gezisi satın almış.

Saat geç oldu. Gece yarısı yaklaşıyor. Ducks Unlimited ziyafetinden eve dönmesini beklerken uyuyakalmış olmalıyım. Hank'in ilk mesajını beğendikten sonra, Ben'i içeri sokmak için yardıma ihtiyacı olursa diye battaniyeyi atıp aşağı indim.

Bir yandan gece yarısı bu durumla uğraşmak zorunda kaldığım için sinirliyim, ama daha çok Ben'in karakterine hiç uymayan bu davranışına şaşırıyorum. O çok içen biri değildir. İçki içmez değil, sadece miktarını sıkı bir şekilde sınırlar.

Ama yıllar içinde, içki içmemesinin daha çok kontrolle ilgili olduğunu fark ettim. Ben kontrolü sever ve sarhoş olmak onu kontrolünü kaybetmesine neden olur. İçtiğinde daha serbest konuşur. Kendini savunmasız hale getirecek şekilde gardını indirir.

Onun bu durumuyla ilgilenmekten çok, her zamanki demir gibi kontrolünü gevşeten şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Mutfağa vardığımda, Hank araba yoluna girerken odanın karşısındaki farlar parladı. Yan kapıyı açtım ve Ben'in Hank'in kamyonetinden inmeye çalışırken zorlandığını gördüm. Bu, Ben'in tercih ettiği şık SUV'lerden çok farklı, devasa bir araçtı. Ama Hank'e yakışıyordu. DU etkinliği onun fikriydi. Bu, ördek avı meraklılarının sulak alanların korunmasını desteklemek için para topladıkları yıllık bir akşam yemeği. Canlı müzayedede her zaman çok sayıda ürün açık artırmaya çıkarılır, sanırım Arjantin'e av gezileri de dahil. Ben pek avcı değildir, ancak sosyal veya iş ağları kurmak için gezilere çıktığı bilinir. Etkinliğe katılmaya pek hevesli değildi, ama oraya vardığında fikrini değiştiren bir şey olmuş olmalı, çünkü şimdi gülücükler saçıyor.

"Cammie! Arjantin'e gidip ördek avlamak ister misin?"

Ugh. Bu takma adı ne kadar sevmediğimi çok açık bir şekilde belirtmiştim.

"Özellikle değil." Hank'e bakıyorum, o Ben'in çantasını kamyonetinin arka koltuğundan almış ve Ben'i kapıya doğru yönlendiriyor. "Onu senin evine götürmeni sağlamalıyım."

Hank, insanı da güldüren türden derin bir kahkaha attı. "Hayatta olmaz, *Cammie*. O kadar çok viski içti ki, her an kusabilir."

Ben'i kapıdan geçirmek için yanımdan geçerken ona dirsek attım, o da yine güldü. Ben'in gözleri cam gibi ve yanakları kızarmış. Nadir görülen bir hali var ve tamamen kendinden geçmiş durumda. Yeterince yaklaştığında, yanıma düşüyor. Kollarını bana dolarken yüzünü boynuma gömüyor. Evet, sarhoş Ben çok farklı.

Hank uzaklaşır ve Ben'in çantasını kaldırır. "Bunu tezgaha koyayım."

Ben'i mutfak masasındaki bir sandalyeye oturtana kadar, Hank kapıyı arkasında kapatıyor.

"Buraya otur. Sana su ve Advil getireyim. Bir şey yedin mi?"

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni geri çekiyor ve kucağına düşüyorum. Elleri gömleğimin altına giriyor ve ağzı boynuma doğru kayıyor, beni okşarken ıslak öpücükler konduruyor. "Gitme."

Ben nadiren sevgi gösterir. Başka bir zaman olsa bu ilgi hoş olabilir, ama üzerime kusacağından endişelendiğim bir anda değil.

"Buna ne sebep oldu?"

"Çok stresliyim." Eli pijama altımın bel kısmına doğru kayıyor. "Her şeyi mahvettim ve şimdi her şey berbat."

Kollarında kaskatı kesiliyorum ama o çok sarhoş olduğu için fark etmiyor. "Ne yaptın?"

"Her şeyi mahvettim."

Elimi saçlarında gezdirerek sakın kalmaya çalışıyorum. Onun itirafında bir umut ışığı var, çünkü ona karşı kullanabileceğim kanıt bulmaktan neredeyse vazgeçmişim.

"Ne olursa olsun düzeltebiliriz, ama yardım edebilmem için bana söylemelisin."

Beni kendine yaklaştırıyor, başını omzuma yaslayabilmek için. "Düzeltilirim. Bir planım var. Sonra Arjantin'e gideriz, sonra eve döneriz ve bebek yapmaya başlarız."

Kucağından kayıyorum ve o son anda kendini tutmadan önce neredeyse yere düşüyor. Bebek yapmak, konuşacağımız son konu.

"Sana bir sandviç hazırlayayım. Umarım ekmek alkolün bir kısmını emer." Keskin ses tonum da ona etki etmiyor.

Ben sandalyeye yaslanarak bacaklarını önüne uzatır. Başını geriye doğru eğilmiş ve gözleri kapalıdır. Bayılmak üzere. Yarın bunların hiçbirini hatırlamama ihtimali yüksektir.

Dolaba gidip bir bardak alıp suyla dolduruyorum, sonra çekmecedeki Advil şişesini çıkarıyorum. İki hapı şişeden çıkarırken, Hank'in tezgahın üzerine bıraktığı çantasına gözüm takılıyor.

Ve ilk fark ettiğim şey, küçük pirinç mandalın yukarıda olduğu. Kilitli değil.

O çanta asla kilitli olmaz.

Gözlerim Ben'e kayıyor, sonra tekrar çantaya dönüyor. Eğer içinde ne sakladığını görme şansım olacaksa, o da bu gece.

Bu fırsatı kaçırmamak için kararlı bir şekilde harekete geçiyorum. Sandviçi unutarak, ona hapları ve suyu veriyorum. Sonra onu yukarı çıkmasına yardım ediyorum. Her iki adımda bir basamağı kaçırdığı ve aynı zamanda elini pantolonumun içine sokmaya çalıştığı için çok yavaş ilerliyoruz. Başını yastığa değdiği anda horlamaya başlıyor.

Ben de aşağı kata koşuyorum.

Çantayı birkaç saniye izledikten sonra açıyorum. İçinde bir yığın dosya ve kağıt var. Her birini tek tek çıkarıp dikkatlice inceliyorum ve sonra yanımdaki tezgahın üzerine yüzüstü koyuyorum. İşimi bitirdiğimde, her şeyi aynı sırayla geri koyacağım, böylece benim karıştırdığımı anlaması mümkün olmayacak.

Evdeki tek sesler, klimanın uğultusu ve kağıtların hışırtısı, bu da durumu olması gerekenden daha stresli hale getiriyor. Her üç kağıt çıkardıktan sonra, arkamda olup olmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum. O zaten "batırdığını" itiraf etti. Şimdi tek yapmam gereken, bu *batırmanın* ne olduğunu bulmak. Burada

burada bana ipucu verecek hiçbir şey olmadığını düşündüğümde, sonunda bir şey buluyorum.

Bir bar peçetesi.

Alt köşesinde siyah bir logo var ve üzerinde

DOUG'S TAVERN yazıyor.

Peçetede yazan kelimeler beni duraksatıyor.

Bir kadının adı: Aubrey Price, ardından Ben'in el yazısı olmayan bir telefon numarası ve adres yazıyor. Telefonumu alıp, barın yerini ve peçetede yazan adresi arıyorum. İkisi birbirine oldukça yakın; ikisi de benim sık sık gitmediğim bir semtte.

Sonra, sosyal medya hesaplarımın arama çubuklarına kadının adını yazdım. Onu kolayca buldum ve son gönderisinin, iki elinde burbon şişeleriyle barın arkasında içki doldururken çekilmiş bir fotoğraf olduğunu görünce doğru kişiyi bulduğumu anladım. Doug's Tavern konum olarak etiketlenmişti.

Aubrey yirmili yaşlarının ortalarında görünüyor. Omuz uzunluğunda koyu renk saçları var. Belki siyah olabilir ama görüntünün loş ışığında bunu anlamak zor. Barın arkasında ince ve minyon görünüyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Muhtemelen gece dışarı çıkınca eğlenceli biri.

Peçeteyi fotoğrafını çekerken içimde öfke kabarıyor, sonra her şeyi bulduğum gibi dikkatlice çantaya geri koyuyorum.

Önceden, takıntımın temelsiz olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise haklı olduğumu hissediyorum.

BÖLÜM 7

Aubrey

MAZERET ÖNCESİ

9 EYLÜL ÇARŞAMBA

Böyle gecelerde çalışmaktan nefret ediyorum. Doug's kampüse veterince yakın olduğu için bazı üniversite öğrencileri de geliyor, ama aynı zamanda uzun bir iş gününün ardından ucuz bir içki içip biraz bilardo oynamak isteyen genç profesyoneller arasında da popüler. Genelde işim o kadar yoğun olur ki vardiyam su gibi geçer, ama bu gece öyle değil. Yağmur metal çatıya vuruyor ve gök gürültüsü pencereleri sarsacak kadar yüksek. Burası adeta hayalet kasaba gibi, ama Doug, üç kişi hava şartlarına göğüs gerip buraya geldiği için erken kapatmama izin vermiyor.

Bu yüzden ara sıra içkileri doldurup, zaten tertemiz olan barı temizliyor ve saatin yavaş hareketini izliyorum.

Son içki siparişini duyurmak üzereyken, kapı açılır ve bir rüzgar esintisi bir kadını içeriye sürükler. Kadın, başındaki kapüşonu tutmaya çalışırken, yağmurluğunun eteği bacaklarının etrafında çırpınıp dönerek onu sendeletir. Kapıyı kapatır ve odaya doğru döner. Hepimiz, su damlaları ayaklarının dibinde birikerek duran kadına bakıyoruz.

Herkesin dikkatinin üzerinde olduğunu fark edince, başını eğip omuzlarını içeri çekerek saklanmaya çalışır. Barda oturan üç adam, onun hareketlerini takip eder.

odaya girip, onlardan olabildiğince uzak bir tabure seçti. O oturur oturmaz önündeki masaya bir peçete koydum.

"Ne alırsınız?"

Ellerini yüzüne sürer ve bar tezgahına su damlacıkları sıçrar. "Negroni."

Kaşlarımı kaldırdım ama o benim şaşkın bakışımı fark etmedi ve ceketinin kollarındaki suyu silmeye odaklandı. Dikkat çekmemeye çalışıyorsa, bu konuda çok başarısız.

İçkisini hazırlayıp önüne koydum. "Altı elli. Ve son sipariş."

Kadın çantasını karıştırıp bana on dolar uzattı. "Üstü kalsın."

Başımı sallayarak bahşiş için teşekkür ettim, sonra bir paspas alıp kadının bıraktığı su izlerini temizledim.

Kadın, başlığını hiç çıkarmadan içkisini yudumluyor. Komik görünüyor. İki eli de bardağı sıkıca tutuyor ve sol elindeki devasa yüzüğü gözden kaçırmak zor. Diğer müşteriler tek tek ayrılıyor ve sonunda sadece ikimiz kalıyoruz. Saate ve sonra da kadının bardağına bakıyorum. Hâlâ yarısı dolu.

Barı silerek, kadının yanına yaklaşıyorum. "On dakika sonra kapanıyoruz."

Kadın başını sallar ama gitmek ya da içkisini bitirmek için hiçbir hareket yapmaz.

Ana ışığı açıp müziği kapatıyorum, umarım ipucumu anlar.

Kadının gözleri kızarmış ve yorgun görünüyor. Yaşadığı her neyse, onu çok yıpratmış. Alt dudağı titriyor ve gözlerinde yaşlar birikmeye başladığını görünce ona bir avuç peçete uzatıyorum.

"İyi misin?"

Hayal kırıklığına uğramış bir kahkaha atıyor. "Hayır. Hayır, iyi değilim." Sonra kendini toparlamaya çalışır gibi derin bir nefes alıyor. Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. "Bütün konuşmamı hazırlamıştım ve dürüst olmak gerekirse, bunu sana gerçekten garip olmadan sormak mümkün değil, ama benim kocamla bir ilişkin var mı?"

Onun önünde donakaldım. "Kocan da kim?"

Sonunda kapüşonunu geriye itti ve uzun kahverengi saçları omuzlarına döküldü. "Benjamin Bayliss."

Bekle. Bu ismi tanıyorum.

Ama onunla yattığım için değil.

Kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Kocan o ünlü avukat, değil mi?"

Kafasını hafifçe sallayarak, doğru kişiyi düşündüğümü belli etti.

"Kocanla hiç tanışmadım ve neden onunla yattığımı düşündüğünü bilmiyorum."

Onun için üzülüyorum. Bunun onu çok etkilediği açık, ama burada beni suçlaması saçma.

Beni izlerken dudaklarını içe doğru kıvrıyor, sanki bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyor gibi.

Uzun bir dakika geçtikten sonra, "Bana söylemekten çekiniyorsan, seni suçlamam, bu tamamen onun suçu. Ben sadece... bilmek istiyorum. Bilmem *gerek*." diyor.

Komik olan, ona inanmam. Buraya gelip kocasını aldattığımı düşündü, ama bana karşı öfkesi yok. Sadece üzüntü ve gerçek bir merak var. "Yemin ederim, onu tanımıyorum."

Kafasını yavaşça salladı. "Anlamıyorum. O seni tanıyor. Adını biliyor. Geçen hafta sonu buradaydı."

Alnımı kırıştırıyorum. "O bu bara geliyor ve sen otomatik olarak onun burada biriyle takıldığını mı düşünüyorsun?" Boş odayı işaret ediyorum. "Öyle görünmüyor biliyorum, ama hava bu kadar berbat olmadığında burası oldukça kalabalık oluyor." Bir an durup, "Seni aldatıyor olabilir. Hatta onları burada tanışmış olabilir, ama bunun ben olduğumu varsaymak için hiçbir nedenin yok." diyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Eğer sadece bu bara gelmiş olsaydı, sana katılırdım. Ama bunu buldum." Telefonunu çıkardı, ekrana dokundu ve bana doğru çevirdi. Daha iyi görebilmek için yaklaşıp. Bu, benim adım, telefon numaram ve ev adresimin yazılı olduğu bar peçetelerimizden birinin fotoğrafıdır. "Burası senin yaşadığın yer, değil mi? Biraz... araştırma yaptım. Orada birkaç kişiyle birlikte yaşıyorsun. Ve arabasının seyahat geçmişine göre, o da oraya gitmiş."

Şoktan ağzım açık kalır, zihnim dönerek şu anda neler olduğunu anlamaya çalışır. "Benim evime gelmesi için hiçbir neden yok."

Birbirimize bakıyoruz ve yüzünde ilk şüphe belirtileri belirliyor. Şimdiye kadar varsayımlarının doğru olduğundan çok emindi.

"Adın ne?" Sorum onu şaşırttı. "Camille."

"Camille. Onu ara. Telefonu hoparlöre al. Ona neden benim adım, numaram ve adresim var ve neden hayatımda hiç tanışmadığım halde evime geldiğini soralım."

Şaşkın görünüyor. "Ne?"

Sinirleniyorum. Ne cüretle buraya gelip bana böyle suçlamalarda bulunur? "Duydun beni. Oyalanmayalım. Bu işin aslını astarını öğreneceğiz."

Aniden ayağa kalkıyor, neredeyse taburesini deviriyor. "Onu aramayacağım. Arayamam. Burada olduğumu bilmemeli."

Kafamı sallıyorum. "Oh, hayır. Cevaplar almak için buraya geldin, o zaman cevapları alalım."

Yüzünün rengi soluyor ve onun burada olduğunu öğrenmesinden açıkça korktuğu için biraz kötü hissediyorum. Ama bunu görmezden gelecek kadar kötü değil.

"Bak, seni zor durumda bırakmak istemiyorum, ama yapmadığım bir şeyden suçlanmayacağım da. Kocanın kötü bir şey peşinde olduğu ve bunun bir şekilde benimle de ilgisi olduğu açık, bu yüzden ona bu konuyu soracağız."

Camille çantasını kendine yaklaştırır. "Buraya gelmekle hata ettim. Belli ki yanlış anlamışım."

"Ve ben de neden benim adımı ve kişisel bilgilerimi aldığını yanlış anlıyorum! Neden benim evime geldiğini!"

Camille elini saçlarında gezdirir. "İş bilgilerini görmüş ve kişisel bilgiler olduğunu varsaymış olmalıyım. Onu tanımadığını söylediğine inanıyorum. Bu, onun davalarından biriyle ilgili olmalı. Seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm."

Onun davalarından bahsettiğinde omurgam dikleşti.

"Bunun bir davayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Çünkü benim adımla ilişkilendirilebilecek tek bir dava var ve o da eski bir dava. "Bunun Paul Granger'la bir ilgisi var mı?" Paul on yıl önce mahkum edildi, ama son mektuplarında davasını temyize götürmeye çalıştığını söyledi.

"Kimin adını söyledin?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

"Paul. Granger."

Daha önce solgun görüldüğünü düşünüyorsam, şu anki haliyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Onu incelerken başımı yana eğiyorum. "Sanırım benim adım sana bir şey ifade etmedi, ama Paul'un ki açıkça ifade etti."

Hiçbir şey söylemiyor, ama gözleri büyüdü, ben de biraz daha ileri gidiyorum. "Belki de hızlıca bir arama yapıp nasıl bağlantılı olduğumuzu görmelisin."

Kapı tekrar açıldığında ikimiz de irkildik. Deacon içeri girdi ve Camille'den bana, sonra tekrar Camille'e baktı. Gergin bir duruma girdiğini anlamak zor değildi.

Kapıyı kapatır ve bara yaklaşır. Deacon benim ev arkadaşlarımdan biridir ve özellikle onu tanıımıyorsanız çok korkutucu olabilir.

Camille onu süzer ve bir adım geri atar.

O iri bir adamdır, ama boyunda doğal bir görünüm vardır. Kasları spor yapmaktan değil, çalışmaktan gelmektedir. Koyu saçları ve bronz teni, küçük bir kızken Küba'dan buraya gelen annesinden miras kalmıştır. Kuzeni Chris Ricci için çalışmaktadır. Chris'in birkaç barı olduğunu, bahisçi olduğunu biliyorum, ama Chris ve iş hayatıyla ilgili bilmediğim çok daha fazla şey olduğunu da biliyorum. Deacon'ın işinin kapsamının ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum, ama yaptığı yorumlardan anladığım kadarıyla, tahsilat işinin büyük bir kısmını oluşturduğuna eminim.

Deacon genellikle kapanış saatine yakın bir zamanda uğrayıp, özellikle hava bu kadar kötü olduğu gecelerde yürümek zorunda kalmamam için beni eve bırakır.

"Aubrey, iyi misin?"

Hızlıca başımı sallıyorum. "İyiyim."

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim." Camille hızla kapıya doğru yürür, Deacon'ın etrafından geniş bir çember çizerek geçer ve gecenin karanlığında kaybolur.

"Bu da neydi böyle?" diye sorar Deacon.

"Tam emin değilim." Tezgaha yaslanıyorum, az önce olanlardan hala biraz şaşkınım. "Benjamin Bayliss adında bir avukat tanıyor musun?"

Deacon omuzlarını silker. "Adını duydum ama tanımıyorum. Ciddi bir ceza ile karşı karşıya kalırsan, aradığın adam odur. Söylentilere göre, hemen hemen her suçlamadan seni kurtarabilir." Bir an beni izler, sonra sorar, "Neden?"

Camille'in kaçtığı kapıyı işaret ettim. "O adamın karısıydı. Beni kocasıyla yatmakla suçladı."

Deacon'ın kaşları havaya kalktı.

Elimi kaldırarak ekliyorum, "Sen sormadan önce söyleyeyim, hayır. Onunla hiç tanışmadım bile."

"Peki onu buna ne düşündürdü?"

"O buldu bir bir bir bar peçetelerimizden ile adım adım, numaram ve adresimiz yazılı. Arabasındaki seyahat geçmişine göre oraya gitmiş, ne demekse. Ona, bu konuyu sorabilmem için onu telefona çağırmasını söyledim ve o panikledi. Yanlış anlamış olabileceğini söyleyerek geri adım attı. Bir dava nedeniyle benim bilgilerime sahip olmuş olabileceğini söyledi. Ona bunun Paul Granger'ın davası olup olmadığını sordum ve o irkildi."

Deacon'ın gözleri büyüdü. "Sence Granger'ın davasını mı alıyor?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ama eğer öyleyse, neden beni kontrol ediyor?"

Deacon bara yaklaşır, kadının az önce boşalttığı tabureye oturur ve telefonunu çıkarır. "Ev grubunun sohbetine mesaj atıp onu tanıyan var mı diye soracağım. Onu buralarda dolaşırken gördüm."

Mesajı geldiğinde telefonum arka cebimde titrer. Bu saatte, yarın olana kadar herkesten cevap alamayız.

İçimde dolaşan titremeyi durduramıyorum. "Hadi buradan gidelim."

Deacon, kapanış saatlerinde buraya yeterince sık geldiği için, her şeyi kapatıp kilitlememe rekor sürede yardım eder.

Neyse ki, evimizin garajına girdiğimizde yağmur durmuş.

Kapıyı açmaya gittiğimde, onun dışarı çıkmadığını fark ettim. "İçeri gelmeyecek misin?"

Kafasını salladı. "Bu gece işimi bitirmeden önce halletmem gereken bir iki iş var."

"Beni eve getirmek için işten çıktığın için kızmam gerekirdi, ama hava çok kötü olduğu için bunu yaptığina çok sevindim. Çok tatlısın."

Her türlü iltifatı kabul etmekte çok kötü olduğu için başını eğiyor. "Arkanızdan kapıyı kilitleyin. Bayliss hanımın ziyareti hakkında sabah konuşuruz."

Arabasından atlayıp, su birikintilerini atlatmaya çalışarak dikkatlice bahçeden geçiyorum.

"Her zamankinden geç geldin."

Ellerimi göğsüme sıkıca bastırarak etrafımda dönünce, ev arkadaşlarımızdan biri olan Serenity'yi karanlıkta eski bir ferforje şezlongda otururken görüyorum. Ters çevrilmiş turuncu bir Home Depot kovaşını kokteyli ve küllüğünü koymak için yan sehpa olarak kullanıyor.

"Beni çok korkuttun," diyorum.

Bir esrar sigarası yakıyor ve alevin ışığı birkaç saniye boyunca yüzünü aydınlatıyor, bu gece içtiği ilk sigara olmadığını anlamak için yeterli bir süre. Saçları dağınık ve bakışları odaklanmamış.

"Ne zamandır burada oturuyorsun?" diye soruyorum, ona yaklaşıyor.

Elini kaldırıp bana bir nefes ikram ediyor, ama ben elimi sallayarak reddediyorum. Onunla ilk kez sigara içmiyorum, ama bu geceki olaylar nedeniyle zihnim açık kalmamın önemli olduğunu düşünüyorum.

"Yağmur durduğundan beri. E v de kapalı kalmaktan deliye dönüyordum. Shane ve Eddie geç saatlere kadar garajda çalışıyorlardı.

alışıyorlardı."

şezlongun ucuna oturuyorum. Camille'in ziyareti yüzünden hâlâ çok heyecanlı olduğum için odama gitmek için acele etmiyorum. Keskin duman etrafımda dolaşırken, karanlıkta birkaç dakika oturup kendime zaman tanıyacağım.

"Üzgün müsün? Neden?" diye soruyor Serenity. Sanki odaklanabilmesinin tek yolu buymuş gibi bana tek gözünü kısarak bakıyor.

Tamamen ona dönene kadar dönüp duruyorum. "Üzgün olduğumu nereden anladın?"

"Auran donuk ve üzgün görünüyor."

Gözlerimi devirdim. "Biliyorsun, ben bunlara inanmıyorum."

"Deacon'ın şu avukatla ilgili mesajıyla bir ilgisi var mı?"

"

Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı etraflarına doladım. "Sayılır. Evet." Eminim bir ara ona tüm hikayeyi anlatacağım, ama şu anda tekrar bu konuya girmek istemiyorum.

Serenity dudaklarını kıvrır. "Kısa bir süre önce onu işe almaya çalıştım. Ofisini aradım ve mesaj bıraktım. Davamı alıp almayacağını öğrenmek istedim. Ama kimse beni geri aramadı." Başını geriye eğip gece gökyüzüne bakar.

"Ne davası?" Bir süre önce bazı hukuki sorunları vardı, ama hakkında herhangi bir dava açıldığını bilmiyordum.

"Hırsızlık."

"Oh." Ne çaldığını çok merak etsem de, bu kadarla yetiniyorum.

"Ama onun o küstah karısını tanıyorum. O kadın tam bir baş belasıdır," diye ekledi Serenity.

Ağzımdan çıkan şaşkınlık çığlığını engelleyemiyorum.

"Onu... onu nereden tanıyorsun? Karısını mı?"

"Pazartesi gecesi yoga dersime geldi." Daha fazlasını bekliyorum. Ama söylemek istediği tek şey bu gibi görünüyor.

Camille'in bahsettiği "araştırma" bu muydu? "Nasıl küstahmış?"

Bana bakar, bir nefes daha alır, sonra dumanı yavaşça üfler. Birkaç saniye boyunca beyaz dumanın arkasında gizlenir. "Sınıfıma bir kez gelip bir daha gelmeyen birçok kadın var. Pahalı matları, şık su şişeleri ve pahalı yoga kıyafetleri olan kadınlar. Benim sınıflarım onların aradığı sınıflar değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yoga vücudunu istiyorlar ama yoga zihnini istemiyorlar." Gözlerini kapatıp başını tekrar geriye yaslar, elinde tuttuğu yakılmış esrar sarma sigarasını unutur. Sigara yanmaya devam eder, parmaklarına gittikçe yaklaşır, ben de kendini yakmadan önce onu alır, kalan küçük parçayı kurtarmaya özen göstererek nazikçe söndürürüm.

Serenity, bardan çok uzak olmayan Goddess Divine adlı bir yerde ders veriyor. Burası, kristallerden tütsüye, çakra boncuklarına kadar her şeyi satan ve sadece yoga dersleri değil, el falı ve masaj da sunan eski bir evden dönüştürülmüş bir işletme. Camille'in bu geceki kıyafetine bakılırsa, orada çok dikkat çekeceğini düşünüyorum. Goddess Divine ona uygun bir yer değil.

Yanlış anlamayın, Serenity muhtemelen harika bir öğretmendir, ama alışlagelmişin dışında biridir. Başkalarının ne düşündüğünü umursamayan özgür ruhlu biridir ve bunu size açıkça belli eder. Derslerinin bir kısmında davul çalmak ve niyetlerinizi yazıp ateşe vermek gibi şeyler olsa da şaşırmam. Camille Bayliss hakkındaki izlenimlerime dayanarak, Serenity'nin dersleri, baştan aşağı Lululemon giyen biri için fazla hippie gibi görünüyor.

Serenity'nin tamamen bayıldığını ve hikayenin geri kalanını beklemem gerektiğini düşündüğüm anda, "Ama oradan nefret ettiğini bilmeme rağmen dün geri geldi. Sümüklü yüzünden her şey belliydi" diyor.

Dilimde milyonlarca soru var, ama Serenity'nin dudaklarından sessiz bir horlama çıktığında, bu gecelik işinin bittiğini anlıyorum.

Birkaç dakika ona bakarak, bu yeni bilgiyi öğrendiklerimle birleştirmeye çalışıyorum.

Ben Bayliss, bar peçetesine benim kişisel bilgilerimi yazmış ve karısı, Ben'in bunu öğrenmesinden korkmasına rağmen cevaplar arıyor.

Kocasının buraya geldiğini söyledi. Bizim evimize.

Tüm bunlar bir şekilde Paul ile ilgili olsa bile, Ben Bayliss buraya asla gelmemeliydi.

BÖLÜM 8

Hank

MAZERETTEN SONRA

11 EKİM PAZAR

B Bayliss'lerin evinden ayrıldığım da güneş batmıştı. Yorgundum. Açtım. Kafam karışık tı. Ve arkadaşım ve ortağım için yas tutuyordum.

Camille'in kardeşı Silas Everett ve eşi Margaret, Camille çantasından o makbuzları çıkarıp Sullivan'a verdikten kısa bir süre sonra ortaya çıktılar. Sullivan, Camille'in arabasından hafta sonu için hazırladığı çantaları almasına izin verdi, ama eve girmesine izin vermedi. Seçeneğı olsaydı eve girer miydi, emin değilim.

Polis evindeki işlemleri tamamlayana kadar, Camille, az önce döndüğü St. Francisville kasabasından sadece yirmi dakika uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Corbeau'da ailesinin yanında kalacak. Silas onu kamyonetine bindirdi ve buradan hızla uzaklaşırken paparazzilerin yarısını neredeyse ezip geçiyordu. Margaret, Camille'in arabasıyla arkadan takip etti, böylece araba orada hazır olacaktı.

Sullivan yakında resmi bir görüşme yapmak isteyecektir. Bugün bunu yapmaya zorlamamasının tek nedeni, Silas ve benim, onun daha fazla soruya cevap verecek durumda olmadığı konusunda hemfikir olmamızdı. Bundan memnun değildi, ama onun istekli olmasını istiyor ve ben de onu zorlarsa yardımcı olamayacağını ona garanti ettim.

Sullivan saatler önce ayrıldı, bana ayrıntıları anlatmasa da eminim ipuçlarını takip ediyordur. Polis, kamuoyuna açıklamaya hazır olana kadar görüşlerini kendine saklayacaktır. Ben'in cesedini adli tabip götürene kadar orada kaldım. O hala orada, kanıyla lekelenmiş halının üzerinde yatarken ayrılmak doğru gelmedi.

Hala evin yakınındaki dairesel yolda bir polis arabası ve caddede bir tane daha var. Sirenleri ve ışıkları saatler önce kapattılar, ama varlıkları caddede dolaşmaya devam eden meraklıları caydırmak için. Geri çekilip, medyayı uzak tutmak için orada görevli memura el sallıyorum. Polisler kadar hızlı geldiler.

Ben'in bu kasabada kötü şöhreti nedeniyle, medya bu haberi yakın zamanda bırakmayacaktır. Hepimizin umabileceği en iyi şey, bu davanın uzun süre çözümsüz kalmaması ve polisin katili yakalayabilmesidir.

Camille'in şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. O ve Ben, gençliklerinden beri uzun süredir birlikteydiler. Ben, birkaç ay önce tadilatın bittiğini ve artık çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu söylemişti. Ve şimdi o... yok oldu.

Sullivan, benim ya da Camille'in adını şüpheli listesinden hemen silmeyecek. İşler böyle yürür ve ben buna kızamıyorum bile. Her zaman önce eşe bakarsın. Tarih, katilin eş olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu gösterir. Ama Camille'de bunu göremiyorum. O yıkım, o korku, o keder gerçektir.

Ama bunu bir avukat ya da dedektifin gözünden değil, bir arkadaşın gözünden gördüğümü de itiraf edebilirim. Eğer o yaptıysa, müthiş bir oyuncu. Oscar'lık bir performans.

Camille'i, bana birbiri ardına kör randevular ayarlamaya çalışan kadın olarak görüyorum. Kadın

Ben'e ögle yemeği getirdiğinde bana da her zaman getirirdi. Birkaç yıl önce annem ve babam arka arkaya vefat ettikten sonra bu tür günlerin benim için ne kadar zor olduğunu bilen, her bayramda beni de davet eden kişi.

Camille bir arkadaşım oldu.

Sullivan'ın işini doğru bir şekilde yapmasını ve Camille ve ben dahil, bunu yapmayan herkesi listeden çıkarmasını istiyorum, böylece onu öldüren kişiye odaklanabilir. Ama başka bir ipucu çıkmazsa, bunu ikimizden birine yüklemeye çalışırsa müdahale etmeye hazırım. Bu davayı kapatmak için üzerinde büyük baskı olacağını biliyorum.

Eve gidip duş almalı, bir içki içmeli ve bu lanet günü bitirmeliyim, ama bunun yerine ofise gidiyorum. Yarın sabah sekizde

Yarın sabahki personel toplantısı çok zorlu geçecek ve hazırlıklı olmam gerekiyor.

alışanlarımıza Ben'e olanları haberlerden duymadan önce ben bildirmem önemliydi. Adli tabip gelene kadar, hayatımda yazdığım en zor e-postayı yazmak için bir dakika ayırdım. Sully, şimdilik ayrıntıları halktan gizlediklerini, sadece Ben'in öldürüldüğünü değil, ölü bulunduğunu söylediklerini söyledi, ben de onlara bildiklerimi anlattım.

Neyse ki pazar günü bu saatte trafik yoğun değil ve ofise zamanında varıyorum. Rezervasyonlu park yerime park edip binamızın yan tarafına asılı ışıklı tabelaya bakıyorum: BAYLISS AND LANDRY HUKUK BÜROSU. Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Ben ve Ben, LSU'da birinci sınıfta tanıştık. Birçok yönden birbirimize benziyorduk: ikimiz de küçük kasabalardan gelen, burslu okuyan iki beyaz çöp ocuğuydık; o akademik, ben atletik bursluydum. O, ilk günden itibaren avukat olmak istediğini biliyordu. Muhtemelen çok daha önceden biliyordu. Ben ise bilmiyordum. Benim

Gözüm NFL'de, imza bonuslarında ve bir gün Hall of Fame'e girme hayalinde.

Spor çantamdaki kirli kıyafetleri boşaltıp, Ben'in ev ofisinden aldığım dosyaları içine koyuyorum. Ofisin arka kapısını açıp alarmı kapatıyorum, sonra kendimi içeri kilitledikten sonra alarmı yeniden kuruyorum. Ben'in görüntüleri hala hafızamda o kadar taze ki, daha önce almadığım önlemleri alıyorum.

Onu öldüren kişi hâlâ dışarıda.

Katili bu ofiste bulunmuş biri mi? Ben'in tanıdığı biri mi? Yoksa rastgele bir hırsızlık sırasında işler ters mi gitti?

Şu anda bu konuyu derinlemesine ele alamam. Ben'in hayatının her yönünü öğrenip, polis her şeyi inceledikten sonra paylaşmaya hazır olduğu ayrıntıları öğrenene kadar, olasılıklar üzerinde spekülasyon yapmak zaman kaybı olur.

Ofisim binanın arka köşesinde, Ben'inki ise diğer köşede. Binanın ortası asistanlar, hukuk asistanları, konferans odası ve küçük bir dinlenme odası için ayrılmış. Ben mesai saatleri dışında işe gelmeyi severdi. Burayı kendine ait hissetmeyi severdi. Sessizliği.

Ben nefret ediyorum. Bazen gerekli olsa da, en iyi işimi bu bina insanlarla dolu ve gürültü seviyesi neredeyse hissedilebilecek kadar yüksek olduğunda yapıyorum.

Ofisime gitmek yerine, onun ofisine gidiyorum, topallamam istediğimden daha belirgin. Günün çoğunu Ben'in ön bahçesinde dolaşarak geçirdikten sonra, dizim zonkluyor.

O zamanlar, son sınıfta LSU-Bama maçında yaşadığım sakatlığın başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünüyordum. LSU'da başlangıç koşucusu olarak hayatımın en güzel günlerini yaşıyordum, ta ki korkunç bir müdahaleyle sağ dizimdeki neredeyse tüm bağlar kopana kadar. Rehabilitasyon ve ülke çapında uzmanlarla görüşmeler yaptım, ama sonuçta

eğer tekrar oynayıp o bölgeyi tekrar sakatlarsam, bir daha asla yürüyemeyebileceğim gerçeği ortaya çıktı, bu yüzden hala yapabiliyorken sevdiğim sporu bıraktım.

Çocukluğumdan beri NFL'de oynamak hayali kuruyordum, ama hayatımı yeniden değerlendirmek zorunda kalmak, gizli bir nimet oldu. LSU'daki görevimden sonra draft edilme şansım var mıydı? Evet, ama kesinlikle garanti değildi. Ama bu ihtimal ortadan kalktığında, yeni bir gelecek planı yapmam gerekti.

Işığı açarak Ben'in ofisine adımımı attım ama daha ötesine geçmedim. Görünüşe göre işini bitirmiş ve her şeyi kaldığı yerden devam etmeye hazır hale getirmiş. Masasının arkasında, birlikte geçirdikleri zamanların en önemli anlarını yansıtan, onun ve Camille'in çerçeveli fotoğrafları var. Üniversiteden, düğünlerinden, balaylarından, geçen kış yaptıkları kayak gezisinden fotoğraflar. Masasının yanındaki duvarda akademik ve mesleki başarıları sergileniyor. Lisans ve hukuk fakültesinden aldığı diplomaları. Baro sınavını geçtiğini gösteren sertifikası. Birçok hayır kurumundan aldığı ödüller ve hizmet takdir belgeleri.

Ben, hukuk fakültesinden mezun olduktan hemen sonra özel hukuk bürosunda çalışmaya başladı. Kariyerinin başlarında, sarhoşken öfkeyle metresini öldürdüğü iddiasıyla suçlanan eyalet politikacısı Temsilci Wells'i temsil etti. Savcı, davayı bizzat kendisinin yürüteceğini açıkladıktan sonra kimse bu davayı almak istemedi. Savcı için kesin bir mahkumiyet olması gerekirken, Ben onu alt etti. Ve bu tek beraat kararı, kariyerinin gidişatını değiştirdi. Yirmi yedi yaşında, bu bölgedeki en çok aranan avukatlardan biri oldu.

Masasının sol tarafında dosya klasörleri yığınları ve yerde birkaç yığın var. Olanların ağırlığı

ve bunun her şeyi nasıl değiştirdiği beni bunaltıyor.

Ama yarın bu odada önümdeki işleri halletmek için yeterince erken olacak, çünkü bu gece içeride bir adım daha atacak gücüm yok.

Işığı kapatıp kapıyı kapattım.

Ben'in dosyalarının bulunduğu spor çantamı ofisimdeki kanepeye bırakıp, doğrudan bir duvar boyunca uzanan gömme dolaplara yöneliyorum ve ortadaki, küçük bir bar düzeni barındıran dolabı açıyorum. Bir bardağa iki parmak bourbon döküp, yakıcı tadını çıkararak bir dikişte içiyorum, sonra bardağımı tekrar doldurup sandalyeme götürüyorum.

Duvarımda benzer fotoğraflar ve başarılarım var, ama ben, ortaklık belgelerini imzalayıp bu firmaya katıldığım gün çekilmiş ikimizin fotoğrafına odaklanıyorum.

Bu sadece iki yıl önceydi. Hukuk fakóltesinden mezun olduktan sonra farklı bir yol seçerek savcılığın teklifini kabul ettim. Mezuniyetten sonraki ilk birkaç yıl, Ben ve ben mahkeme salonunda karşı karşıya geldik: ben savcı, o avukat olarak. İkimiz de eşit sayıda galibiyet ve mağlubiyet elde ederek birbirimize denk bir mücadele verdik.

Ben, özellikle zorlu bir duruşmanın ardından beni kenara çekip, bana bir iş teklif etti. Ben'in, benim tükenmiş olduğumu biliyordu. Savcılık ofisi, kendilerini kanıtlamak ve terfi etmek isteyen avukatlarla doluydu. Aşırı çalışıyorduk, düşük maaş alıyorduk ve genellikle bok gibi muamele görüyorduk. Ben'in teklifi iyiydi. Hatta harikaydı. Para durumu değiştirecek kadar önemliydi, ama kendi patronum olma fikri de kaçıramayacağım bir şeydi.

Odanın diğer tarafında oturup, araba hırsızlığından tutuklanan bir adamı savunmak ilk başta garip gelmişti. Adam suçsuz olduğunu söyledi ve ben de ona inanmaya karar verdim

ona inanmaya karar verdim. Suçsuz kararı rahatsız edici geldi. Bu sonucu o kadar çok korkuyordum ki, rahatlamam biraz zaman aldı.

Ancak her iki tarafta da bulunmak işime yaradı. Savcılığın nasıl çalıştığını biliyorum. Nasıl düşündüklerini. Kullandıkları stratejileri.

Bu yüzden Sullivan'ın yakında Camille'i resmi bir görüşme için çağırmak üzere arayacağını biliyorum. Takvimimi boşaltıp her şeyi düzenlemem gerekiyor, böylece sorgulama sırasında yanında olabileceğim.

Boş bardağımı kenara itiyorum. "Ne oluyor, Ben?"

Aşırı duygusal bir insan değilim, ama içimde en az bir düzine farklı duygu dolaşıyor gibi hissediyorum —en güçlüsü de keder.

Ben ve Ben'in anlaşılamadığımız veya farklı düşündüğümüz tüm konulara rağmen, onun ölümü bana büyük bir darbe vurdu. Sadece ölmekle kalmadı... öldürüldü. Aklım almıyor. Ona bunu kimin ve neden yaptığını düşünmeden edemiyorum. Motifi ne olabilir? Aklımda listeler oluşturmaya başladım. Olası şüphelilerin listesi. Ben'in temsil ettiği ve suçlu bulunan bir müvekkil miydi? Ben'in temsil ettiği ve masum bulunan bir müvekkil miydi ve kurbanın bir aile üyesi veya arkadaşı kendi intikamını mı aldı? Bizim ofisimiz dışından, işleri kötü sonuçlanan birisi miydi?

Camille miydi?

Bu son soru zihnime geldiğinde şaşırdım. Bu olasılığı düşünmek istemediğim kadar, en azından bunu dikkate almazsam aptal olurdum.

Düşünmesi bile çok zor olsa da kendimi işe odaklanmaya zorluyorum. Daha fazla liste oluşturmaya başlıyorum. Onun davalarının listesi ve bunları zaten dolu olan iş yüküme eklemek mi yoksa başka bir firmaya devretmek mi daha iyi olur?

Ben'in sahip olduğu iş girişimleri ve varlıklarının listesi ve eğer vasiyetinde hala onun mirasının icra memuru olarak listeleniyorsam, bunlarla ne yapılması gerektiğinin listesi.

Fareyi hareket ettirerek bilgisayarı uyandırıyorum. İlk olarak, acil durumlar için oluşturduğumuz klasörü açıyorum ve Ben'in vasiyetinin en son versiyonunun taranmış belgesini açıyorum. Burada, hala vasiyetin icracısı olarak listelenmiş olmama biraz şaşıyorum.

Onun son isteklerini öğrendikten sonra, belgeyi kapatıyorum. Masamın köşesinde duran dosya klasörüne bakıyorum ve bir içki daha içmenin bana zarar vermeyeceğine karar veriyorum. Elimde taze bir burbonla, o klasörü kendime yaklaştırıyorum. Kenarını parmaklarımla oynayarak, bu ruh halindeyken gerçekten tekrar bakmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum. Daha fazla düşünmeden, klasörü açıyorum.

Ben'in geçen hafta bana verdiği zamanki kadar kolay değil.

Tek bir sayfalık mektupta, ortaklığımızı resmi olarak feshetme sürecini başlattığını ve kurucu üye olduğu için benim ne kadar boka battığımı teyit ediyor. Zorla kovulacak ve hiçbir müşterimi yanımda götüremeyeceğim.

Ya da en azından ne kadar boka sardığımı.

Bu bildirimden sonra fesih süreci daha ileri gitmeden öldüğü için, sanki hiç olmamış gibi. Ve ortaklığı kurduğumuzda yaptığımız anlaşmaya göre şirket benimdir.

Ve tüm bu kederin altında kaynayan başka bir duygu daha var.

Rahatlama.

BÖLÜM 9

Aubrey

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

Camille, Range Rover'ı çalıştırdığım anda eski Honda'yla yola çıkar. Rover çalıştırdığım anda eski Honda'sıyla yola çıktı. Ben hiç sahip bir bir ve Bugün ilk kez böyle lüks bir arabaya bineceğim, hatta süreceğim. Bana bu kadar güvenmesine inanamıyorum.

Ama güven tuhaf bir şey. Bana arabasını veya platin kartını vermekte tereddüt etmedi, ama telefonu başka bir hikaye. Onu bütün gün yanımda taşımam gerekiyor, ama kilitli kalacak. Güven, onun mesajlarını okumama kadar uzanmıyor.

Anlıyorum ama. Ben de onun benim mesajlarımı okumasını istemezdim.

Park yerinden çıkmadan önce, geçen hafta Doug'ın yerinde bir gece kapanıştan hemen önce hazırladığımız programı kendime hatırlatıyorum. İlk olarak, kaldığı otel olan St. Francisville Inn'in yakınındaki parkta bir festival düzenleniyor. Öğlen saatlerinden ikisine kadar, o bölgede dolaşıp üç farklı satıcıdan onun kredi kartıyla alışveriş yapmam gerekiyor.

Benzin istasyonundan çıkıp kasabayı geçen ana otoyola giriyorum ve dikiz aynasında peruğumun biraz eğri olduğunu görünce onu düzeltiyorum.

Ama parka gitmek için sağı dönmek yerine sola dönüyorum.

Camille henüz bilmiyor ama ben planın dışına çıkacağım. Mesajlarına cevap vermek için iPad'i yanında, bu yüzden telefonunun konumunu da görebilme ihtimali yüksek ve eminim ki daha sonra bana bunu soracaktır. Ve daha sonra bu konuda endişeleneceğim.

Yolun çeyrek mil ilerisinde, yeni varış noktama ulaştım. Muhteşem bir Ekim sabahı ve yem mağazasının otoparkı kamyonlar ve SUV'larla dolu. Camille'in arabasını en sol tarafa sürüyorum ve satılık av kulübeleri ve geyik mısıрыyla dolu paletlerin yanındaki birkaç boş park yerinden birine park ediyorum.

Parlak kırmızı 1970 model Mustang tam zamanında yanıma yanaşır.

Benimle aynı anda arabadan iner.

Ben Camille'in arabasının yanında dururken, o bir omzuna siyah bir sırt çantası asmış olarak bana doğru yürür. "Dikkat çekmemeye çalışmak buraya kadarmış."

Gülüyor. "Şehrin en kalabalık yerini seçen sensin."

Haksız değil.

Onun arkasındaki Mustang'e bakıyorum. "Shane nerede?"

"Buradan ayrıldıktan sonra buluşacağız. O perukla çok tuhaf görünüyorsun."

Gözlerimi devirip Range Rover'ın içine yaslanıyorum ve anahtarı alıyorum. "Ben de seni seviyorum Eddie."

Eddie sırt çantasını Camille'in arabasının kaputuna koyar ve içinden küçük bir cihaz çıkarana kadar karıştırır. Ona anahtarı veririm ve o ikisini bir araya getirir, sonra bip sesi gelene kadar bir düğmeye basar.

"Kopyalamak için tek gereken bu mu? Bu küçük makine mi?"

Eddie, işini bitirince cihazı salladı. "Shane'in yaptığı birkaç değişiklikten sonra. Ama evet, tek yaptığım, arabanın kilidini açmak için sinyali araca değil buna göndermek. Ve kod kaydediliyor."

Eddie ve Shane, benden yaklaşık altı ay sonra bu eve taşındılar. İkisi de koruyucu aile sisteminde büyüdü. Ergenlik çağlarında aynı grup evine yerleştirildiler ve o zamandan beri birlikteydiler. Özel yetenekleri vardı: Yeniden yapamayacakları motor, çalamayacakları araba yoktu. Otomobil teknolojisi geliştikçe, onlar da gelişti.

Şimdi, emekli araba hırsızları. Çoğunlukla.

Camille, ev arkadaşlarımla bugün olanları bilmekle kalmayıp, benim başımın belaya girmesini önlemek için yardım ettiklerini öğrenirse çok kızacaktır.

Eddie bana uzaktan kumandayı geri verir. "Takip cihazını takayım, sonra araca programlanmışsa garaj kapısının sinyalini alabilirim. Garaja girdiğimizde, evin kapısının kilitli olma ihtimali çok düşük."

Evet, güven çok tuhaf bir şey.

Camille, Ben'in suçunu kanıtlayacak bir şey bulursa bunu paylaşacağına inanıyor muyum?

Hayır, güvenmiyorum.

Bu yüzden ev arkadaşlarımla ve ben, onun bilmediği kendi planımızı yaptık.

Ve ilk adım, bu arabayı ona geri verdikten sonra Camille'in arabasına ve evine erişimimizin olmasını ve onun yerini bilmemizi sağlamak.

Eddie Mustang'e doğru başını sallar. "Arabadan telefonumu al. Range Rover uygulamasını indirip onun arabasına bağlayacağım, böylece takip cihazı arızalanırsa elimizde bir seçenek daha olur. Ben de Range Rover kullanıyor, değil mi?"

Başımı sallarım. "Evet, sanırım bunun gibi ama siyah olanından."

"Ne kadar tatlı."

Ona telefonunu verdikten sonra, kadının arabasına bağlanmak için gerekli adımları izliyor. "İkisi de aynı hesabı kullanıyor olabilir, o zaman onun da yerini görebiliriz."

Peruğu kaşıyorum. "Bu çok kolay görünüyor."

Eddie omuz silkiyor. "Kolay olan tek şey kapıdan geçmek. Umarım o noktaya gelmez."

"Bugün bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Shane'e de teşekkürlerimi ilet," diyorum sessizce.

Yaptığı işi bırakıp bana bakar. "Biz bir takımız. Ben Bayliss sana sataşır, hepimiz ona sataşırız."

Bugün ilk kez yüzümde bir gülümseme belirir. Evet, Camille'e güvenmeyebilirim, ama Eddie ve Shane'e kesinlikle güveniyorum.

Eddie ve Shane'e güveniyorum.

Sadece birkaç dakika daha sürer ve işini bitirir. "Tamam, ihtiyacım olan her şeyi aldım."

Yaklaşıp ona sıkıca sarılırım. "Tekrar teşekkür ederim."

"Teşekkür etme." O da beni sıkıca sarıp peruğu karıştırıyor, peruk kafamdan kayıyor. "Onlar gelene kadar burada beklememi ister misin?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Ben iyiyim."

Mustang park yerinden ayrılırken Eddie bir sahne yaratıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Saate bakınca, Camille'in Baton Rouge'a varmış ve evine yaklaşmış olduğunu tahmin ediyorum. Arabayı çalıştırdıktan sonra müziğin sesini açıyorum.

İkinci adım için tam zamanı.

BÖLÜM 10

Camille

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

Çamur odasına açılan yan kapıdan içeri girdim. Bir duvar boyunca özel yapım dolaplar sıralanmış, bir bank ise eski ve yıpranmış görünmesi için yapılmış, karşı duvarın uzunluğu boyunca uzanıyor. Şu anda bu evde benim varlığımı kaydeden hiçbir şey olmadığını bilsem de, uşak odasından mutfığa doğru ilerlerken, iç kameralar çalışıyor olsaydı yakalayacağı alanlardan yine de uzak duruyorum.

Ben birkaç gün önce kameraların çalışmadığını söylediğinde, onun burada biriyle buluşacağına dair ihtiyacım olan tek teyit buydu. "Sistem genelinde arıza" demek, biri dış kapılarımızdan herhangi birine yaklaşırsa bile telefonuma herhangi bir uyarı gelmeyeceği ve daha sonra ona karşı kullanılabilecek herhangi bir video olmayacağı anlamına geliyordu.

Benim için de işleri kolaylaştırdığının farkında değildi. Bu ev güzel olabilir ama bir hapisane gibi hissettiriyor gerek duyulduğunda gardiyanın seni kontrol edebileceği bir hapisane gibi.

Ama bugün değil.

Bugün Aubrey sayesinde izleyen taraf ben olacağım.

Aubrey.

Onun hakkında ne kadar yanılmışım.

Onu, kocamla yattığını itiraf etmesi için baskı yapmak üzere bara gittiğimde, neler olup bittiğini tam olarak bildiğimi sanıyordum.

Ama Ben'in sadakatsizliğinin kanıtını bulmak yerine, Pandora'nın kutusunu açtım. Hoşuma gitse de gitmese de, artık Aubrey Price'tan kurtulamam.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak, ikinci katın sahanlığını geçip tavan arasına çıkan merdiveni gizleyen dar kapıya yöneliyorum. Son birkaç günümü, bugün ihtiyacım olan her şeyi büyük bir saklama kabına doldurmakla geçirdim. İlk olarak, yarım düzine küçük kamera bulunan çantayı alıp aşağı kata dönüyorum.

Mutfakta, onları açıp Bluetooth ile iPad'ime senkronize etmek için zaman ayırıyorum. Hafta başında her şeyi test ettiğim için, tavan arası ile evin geri kalanı arasındaki mesafenin, tabletin her kameranın görüntüsünü alabileceği menzil içinde olduğunu biliyorum.

Her kameranın pillerinin tamamen şarj olduğundan emin olduktan sonra, Ben geldiğinde bulunabileceğini düşündüğüm yerlere evin içinde dağıtırım. Alt katta çalışmaya başlarım: bir tanesini, araba yolunu gösterecek saksı bitkisine, sonra mutfğa, yemek odasına, ev ofisine, oturma odasına yerleştiririm ve üst katta, yatak odamıza bir tane yerleştirerek işimi bitiririm, belki de bugün düşündüğümde daha fazla planı vardır diye.

Yatak odamızdan çıkmadan önce durup duvara asılı resim galerisine bakıyorum. Ben klasik bir yakışıklı; genetik piyangoyu kazanmış, tüm parçaları simetrik ve en hoş sonuçları verecek şekilde boyutlandırılmış. Ayrıca çevresindeki insanlara göre tam olarak olması gereken kişi olabilme yeteneğine sahip. Bu yeteneği sayesinde hem davaları kazanıyor hem de arkadaşlar ediniyor. İşte bizim resmimiz

DC Mardi Gras'ta giyinmiş, ben onun Avukat Ben görünümünü dediğim smokin içinde. Saçları geriye taranmış, tek bir tel bile yerinden oynamamış. Kontakt lensleri takmış. Sakalı yok. Ve yanında, geçen yaz Yunanistan'da tatilde çekilmiş, bizim en sevdiğim fotoğraflarımızdan biri var. Şort giymiş, üstü çıplak, bizi denize açmak için kiraladığımız teknenin güvertesinde. Bu onun Rahat Ben görünümü. Jel kullanmadığı için kalın, dolgun bukleler başını kaplıyor ve en az bir gün tıraş olmadığında mükemmel bir sakal uzamış. İki farklı görünümlü adam, iki farklı kişilik.

Bugün hangi Ben'i göreceğim?

Yelkenli teknedeki resminin üzerinde elimi gezdiriyorum, sanki yıllar önce, her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce aşık olduğum versiyonuna veda ediyormuşum gibi.

Ve sonra tekrar tavan arasına dönüyorum. Yenileme sırasında köpük yalıtımına bolca para harcadık, bu yüzden burası evin içinden sadece birkaç derece daha sıcak. Katlanmış bir plaj sandalyesini çıkarıp saklama kutusunun yanına kuruyorum. İçeride birkaç şişe su, bir kutu granola bar, bir rulo tuvalet kağıdı ve bir kova kalıyor. Kovaya ihtiyacım olmayacağını tüm kalbimle diliyorum, ama en kötüsüne hazırlıklıyım. O buraya geldikten sonra, ne zaman ayrılma fırsatım olacağını bilmiyorum.

Sandalyede olabildiğince rahat bir pozisyon aldıktan sonra, tablette tüm kamera açılarını aynı anda gösteren ızgara görünümüne geçiyorum ve kulaklıklarımı takıyorum. O ve Hank'in katıldığı konferans neredeyse bir saat önce sona erdi. Doğruca eve gelirse yakında burada olabilir, ama konum hizmetlerini kapattığı için bunu kesin olarak bilmek imkansız.

Beklemeye başladığım sırada ondan bir mesaj geliyor:

Alışveriş yapacağını düşündüğüm onca yer varken, yem ve tohum dükkanını hiç tahmin etmemiştim.

Ne?

Neden bahsediyor?

Ona cevap vermeden önce, telefonumun konumunu gösteren uygulamayı açtım. O haklıydı: Küçük mavi nokta, tam da söylediğı yerde sabit bir şekilde yanıp sönüyordu. Saati kontrol ettim ve saatin birden biraz önce olduğunu fark ettim. Aubrey, hanın yanındaki festivalde olmalıydı.

Ama orada değil. Bir yem ve tohum dükkanında.

"Ne yapıyorsun Aubrey?" diye mırıldanıyorum ve Ben'in mesajının olduğu ekrana geri dönüyorum: haha burada muhteşem krizantemler var! Geçerken dayanamadım!

Dün geldiğimde bir tane almış olmam iyi oldu.
kasabaya, böylece yalanımı yakalayamaz.

Cevap vermiyor, bu da beni sinirlendiriyor çünkü bir yanım, beni kontrol ettiğini bilmem için bana mesaj attığını düşünüyor. Böyle anlar, doğru şeyi yaptığımı bana hatırlatıyor.

Beklemeye karar
verdim. Ve
bekledim.

Çatı katında neredeyse bir saat geçirdikten sonra, her şeyi yanlış anladığımı ve onun gelmeyeceğini kendime neredeyse ikna etmişken, garaj kapısının açılma sesini duydum. Bir dakika kadar sonra Ben mutfığa girdi. Kamera aracılığıyla, tezgahın üzerine birkaç mektup koyduğunu izledim. Hâlâ avukat Ben gibi giyinmişti, ama kapıdan girer girmez o kişiliğı bırakmaya başladı ve gözlerimin önünde dönüşmeye başladı. Ceketini ve kravatını çıkardı. Elleriyle mükemmel şekillendirilmiş saçlarını yüzünün etrafına dökülene kadar taradı.

saçları yıkanana kadar kıvrılmayacak. Gömlek kolları sıvanır. Rahat Ben gelmiştir.

Mümkün olmadığını bilsem de, onu gördüğümde tavan arasındaki sıcaklık on derece artmış gibi hissediyorum. Üst dudağımda ter damlaları beliriyor ve yüzüm kızarıyor.

Beni burada bulursa ne yapacağını hiç bilmiyorum. Evimizin etrafına onu gözetlemek için gizli kameralar yerleştirdiğimi öğrenirse ne yapacağını hiç bilmiyorum.

Bu, teoride harika ve kolay görünen planlardan biri, ama kutulara konmuş Noel süsleri ve tadilattan kalan fayans ve tahta parçalarıyla çevrili bu plastik sandalyede otururken, biraz delice geliyor.

Sadece çaresiz bir insanın yapacağı bir şey gibi geliyor, ki ben de  yleyim.

O çantayı taşıyan Ben, evin içinden geçerek giriş holünün hemen yanındaki ev ofisine doğru yürür. Ekrandaki küçük kareleri tarayarak, odadan odaya geçerken ilerleyişini izlerim. Her görüntü küçüktür ve altı farklı a ı ekran alanını paylaşmaya çalıştığı için çok fazla ayrıntı yoktur, ancak her kameranın hafıza kartında yedek video olduğu için gerekirse her bir görüntüyü geriye dönüp inceleyebilir ve yakınlılaştırabilirim.

Masasının arkasında ve görünüşe göre hemen işe koyuluyor.

Buraya gelmek için büyük çaba sarf ettiğini biliyorum, çünkü biriyle buluşacak, ama aynı zamanda Ben'in her şeyden önce verimli birisi olduğunu da biliyorum.

Küçük kutuyu tıklıyorum ve ofisinin görüntüsü ekranı dolduruyor.

Ben çantasını masasına koyuyor ve açıyor. Kamera açısı nedeniyle içinde ne olduğunu göremiyorum. Birkaç dakika çantayı karıştırıyor ve sonunda bir şey çıkartıyor.

büyük manila zarfı açar ve içindekileri tek tek çıkarır. Birkaç kağıt, birkaç fotoğraf ve küçük bir medya depolama sürücüsü vardır.

Önce kağıtları ve fotoğrafları inceliyor. Ben olsaydım, biraz arka plan gürültüsü olsun diye müzik ya da televizyonu açardım, ama Ben öyle yapmıyor. Sessizliği seviyor. Hiçbir şey düşüncelerine engel olmadığında daha iyi düşünebildiğini söylüyor.

Ben'le yıllardır birlikteyim ama onun farkında olmadan onu izleyerek öğrendiğim şeyler beni şaşırtıyor.

Ben'in kendi kendine konuştuğunu bilmiyordum. Dünyayı sarsacak bir şey değil, çalışırken yaptığı bir tür yorum gibi. Bir de tuhaf hareketleri var. Eklemlerini çatırdatıyor, boğazını o kadar yüksek sesle temizliyor ki, ilk yaptığında irkiliyorum, ve biraz acı verici görünen bir baş çevirme/boyun germe hareketi yapıyor. Onu bu kadar savunmasız gözlemlerken neredeyse transa geçiyorum.

Sonunda, elindeki şeyi okumayı bitirmiş gibi görünüyor ve sürücüyü alıyor. Dizüstü bilgisayar arkasındaki kredenzanın üzerinde duruyor ama tam ona dönmek için dönmeye başladığı sırada, bir şey dikkatini çekiyor.

O, yola bakan penceresinden dışarıya bakıyor, ben de ön verandadaki kamerayı kontrol ediyorum.

Garaj yolundan bir araba geliyor. Ben daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyor.

"Ne oluyor lan..." Elleri belinde, başını yavaşça ileri geri sallıyor. Sanırım bu ziyaret, bugün planladığı ziyaret değil.

Dışarıda neler olup bittiğini görebilmek için ekranı değiştiriyorum. Parlak kırmızı bir Mustang. Ama yeni değil. Eski bir model ama yakın zamanda restore edildiğini düşündürecek kadar parlak. Sürücüyü görebilmek için hala çok uzak.

Mustang evin önünde durduğunda Ben ön kapıya yönelir. Sürücü arabadan iner ve Ben'e yaklaşır. Siyahidir, Ben ile yaklaşık aynı boydadır ama daha tıknazdır. Kot pantolon ve düğmeli gömlek giymektedir.

Ben'in hayal kırıklığı çoktan geçmiştir ve adamın sırtına vurup onu gördüğüne sevindiğini gösterirken yüzünde sadece gülümseme vardır.

"Eddie, seni görmek ne güzel," diyor Ben. Adamın gelişine verdiği tepkiyi görmemiş olsaydınız, onun samimi olmadığını anlayamazdınız.

El sıkışırlar.

"Seni evde bulabileceğimden emin değildim ama seni şaşırtmak için şansımı denedim," diyor Eddie.

"Oh, onu şaşırttın Eddie," diye ekrana fısıldıyorum.

Mustang'e doğru yürürler ve birkaç dakika boyunca arabayı incelerler, hatta kaputu bile açarlar. Açıkça arabadan bahsediyorlar, ama kamera mikrofonunun konuşmalarını yakalayamayacağı kadar uzaktalar.

Onları inceleyerek neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Ben bu arabayı satın almayı mı düşünüyor? Eski arabaları seven ve tamir eden Hank'tir, Ben değil. Ben "yepyeni, galeriden çıkmış" türden bir adamdır, bu yüzden tamamen şaşkınım.

Birkaç dakika sonra Ben sürücü koltuğuna otururken Eddie yolcu koltuğuna oturur ve arabayla uzaklaşırlar.

Ne oluyor? Nereye gidiyorlar?

Ne yapacağımı düşünürken birkaç dakika ekrana bakıyorum. O arabayla bir tur attıktan sonra hemen geri döneceklerdir.

Ben Mustang'le ayrıldıktan kısa bir süre sonra, başka bir araç garaj yolundan aşağı iner. Eski, kahverengi bir iş kamyonu ve kasasında kocaman bir alet kutusu vardır.

Bu kim?

Kamyonet, Mustang'in park ettiği yere neredeyse tam olarak duruyor. Sürücü dışarı çıkıyor ve ben de onu tanımıyorum. Uzun boylu, beyaz bir adam. Sıksa. Kot pantolon ve tişört giymiş, ama beyzbol şapkası takmış ve şapkayı yüzüne kadar indirmiş olduğu için ayrıntıları görmek zor.

Adam telefonunu çıkarır ve ön bahçeden garajın bulunduğu evin yan tarafına doğru yürür. Sonra gözden kaybolur.

"Nereye gitti?"

Bir dakika sonra garaj kapısının açılmasının tanıdık sesini duydum.

Aman Tanrım! Garajı nasıl açtı? Evimize mi giriyor?

Hızla ayağa kalkıyorum, iPad'i elimde tutuyorum ve dar bir daire çizerek dolaşıyorum. Garaja açılan kapıyı gösteren mutfaktaki kamerayı açıyorum ve adamın içeri girip girmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Neredeyse iki dakika geçti ama ondan hiçbir iz yok. Sonra garaj kapısının indiğini duyuyorum.

Kalbim deli gibi atıyor.

Yeniden oturmaya çalışıyorum ama çok gerginim, bu yüzden ön verandadaki kamerada tekrar görünmesini beklerken volta atmaya devam ediyorum.

Ve işte orada, çimlerin üzerinden rahatça yürüyerek kamyonetine geri dönüyor ve indirilmiş bagaj kapağına yaslanıyor.

Bunun ne anlama geldiğini düşünemedim, Mustang araba yoluna geri dönüyor.

Beyaz adam araba yaklaşırken el sallıyor.

Ben onu tanıyor mu? Ona garajın uzaktan kumandasını verdi mi?

Ben, Mustang'i garajın yanındaki boş yere park eder ve beyaz adam, onlar arabadan inerken onlara katılır

Adam Ben'in elini sıkar ve onun da bu adamı tanıdığı açıktır.

Ben onları eve doğru yönlendirir ve ofisine girer, masasının önündeki sandalyeleri işaret eder. "Shane, Eddie, oturun."

Tamam, yeni gelen adam Shane olmalı.

Daha net görebildiğim için onları tanıyıp tanımadığımı görmek için yakınlaştırıyorum, ama tanıyamıyorum. Ben, daha önce okuduğu sayfaları hızla çevirip resimlerin üzerine koyuyor, sonra sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi koltuğuna yaslanıyor. Tek kelimeyi bile kaçırmamak için kulaklığımın sesini yükseltiyorum.

"Arabanın bir hafta daha hazır olmayacağını sanıyordum."

Shane omuz silkiyor. "Eddie'yi bilirsin, başka bir araba daha gelecek, o yüzden bunu bitirmemiz gerekiyordu."

"Bugün bunu beklemiyordum ama sorun değil," diyor Ben. "İşlerin artmasına sevindim. Ve hey, araba restore ettirmek isteyen herkese sizi tavsiye etmekten mutluluk duyarım, çünkü bunu başarabileceğinizden pek emin değildim. O arabayı size getirdiğimde hurdalığa gitmesi gereken bir araba gibi görünüyordu. Başardığınız şey inanılmaz."

Eddie gülüyor ama zoraki bir gülümseme. Birkaç dakika araba ve ona yapılan işler hakkında sohbet ediyorlar.

Shane öne eğilir, arka cebinden bir kağıt çıkarır ve Ben'e uzatır. "İşte son fatura ve araba tamamen senin."

Ben'in bir kas arabası satın aldığına inanamıyorum. Bu hiç ona göre bir şey değil — tuhaf bir şeyler dönüyor, özellikle de Shane denen adam buraya ilk geldiğinde garajı karıştırdığı düşünülürse.

"Tabii." Ben faturayı alır ve uzun bir süre inceler. O faturayla meşgulken, iki adam da etraflarındaki her şeyi inceler. Gözleri odayı tarar. Ama

bu sadece üstünkörü bir bakış değil. Sanki daha sonra bir sınav olacakmış gibi odayı inceliyorlar. Sonra Shane doğrudan bana bakıyor. Daha doğrusu, doğrudan kameraya bakıyor.

Ben atlarım geri geri Bu O görüyor bunu
görüyor görüyor kitaplıkta

Sonra gülümser.

Şaşkınlıkla iPad'i kucağıma düşürdüm.

Sanki birinin onu izlediğini biliyormuş
gibi. Benim izlediğimi.

Sonunda, Ben masadan kalkıp elinde çekle uzaklaştığında, o da başka yere bakıyor. Diğerleri de ayağa kalkıyor ve Ben masanın yanından geçiyor.

"Tekrar teşekkürler," diyor Ben, Eddie'ye çekini uzatırken. Aralarında bir kez daha el sıkışıyorlar, sonra Ben adamları ofisinden dışarı çıkarıyor.

Shane ön kapıyı açar ama çıkmaz. Bunun yerine Ben'e döner. "İşinizi yaptığınız için teşekkür ederiz. Bizi nasıl bulduğunuzu hala bilmiyoruz ama bulduğunuz için mutluyuz."

Ben bir an durur ve Shane'e bakar. Sonunda, "Ortağım Hank bana adınızı verdi," der.

"Harika. Kim olduğunu bilmiyorum ama ona teşekkürlerimi ilet."

Sonra giderler. Ben açık kapıda durur ve eski kamyon evden uzaklaşmadan önce son bir kez elini kaldırarak veda eder. Onlar garaj yolundan çıkıncaya kadar kıpırdamaz.

Sonra kapıyı çarparak kapatır.

Ben ofisine geri döner, hayal kırıklığı geri gelir ve her zamankinden daha belirgindir. Alnındaki kırılganlıklardan, ağzının acımasız kıvrımlarına, masaya yaslanırken onu destekleyen yumruklarına kadar her ayrıntıyı gözlemlerim. Önünde duran her şeyi inceler.

Uzun süre kıpırdamaz.

Ben sonunda bilgisayarına döner ve Shane ve Eddie gelmeden önce zarftan çıkardığı sürücüyü takar.

Birkaç tıklamadan sonra, Aubrey'in yüzü ekranı doldurur.

BÖLÜM 11

Hank

MAZERETTEN SONRA

12 EKİM PAZARTESİ

Asistanım Lila, masamdaki kağıt yığınıni karıştırırken, ben ellerimle yüzümü ovuşturuyorum.

Dün gece eve gitmek yerine kanepede uyudum ve bu sabah vücudumun hissettiği duruma bakılırsa, bu kararımdan bütün gün pişman olacağım.

"Gelirken kuru temizlemeden kıyafetlerini aldım, en azından giyecek temiz bir takım elbisen var."

Yeni stajyerler işe başladıklarında, Lila'nın boyu 1,50'den biraz fazla olduğu ve gerçek yaşından on yıl kadar genç görüldüğü için onu kolay lokma sanırlar. Hatta, bu işe başvurduğunda özgeçmişinde yazım hatası olduğunu düşündüm, çünkü onun hala lisede olduğunu yemin ederdim. Ama o, dikkate alınması gereken bir güç ve stajyerler, onun kötü tarafına geçmek istemediklerini çabucak anlarlar. "Sanırım senin programını temizlememiz ve Ben'in takvimine bakmamız gerekiyor."

"Evet, bu hafta benim için iptal edebileceğin her şeyi iptal et. Belki gelecek hafta da. Ben'in işleri öncelikli. Ayrıca, benim için birkaç telefon görüşmesi yapmanı istiyorum. İlk olarak, alarm sistemimizi izleyen şirkete ulaş ve bir güvenlik görevlisi gönderebileceklerini sor. Eğer bu hizmeti sunmuyorlarsa, sunan birini önerebileceklerini sor."

Lila arkasını döner. "Sence buna ihtiyacımız var mı?" Burada yeterince uzun süre çalışmış, satır aralarını okuyabiliyor. Ben'in nasıl öldüğünü ona söylememe gerek kalmadı, onun bir cinayet olduğunu tahmin etti. Haberlerde polisin müdahalesi gösterildi, bu da bir suç mahallinde olağan bir durum.

Omuz silkiyorum. "Aşırı tedbirli olmayı tercih ederim." Ben'i kimin ve neden öldürdüğünü bulana kadar, burada çalışanların güvenliği konusunda hiçbir riski göze almayacağım.

Kafasını sallayarak not defterini alır. "Onları sadece çalışma saatleri içinde burada mı istiyorsunuz?"

"Evet. Ve şimdilik herkese söyle, mesai saatleri dışında kimse binada kalmayacak. Gerekirse işlerini eve götürsünler, ama güvenlik görevlisi olmadan kimsenin burada kalmasını istemiyorum."

"Tamam, başka?"

"Henderson davasında uzman olarak kullandığımız psikoloğu ara ve bu durumla mücadele edenlerle konuşmak için müsait olup olmadığını öğren. Ve izin isteyen olursa bana haber ver." Şirketimizde on iki kişi çalışıyor ve resepsiyonistten avukat yardımcılara ve kişisel asistanlarımıza kadar hepsi Ben'i her gün görüyordu. Bu ofis bir aile gibidir, bu yüzden bir üyemizi kaybetmenin acısını yaşamamız normaldir.

Yaptığı işi bırakıp bana baktı. "Sen de birkaç gün izin alabilirsin. Kimse, eşinin öldüğünü öğrendikten sonra 24 saat içinde işe dönmen gerektiğini söylemiyor."

Partner. Keşke bilseydi. Onun ayrılma kararından vazgeçmesini umduğum için henüz ona Ben'in isteğini göstermedim, ama Ben'in asistanı Tricia, önerilen ayrılık anlaşmasını yazan kişi olduğu için bunu biliyor. Bu haberin tüm ofise yayılması muhtemelen sadece an meselesi.

“Önümüzdeki birkaç gün boyunca evde tek başıma kalacağım fikri saçma ve ikimiz de bunu biliyoruz. Aklımı kaçıırırım.”

"Sadece bir öneriydi."

"Tricia'ya ihtiyacı olursa izin alabileceğini söyledin mi?"

"Söyledim, ama yine de işe geliyor. Zamanla ilgili işlerin halledildiğini gördükten sonra birkaç gün izin alabileceğini söyledi."

"Ben'in beni kovmak istediğini duydun mu?" Bu konuyu açmayı düşündüm ama sonra personel bunun hakkında konuşuyorsa, benim de haberdar olmam gerektiğine karar verdim.

Lila bana hüzünlü bir gülümsemeye baktı. "Evet, Tricia geçen hafta bundan bahsetti. Sanırım yeni bir iş aramam gerekirse diye beni önceden uyarmak istedi."

Başımı salladım. "Birbirinizi kollamanız iyi bir şey. Geçen hafta ben de aynı şeyi düşünüyordum, garip bir his. Liderlik değişikliği konusunda endişelenen veya kaygılanan varsa..."

Kanepeden kalkmaya çalışırken beni izliyor, sonra sessizce ofisimin köşesindeki dolaba gidip dizlikleri çıkarıyor. "Tartışmayalım. Tak şunu. Sonra topallamadan kamyonuna yürüyebildiğinde bana teşekkür edeceksin."

Haklı olduğunu bilsem de, isteksizce ondan alıyorum. Tekrar oturup pantolonumun paçasını çekip dizimde çaprazlamasına uzanan derin yara izlerini ortaya çıkarıyorum, sonra neopreni sıkıca sarıyorum.

Yanımdaki kanepeye oturdu. "Ne düşünüyorsan, düşünmeyi bırak. Ben harika bir adam ve iyi bir patrondu, ama çalışanlarla profesyonel bir mesafe korumakta ısrarcıydı. Sen ise buradaki herkesi tanımak için elinden geleni yaptın. Eğer seni kovmuş olsaydı, ofisin yarısı benim de dahil olmak üzere seninle birlikte ayrılırdı."

Sözleri beni biraz rahatlatıyor ama bu sorunu ortadan kaldıran trajik koşulları değiştirmiyor.

Cesaret verici konuşmasını bitirince ayağa kalkar ve benim asla yapamadığım şekilde masamdaki dağınıklığı düzene sokar. Yaptığı yığınlardan memnun kaldığında, hala kanepede oturan bana bakar. "Önce takvimini boşaltalım, sonra Tricia ve ben Ben'in masasını halledeceğiz. Neyin bekleyebileceğini, neyin bekleyemeyeceğini belirlemek için öncelik sırasına göre ayırırız. Çarşamba günü başlayacak bir duruşması olduğunu söyledi, ama bu sabah yargıcı uyaracak ve erteleme için gerekli evrakları hazırlayacak."

Lila işine odaklanmaya çalışıyor, ama yüzünde maskara lekeli gözyaşları akıyor.

Ona doğru topallayarak yürüdüm ve ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu bilerek onu kucakladım. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Gömleğime başını yaslayarak başını salladı. "Hepimiz burada yalnız kalmaktan hoşlanmadığınızı biliyoruz."

Camille'den telefon aldığımdan beri ilk kez gülümserim ve onu son bir kez sıkıca kucaklar, sonra bırakırım. "Bu işler hallolur hallolmaz sana kocaman bir ikramiye vereceğim."

Lila saatine bakar. "Herkes şimdiye kadar gelmiş olmalı, hadi bu kısmı bitirelim."

Cevaplardan çok soruların olduğu, son derece duygusal bir personel toplantısının ardından, Lila'yı Tricia'ya yardım etmesi için Ben'in masasına ve dosyalarına gönderiyorum, böylece onun iş ve mali hayatının genişliğini ve derinliğini kavrayabiliriz.

Kapımın açılma sesi, üzerinde çalıştığım dosyadan dikkatimi dağıtır. Kapı kapalıyken ofisime girebilen tek kişi Lila olduğu için onun geldiğini düşünürüm.

Kapı kapalıyken ofisime girebilen tek kişi Lila olduğu için onun geldiğini düşünürüm, ama Camille'in babası Randall Everett'i görünce şaşırırım.

O odaya girdiğinde masamın arkasından ayağa kalkarım. Bu şekilde içeri girmesi küstahça bir davranış, ama hepimizin hissettiği şok ve kederin onun davranışlarını etkilediğini düşünerek ona hak veriyorum.

"Bay Everett, buyurun." Masamın önündeki sandalyeyi işaret ediyorum.

O oturmadan önce el sıkışıyoruz. "Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyorum.

Ağzı aşağı doğru kıvrılır ve yüzünde acı bir ifade belirir. "Gelip sizi görmek istedim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye bakmak için. Ben'in ölümü ailemiz için büyük bir darbe oldu, sizin için de öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Başımı sallayıp zorlukla yutkunuyorum. Duygularımı kimseyle paylaşmakta pek iyi değilim, hele ki neredeyse hiç tanımadığım bir adamla.

"Bu bizim için de çok yıkıcı oldu. Hepimiz Ben'i çok severdik. Bu sabah herkesin ilk iş olarak gelip, müşterilerinin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak için hemen harekete geçmesi, onu ne kadar sevdiklerini gösteriyor."

Bana hüzünlü bir gülümsemeye bakıyor. "Bu iyi. Bunu duyduğuma sevindim. Böyle zamanların iş hayatında ne kadar zor olabileceğini biliyorum, özellikle de Ben bu geminin kaptanıydı, tabiri caizse. Güçlü bir lider olmadığında işler kolayca altüst olabilir."

Ne demek istediğini anlasam da, onun bu tanımına kızmadan edemiyorum. Bu şirketi Ben kurmuş olabilir, ama ben de kendi payıma düşeni fazlasıyla yapıyorum ve şirketin başarısına en az onun kadar katkıda bulunuyorum.

Onun iğneleyici sözlerine cevap vermiyorum, çünkü kendimi pislik gibi göstermeyecek bir cevap bulamıyorum.

"Bir şey içmek ister misiniz? Kahve?" "Evet. Kahve iyi olur. Sade."

"Asistanım Ben'in ofisinde meşgul, bir saniye izin verin gidip getireyim."

Lila'ya mesaj atıp ona bir fincan kahve getirmesini isteyebilirdim, ama bu ziyaret için doğru zihin durumuna girmek için birkaç dakika kazanmak amacıyla kendim almaya karar verdim.

Randall Everett hafife alınacak biri değil.

Everett ailesi Baton Rouge'da yaşamasa da, buradaki çoğu insan onları duymuştur. Yıllardır aileleri hakkında fısıltıyla anlatılan hikayeler vardır. Çözülemeyen tuhaf trajediler, biraz fazla ses çıkardıklarında uygun bir şekilde ortadan kaybolan hoşnutsuz eski çalışanlar ve yasal yollardan elde edilmemiş servet. Tüm dedikodular bir şekilde Everett ailesiyle ilgilidir.

Randall, buradan biraz güneyde bulunan Corbeau kasabasının ve çevresinin neredeyse tamamına sahiptir ve oğlu Silas, zamanı geldiğinde işleri devralmak üzere hazırlanmaktadır. Gelirlerinin büyük kısmı, küçük kasabayı çevreleyen ve bölgeye yayılan uçsuz bucaksız şeker kamışı tarlalarından ve bu tarlaların altındaki doğal gaz yataklarından gelmektedir. Everett ailesinin yıllar önce bu arazileri nasıl elde ettiğine dair söylentiler ise çok daha ilginç bir hikaye.

Randall'ın büyük dedesi Otto Everett'in, yirmili yaşlarının başında New Orleans'ta bir poker oyununda Corbeau'da küçük bir çiftlik kazandığı söylenir. Eşyalarını toplayıp beyefendi bir çiftçi olarak yaşamayı denemeye karar verdi, ancak iş zordu ve Otto çok geçmeden yeni edindiği mülkünden para kazanmanın başka yollarını aramaya başladı. Sonra içki yasağı başladı ve Otto Everett'in aklına bir fikir geldi.

Bazı kaçak içki üreticileriyle bir anlaşma yaptı ve normalde yetersiz mahsulünü şeker borsasına götüren su yolları ve demiryolu sistemlerini kullanarak kaçak içki pazarını ele geçirdi.

Serveti büyüdükçe, çiftçinin gerçekten satmak isteyip istemediğine pek aldırmadan, arka arkaya araziler satın aldı. Everett, küçük kasabada aile ve arkadaşlarını önemli pozisyonlara yerleştirerek, işleri gerçekten yöneten kişinin kendisi olmasını sağladı. Kolluk kuvvetleri görmezden geldi. Bankacılar parayı saklamasına yardım etti. İçki tekrar yasallaştığında, işleri değişti ama kasaba üzerindeki hakimiyeti değişmedi.

yüz yıl sonra, bir Everett hala Corbeau'yu yönetiyor. Zengin oldukları kadar yozlaşmışlar da.

Camille'in Randall'ın kızı olduğunu öğrenmeden önce neredeyse bir yıl boyunca Ben ile çalıştım. O asla ailesinden bahsetmez ve başkası bu konuyu açtığında hemen konuyu değiştirir.

Her iki elimde birer fincan kahveyle ofisime döndüm ve birini Randall'ın önündeki masaya koydum.

O bir yudum alır ve acele etmiyormuş gibi koltuğuna yerleşir. Sessizlik garip olmalı, ama ikimiz de oturup birbirimizi izlemekten memnun gibiyiz. Sonunda, "Ben seni işe aldığında, birbirinizin vasiyetinin icracısı olduğunuzu söylemişti. Hala öyle mi?" der.

Başımı sallıyorum. "Evet."

Randall omuz silkti. "Senden firmadan ayrılmanı istediğinde bunu değiştirip değiştirmedikten emin değildim."

Tam isabet.

Ve yine, onun sorusuna uygun bir cevap olmadığını düşünüyorum.

Ama o henüz bitirmemişti. "Bu rolde kalmanın doğru olduğunu düşünüyor musun? Onun davalarını kendi davan gibi ele almanın doğru olduğunu?"

Bu, hazırlıklı olmadığım bir dizi agresif soru.

"Benim durumumu anladığınıza eminim," diyorum. "Ben bana ortaklığımızın feshine ilişkin bir *taslak* verdi, ama

Bu konu henüz kesinleşmemiştir. Aslında, birlikte iş yapmaya devam etmenin bir yolunu bulabileceğimize inanıyordum. Geri kalan konulara gelince, ben hem kayıtlı vasiyim hem de şirketimizin hayatta kalan tek üyesiyim, bu yüzden yasal olarak hem onun mirasını hem de Bayliss ve Landry'nin temsil ettiği müşterileri yönetmekle yükümlüyüm.

Birbirimize uzun bir süre daha baktık.

"Ben, seni bu iki pozisyonundan da uzaklaştırmadan önce ölmüş olması, senin için gerçekten iyi olmuş gibi görünüyor. Cumartesi gecesi nerede olduğunu soran oldu mu?" Randall'ın soğukkanlı ve sakin tavrına ayak uydurmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. davranışına çünkü çünkü reddediyorum . ver ona onun yorumlarının beni ne kadar kızdırdığını görme zevkini yaşatmayı reddediyorum. "Eğer imalarla dolu sözler söylemeyi planlıyorsan, benim adımları ve itibarımı korumaya hazır olmalısın. Önerdiğin şey iğrenç."

Randall sırtarak şöyle der: "Orijinal ortaklık sözleşmenize göre, Camille önümüzdeki on yıl boyunca şirketin gelirinin belirli bir yüzdesini tazminat olarak alma hakkına sahiptir. Bu tazminat ve mirasının yönetimi arasında, onun mali refahının her yönüne müdahale ediyorsunuz. Ben, sizi şirketten uzaklaştırmak için geçerli bir nedeni olduğuna inanıyordu, ancak ölümü bunu gerçekleştirememesine neden oldu. Şu anda üstlendiğin her iki rolde de kızımın çıkarlarını gözetmediğini düşünürsem, uygun bir yedek bulacağımdan emin olabilirsin."

Şaşkın bir şekilde oturup Randall Everett'in ofisinden çıkmasını izliyorum. Birkaç saniye sonra, cebimdeki telefonum titriyor.

Camille'den bir mesaj geliyor.

Annem az önce babamın seni görmeye geldiğini söyledi. Nedenini bilmiyorum ama eminim pislik gibi davranacaktır. Şimdiden özür dilerim.

Mesajını okuduktan sonra telefonumu masama geri koydum. Camille, Ben ile ailesiyle fazla zaman geçirmediğini hep ima ederdi, ama babasının Ben ile hala yakın ilişkide olduğu açıktı. Bu ofisin iç işleyişini bu kadar iyi bilmesi için tek neden bu olabilirdi.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, önümdeki işe konsantre olamıyorum. Randall Everett'in cumartesi gecesi nerede olduğumla ilgili küstahça yaptığı yorum beni çok rahatsız etti. Sullivan, Ben öldürüldüğünde nerede olduğumu sormadı, ama soracaktır.

Camille, St. Francisville'de geçirdiği zamanın net bir dijital izini gösterebilirken, benim elimizde bu kadar kesin bir kanıt yok.

Ben'i bıraktıktan sonra eve gittim. Yağ ve gres lekeli eski kıyafetlerimi giydim ve günün geri kalanını restore ettiğim 1970 model Pontiac GTO'nun kaputunun altında geçirdim. Garajımda saatlerimi geçirmek benim için normal olsa da, nerede olduğumu veya ne yaptığımı doğrulayabilecek tek bir kişi bile yok.

Mazeretler söz konusu olduğunda, benimki son derece zayıf.

Ben'in beni ortadan kaldırmak istediği öğrenildiğinde, doğru kişilere birkaç fısıltı yeter de artar bile beni şüphelilerin en başında göstermeye. Özellikle de onun ölümünden maddi olarak fayda sağladığımı düşünülürse.

Randall Everett herkesin Ben'i benim öldürdüğüme inanmasını isterse, aynen öyle olacak.

BÖLÜM 12

Aubrey

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

’ Biraz zamanım var, bu yüzden beklerken Camille'in istediği şeyi yapmaya karar verdim. St. Francisville küçük bir yer ve buradaki çok sayıda butikten birinin önüne varmak için sadece bir mil kadar yol gitmem gerekiyor.

Park yeri bulmak biraz zaman alıyor ve kaldırımlar bu muhteşem sonbahar gününün tadını çıkaran turistler ve alışverişçilerle dolu. Seçtiğim mağazada giysilerden tabaklara ve sanat eserlerine kadar her şey var. Ne alacağıma karar vermeye çalışırken bir tur atıyorum ve fiyatı kontrol ettiğimde yaşadığım şokun çok belli olmaması için umut ediyorum.

Camille ile böyle bir mağazada alışveriş yapmanın nasıl olacağı konusunda garip bir konuşma yaptık. O zaman onu biraz başımdan savmışım, ama şimdi bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum. Bu tür mağazalarda kendimi rahatsız hissedebileceğimi söylemişti. Yersiz hissedebileceğimi. Ve haklıydı. Eşyalara dokunma şeklimden anlaşılacağını söylemişti, çünkü satın almaktan çok bir şeyi kırmaktan korkacağımı söylemişti. Ve bu konuda da haklıydı.

Bu yüzden benim de ona uygun görünmem gerektiğini düşündü, çünkü kredi kartını kullandığımda suçlu görünürsem, birinin kimliğini sorma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü.

İkimizin de en son istediği Şey, benim hırsızlıktan tutuklanmamdı.

Bunun olabileceğini kabul ettim, ama daha kişisel bir nedenden dolayı kılık deđiŐtirmeyi kabul ettim. Ben bir Şekilde yaptığımız Şeyi öğrenirse, benim rolümden dolayı bunu bana karşı kullanmasını kolaylaŐtırmak istemiyorum. Eğer bu mağazaların güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyerek kredi kartını kimin kullandığını kanıtlamaya çalışırsa, umarım beni tanıyamaz.

Bu tür lüks yerlerde çalışan satış elemanları beden dilini bir saniyede anlarlar, bu yüzden rahatlamaya ve sade beyaz bir kaseenin 475 dolar olması tamamen normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Sonunda, annemin çok seveceği bir Şey olduğu için küçük bir cam gül goncası vazosu seçiyorum. Kasaya götürmeden önce fiyat etiketine bile bakmıyorum. Oldukça iyi rol yapmış olmalıyım ki, kimliğimi doğrulamamı istemiyor.

Paketimi aldıktan sonra arabaya binip yem dükkanına geri dönüyorum. Şanslıyım ki, daha önce oturduğum yer hala boş.

Ben Şu anda hareketlerimi izliyor ve Camille'in neden buraya geri geldiğini merak ediyor mu? Hiçbir fikrim yok. O sorarsa Camille'in bunu açıklamak zorunda kalması umurumda mı? Hayır, umurumda değil.

Deacon'ın siyah SUV'si otoparka girene kadar sadece birkaç dakika kaldı. Camille'in arabasını bulana kadar her sırayı bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Benim park ettiğim yerden dört sıra ileride boş bir yer var, o da oraya park ediyor. O arabasından inerken ben de onun arabasının yanındayım. Gözleri koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasında gizli ve gözlükleriyle aracının camlarındaki koyu renkli film arasında, her zaman nereye gittiğini nasıl görebildiğini merak etmişimdir.

Serenity yolcu koltuğundan atladı. Aracının ön tarafına geldi ve beni iyice gördüğünde burnunu kırıştırdı.

"O peruk korkunç."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana sade bir şey giymeni söylemiştim."

Serenity, geniş paça kot pantolon ve sütyeninden fazlasını örtmeyen beyaz tığ işi bir üst giymiş, her parmağında bir yüzük ve çeşitli uzunluklarda birkaç kolye ile süslenmiş. Uzun sarı saçları, her iki omzuna sarkan kalın örgüler halinde ayrılmış. Kırklı yaşlarının başında ama kolaylıkla on yıl daha genç görünebilir.

"Bu benim en sade halim."

"Sanırım yapmanı istediğim şey için bu kadarı yeterli." Onlara Camille'in arabasına kadar beni takip etmelerini işaret ediyorum ve Serenity için sürücü kapısını açıyorum. "Bin, her şeyi konuşalım."

Serenity arabaya biner ve ellerini direksiyon simidinde gezdirir. "Oh, bu arabada çok eğlenebilirim." Kapıyı kapatır ve camı indirir.

Deacon ve ben arabaya yaklaşıyoruz. "Bugün olmaz," diyor Deacon. "Bugün her konuda plana sadık kalacağız."

"Serenity, lütfen. Zaten yeterince gerginim. Bana karşı asi davranacağından endişelenmeme neden olma."

Açık pencereden elini uzatıp yanağımı okşadı. "Tatlım, bugün hepimiz senin yanındayız. Bunu biliyorsun. Yaptığın şeyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağız."

Gülümseyerek kolunu sıkıyorum. "Teşekkür ederim." Sonra arka cebimden Camille'in telefonunu çıkarıyorum. Ben'in biraz önce ona mesaj attığını belirten bir bildirim var, ancak gizlilik ayarları nedeniyle mesajı okuyamıyorum.

Telefonu Serenity'ye veriyorum. "Dışarı çıktığında bunu cebine koy ve tüm bildirimleri görmezden gel. Kilitli, yani tek yapman gereken nereye gidersen git yanında tutmak. Biri ararsa, özellikle Ben, çaldırmaya devam et. Camille, cevap vermezse her zaman mesaj attığını ve iPad'inden cevap vereceğini söylüyor."

Serenity başını sallar ve telefonu bardaklıkta bırakır. "Sadece netleştirmek için, şehir merkezine yakın küçük parka gidip orada dolaşacağım. Doğru mu?"

"Evet. Camille oradan birkaç şey almamı istedi ama almayacağız. Birinin sana onun kredi kartıyla ilgili soru sorması riskini almak istemiyorum."

Peruk taksam bile, biri beni Camille'in ehliyetindeki fotoğrafıyla karşılaştırsa, zorlukla Camille olarak geçebilirim, ama Serenity'nin incelemeye dayanması imkansız. O 1,52 metre boyunda, Camille ise 1,70 metre ve birbirlerine hiç benzemiyorlar.

"Sadece dolaşmaya devam et. Sıkılırsan, arabayla dolaşıp birkaç mağazaya bak. Hareket etmemiz gerekiyor. Geri döndüğümüzde onun parasını daha fazla harcayacağım."

Camille, birkaç saatliğine hayalet olmak isteyen tek kişi değil.

O da başını salladı. "Anladım!"

Deacon ve ben geri çekiliriz ve o, park yerinden çıkarken camı kaldırır. Uzaklaşırken bize son bir kez el sallar.

"Bu bir hata mı?"

Deacon gülüyor. "Bu iş ya hepimizin şimdiye kadar yaptığı en iyi fikir olacak ya da yüzümüze patlayacak. Her halükarda, artık yola çıktık ve geri dönüş yok."

Onu arabasına kadar takip edip yolcu koltuğuna oturuyorum. O otoyola girerken peruğu ve şapkayı çıkarıyorum.

Saçımı görmek için güneşliğı indiririm, ama saçımın her yöne dağılmış olduğunu fark ederim. "Vay canına." Saçımı düzeltmek için birkaç dakika uğraşırım.

"Eğer bakmak istersen, torpido gözünde bir fırça olabilir."

Deacon, evde en yakın olduğum kişidir. Tam adı Francis Deacon'dır, bunu taşındıktan sonra aldığı rastgele bir postadan öğrendim. Onu bununla dalga geçtiğimde, gözlerini devirdi ve "Bana Francis diyebilecek tek kişi annemdir" dedi. Ama bence başka birine istisna yaparsa, o kişi ben olurum. Yıllar boyunca, pek çok kişinin görme şansı olmadığını düşündüğüm daha yumuşak bir yönünü gördüm.

"Sence Ben, Eddie'nin Mustang'iyle geldiğini görünce şaşırmış mıdır?"

Deacon başını salladı. "Eminim öyledir. Oradan ayrıldıktan sonra beni aramaları gerekiyor."

Camille yağmur fırtınasının ortasında Doug's Tavern'dan kaçtığı sabah, Shane ve Eddie bize Ben'in eski bir Mustang'i tamir etmeleri için onları tuttuğunu söylediler. Bunun tuhaf bir tesadüf olmasını umuyordum, ama Deacon peçeteye yazılan adresin Shane ve Eddie'nin değil, benim adım olduğunu belirtti. Ve çocuklarla konuştuktan sonra, Ben'in eski bir muscle car'ı restore etme arzusundan daha fazlası olduğunu anladık.

Ben "kontrol etmek" için uğradığında, arabaya pek ilgi göstermiyordu. Ancak, evimizde kimlerin yaşadığına dair pek çok soru soruyordu. O zamanlar, çocuklar onun sadece meraklı olduğunu düşünmüştü, ama Camille'in bara yaptığı ziyaret olaylara farklı bir bakış açısı getirdi.

O sabah, Camille'i bulana kadar Eddie ve Shane'in Ben'e karşı soğukkanlı davranmaya devam etmelerine karar verdik.

kocası hakkında başka bir konuşma yapmak için aşağı indi ve Deacon kendi başına biraz araştırma yapma fırsatı buldu.

"Muhtemelen olanları izlerken çıldırıyordur." Camille, Shane ve Eddie'nin benim ev arkadaşlarım olduğunu bilmiyor. Ve Camille, o ilk geceden beri konuştuğumuz hiçbir zaman Mustang'den bahsetmediğine göre, eminim o da bu satın almayı ondan saklamıştır.

Deacon gülüyor. "Evet, eminim öyledir. Açıkçası, planın kendi kısmına sadık kalıp bütün gün tavan arasında oturabilirse çok şaşıırım. Bence bu işi mahvedecek olan kişi o olacak."

Koltuğumda yer değiştirip, bir bacağımı altına çekerek ona doğru dönebilirim. Camille, günün bu kısmı için bana tasarımcı kot pantolon ve muhtemelen buraya geldiğim eski Honda'dan daha pahalı olan dökümlü ipek bir bluz giydirmiş. Şaşırtıcı derecede rahat.

"Oraya varmamıza ne kadar var?" Her kilometre ile sinirlerim daha da geriliyor.

"Fazla değil. On dakika kadar."

Saate bakıyorum, saat ikiyi biraz geçiyor. Tam zamanında gidiyoruz.

Deacon koltuğuna yaslanmış, bir eli direksiyonda. Kendimi o ele bakarken buluyorum. Sonra ona. Gerçekten çok yakışıklı. Bana bir gözünü kaldırarak bakıyor ve ben, onu izlerken yakalandığım için biraz utanarak koltuğumda öne doğru dönüp oturuyorum.

"Nasıl bu kadar sakinsin?" diye soruyorum.

Neyse ki, dikkati tekrar yola dönüyor. "Çünkü bu, yapmamam gereken bir şeyi ilk kez yapmıyorum." Evimizdeki neredeyse herkesin kanunla başı belaya girmiş olsa da, Deacon kanunun yanlış tarafında duruyor ve bunun için özür dilemiyor.

Koltuğa yaslanarak derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten çok gerginim."

"Biliyorum. Ama hepimiz senin için buradayız ve bu işin ters gitmesine izin vermeyeceğim." Tüm şakacılık ortadan kalktı ve bunun bu kadar kolay olduğuna inanmaktan başka bir şey istemiyorum. Bu gruba, arkadaşlarıma, her şeyden çok güveniyorum, ama bu, bir şeylerin feci şekilde ters gitmeyeceği anlamına gelmez.

"Yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım, çünkü bunu tek başıma başarmamın imkanı yoktu."

Bugün ilk kez yüzünde endişeyle bana bakıyor. "Hayır, şu anda öyle değil. Sesinden anlayabiliyorum. Kafanda, biz bunu bir şekilde zaten mahvettik. Ve eğer böyle düşünüyorsan, tam da öyle olacak."

"Tamam, haklısın. Daha yeni başladık."

Arabasını yavaşlatır ve sinyal lambasını yakar. "Neredeyse vardık."

Yukarı bakıp tabelayı gördüm.

LOUISIANA EYALET HAPİSHANESİ

Paul Granger ile konuşma zamanı geldi, ailemi öldürmekten hüküm giymiş adamla.

BÖLÜM 13

Camille

MAZERET ÖNCESİ

12 EYLÜL CUMARTESİ

“**A** İyi olduğundan emin misin?” Ben bu gece üçüncü kez bana soruyor.

Başımı sallayıp gülümsüyorum ve birkaç gün önce o barda Aubrey Price ile konuştuğumdan beri gergin olmama rağmen rahatlamaya çalışıyorum. Onun evimize gelip Ben ile konuşmak isteyeceğini yarı yarıya bekliyordum, ama şu ana kadar ona ulaşmadı... bildiğim kadarıyla.

Sanki patlamaya hazır bir saatli bomba gibi.

Ama bu benim hatam. En kolay varsayım, Ben'in bir ilişkisi olduğu idi. O peçeteyi gördüğümde, başka bir seçenek düşünmedim. O bara girip, neler olduğunu anladığımı düşünmek benim hatamdı.

Ben kolunu belime dolayarak, kalabalık odada ilerlerken beni kendine doğru çekiyor. Limon rengi şifon elbisem, Tarver Braddock Vakfı için düzenlenen bu bağış galasında kadınların giydiği diğer sarı tonlarıyla uyum içinde. Ben'in beni sürüklediği tüm hayır etkinlikleri arasında, bu etkinliği desteklemeyi gerçekten dört gözle bekliyorum. Vakfın ana hedefi, birkaç yıl önce bir yangın kazasında hayatını kaybeden ve vakfa adını veren genç adamın anısına, rastgele iyilik eylemleriyle yabancılara mutluluk yaymak. Sosyal medyada paylaştıkları videolarda

sosyal medyada paylaştıkları videolarda, çocukları burslarla şaşırttıklarında ya da tatil öncesinde hiçbir şeyden habersiz alışveriş yapanların market alışverişlerini ödediklerinde duydukları saf sevinç bulaşıcıdır.

"Camille! Ben!"

İsimlerimizi duyduğumuzda ikimiz de dönüp bakarız. Arkadaşlarımız Phoebe ve Wesley Heights gelmiştir. Phoebe yaklaşınca bana sarılır, Ben ve Wesley ise el sıkışır.

"Harika görünüyorsun!" diyor Phoebe benden uzaklaşırken.

"Sen de öyle! Bu elbiseye bayıldım!"

Phoebe kolunu koluma takar ve bana yaklaşır. "Beni masamdan kurtar. Wesley'in iş arkadaşları var ve iki eş birbirinden nefret ediyor gibi görünüyor. Çok garip bir durum!"

"Bizimki de pek iyi olmayabilir! Riley'e bizimle oturmasını söyledim, onu Hank'le tanıştıracığıma söz verdim. Onu tanıştırmamı ne kadar sevdiğini biliyorsun!"

Hank bunu hiç sevmediğini açıkça belirttiği için gülüyor.

Phoebe'yi seviyorum. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama ne zaman bir araya gelsek iyi vakit geçiriyoruz.

Yıllar geçtikçe, lise ve üniversite arkadaşlarımdan uzaklaştım ve şimdi yakın çevrem, kocaları Ben'in arkadaşı olduğu için tanıştığım kadınlardan oluşuyor. Bunun bir nedeni, Ben'in benden çok daha sosyal olması ve her zaman bizim için planlar yapması. Ama diğer bir nedeni de, Ben'in eski arkadaşlarını pek sevmemesi ve onların da Ben'e pek bayılmamasıydı, bu yüzden onları birbirleriyle zorla bir araya getirmemek daha kolay görünüyordu.

Wesley onu başka bir çifte tanıtmak için yanından çekip gitmeden önce birkaç dakika daha sohbet ediyoruz.

Ben yanıma geri dönüp beni masamıza doğru yönlendirir, ama sonra odanın ortasında durur. "Konuşmamız gerek."

ailene, hadi gidelim ve bu işi bitirelim." Beni yeni bir yöne çekiyor ve annemle babamın, kardeşim Silas ve yengem Margaret'in oturduğu yere doğru yöneliyoruz.

Masaya yaklaşırken Ben'in maskesi mükemmel bir şekilde yerine oturur. Benim duygularımı saklamak biraz daha zor. Ben gecenin çoğunu babamı etkilemeye çalışarak geçirirken, babam bana iyi nişanlanmış iğneleyici sözler söyler, sosyal medya hesabımı zaman kaybı olarak nitelendirir ve nihayet onları büyükanne ve büyükbaba yapmamızı ister.

Margaret'in yanındaki boş koltuğa oturuyorum ve Ben'in anne babama en yakın koltuğa oturmasına izin veriyorum.

"Oh, o renk sana çok yakışmış. Sarı rengi giymek çok zor olabilir. Bayan Weston'ın giydiği o korkunç şeyi gördün mü? Mısır koçanı gibi görünüyor."

"Onunla henüz karşılaşmadım," diyorum, onun tanımına gülerek.

Margaret sarışın, zayıf ve doğal bronz tenli. Güneyli güzellerin üçlüsü. Ve alnı liseden beri hiç değişmedi. Doğal güzelliğini daha da iyileştirmek için sürekli estetik yaptırıyor, oysa çoğu insan onun yarısı kadar güzel görünmek için ayak başparmağını bile feda ederdi. Diğerlerinin ne giydiğini bana anlatırken şarabından bir yudum daha alıyor. Kıkırdamasına bakılırsa, en az üçüncü kadehini içtiğini anlıyorum. Margaret eğlenmeyi sever ve muhtemelen bu gece buradan sendeleyerek çıkacaktır.

Silas öne eğilir ve Ben ile babamın benim diğer tarafımda derin bir sohbe dalmış oldukları yere doğru başını sallar. "Uyarıyorum, babam kiliseyle ilgili bir şey için eve gelmen için ısrar edecek. Buraya gelirken yol boyunca tek konuştuğu şey buydu." Silas benden daha genç ama çiftlikte çalışmaktan bronzlaşmış teniyle

çiftlikte çok fazla zaman geçirdiği için kolayca ağabeyim sanılabilir.

"Tamam, haber verdiğin için teşekkürler."

Sadece birkaç dakika sonra babam Ben'in arkasından bana bakıyor. "Camille, annen birkaç hafta sonra kilisede yapılacak sonbahar festivaline gelip gelmeyeceğini bilmek istiyor."

Annem onun yanında oturmuş, memleketimizden tanıdığım yaşlı bir kadınla konuşuyor. Annem birkaç hafta önce bu konuyla ilgili bir mesaj gönderdi, o zamandan beri başka bir şey yok. Babam sadece benim orada olmamı istiyor çünkü benim gelmemem onun için kötü bir izlenim yaratacağını düşünüyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, öyle de olmalı, çünkü benim oraya gitmememin ana nedeni o.

"Biraz sonra onunla konuşurum."

Bana bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi. Neyse ki Ben, yaklaşan seçimleri sorarak onun dikkatini dağıttı.

Margaret ve Silas'a geri dönüyorum. Kafaları eğik, sessizce konuşuyorlar, ama vücut dilleri bana bir şey hakkında tartıştıklarını gösteriyor, ki bu alışılmadık bir durum değil. Silas asla söylemez, ama bence o da benim evliliğimde olduğu kadar kendi evliliğinden memnun değil. Ben ailemle sağlıklı bir mesafe kurmayı başarmış olsam da, Silas ve ben hala yakınız. Birbirimizi çok sık görmüyor olabiliriz, ama o beni düzenli olarak arar ve kontrol eder, Baton Rouge'da olduğunda da birlikte öğle yemeği yeriz. Yine de onun için endişeleniyorum. Corbeau'dan ayrılıp babamla çalışmaya başlamamasını umuyordum, ama her yıl aile işine daha da fazla bulaşıyor gibi görünüyor.

Babamın çok şüpheli biri olduğu ve yapmaması gereken şeyleri yaptığından paçayı sıyırdığı bir sır değil. Corbeau'daki polisler onun maaşlı çalışanları

ve belediye başkanı da onun elinde. Silas da onun izinden gidiyor.

"Camille! Seni görmek ne güzel!"

Annemin birkaç arkadaşı masaya uğrayıp selamlaşıyor, hepsi de beni ne kadar zamandır görmediklerini söylüyor ve ne zaman ziyarete geleceğimi soruyor.

Silas, eyalet meclisi için aday olan bir yargıçla konuşmak için oradan uzaklaşıyor. Ailem, "Güçlü dostların sayısı ne kadar fazla olursa o kadar iyi!" sloganını benimsediği için, Silas'ın kampanyasını desteklediğinden eminim.

Bayanlar başka bir masaya geçer geçmez babam ayağa kalkar. "Bir şeyler içmeye gidelim."

Ben'e bakıyorum. O ve Margaret, Margaret'in düğününde nedime olan bir arkadaşıyla konuşuyorlar. "Tamam, tabii."

Tezgahın arkasında birkaç barmen çalışmasına rağmen sıra uzundur. Şimdiden pişman oldum.

"Annen, seni daha sık ziyarete gelmediğin için üzülüyor."

Of. İşte yine suçluluk duygusu. Silas'ın uyarısından sonra, onun tarafından köşeye sıkıştırılmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. "Annem Baton Rouge'a saçını yaptırmaya ya da Bahçe Kulübü toplantısına geldiğinde onu görüyorum."

"Eve ziyarete gelmekle aynı şey değil. En son ne zaman evde kaldığını bilmiyorum. Ve onun torunlara hazır olduğunu biliyorsun."

Hayır. Onunla bu tartışmaya girmeyeceğim. "O zaman belki Margaret'le konuşması gerekir. Silas'ın çocuklarını benimkilerden çok daha sık görüyor, çünkü neredeyse komşular."

O başka bir şey söylemeden önce, durumu ona çevirmeye ve belki de kendim için birkaç cevap almaya karar veriyorum. "Hey,

Corbeau'dan, vur-kaç olayından tutuklanıp hapse giren adamı hatırlıyor musun?"

Biraz daha yaklaşır. "Kim?"

Müzik çok yüksek ve babam duymakta zorlanıyor, bu yüzden biraz daha yaklaşıp sorumu tekrar ediyorum.

Babam bana şaşkın bir bakış attı. "Hangi adam?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Olay on yıl önce olmuş olsa da, bizim kasabadan hapishaneye giren tek kişi oydu. Olaydan sonra aylarca herkes bunu konuşmuştu. "Hit-and-run kazasında o çifti öldüren adam. Paul Granger."

Sorumu düşünürken alnı kırışır. "Paul Granger. Onu neden soruyorsun ki?"

Elbette, gerçek nedeni söylemeyeceğim. "Birisi onun adını söyleyene kadar tamamen unutmuştum."

"Neden biri o alçak heriften bahsetsin ki?" Bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki, önümüzde oturan insanlar dönüp babama baktılar.

Omuzlarımı silkiyorum. "Birisi davasının yeniden açılmaya çalışıldığını söyledi, ben de merak ettim. O olay olduğunda yurt dışındaydım, bu yüzden kasabadaki herkes gibi olayları gerçek zamanlı olarak takip edemedim."

Biraz abartıyorum. Paul'un annesinin son birkaç ay içinde sosyal medyada yaptığı birkaç gönderiyi bulmak çok da zor olmadı. Gönderilerde, Paul'un on yıl önce o yaz iftiraya kurban gittiğini ve "gömülü olan gerçeğin gün ışığına çıkacağını" söylüyordu. Paul'un yakında serbest kalacağını da ekliyordu. Bu kadar kesin bir şekilde söylemesi, Paul'un serbest kalmasının çok yakın olduğunu hissettiriyordu.

" 'da dedikodusu yapmaktansa daha verimli şeyler yapabileceğini düşünürdüm. hala

cheeseburgerlerin fotoğraflarını çekmiyor musun?

Ve işte iğneleme.

"Randall!" Babamın arkasındaki adam omzuna dokunur, biz de arkamıza döneriz.

"Gus! Marie!" diye selamlar babam.

Babam, onları yıllardır tanıdığım halde beni çifte tanıştırır. Ve işte böylece, Paul hakkındaki tüm konuşmalar sona erer.

Aubrey, Paul Granger'ın adını söylediği anda, omurgamdan bir ürperti geçti ve o andan itibaren ulaşabildiğim her türlü bilgiyi araştırmaya başladım.

Aubrey, Paul Granger'ın adını tanıdığımı söylediğinde haklıydı.

O benim memleketimde doğup büyümüş ve benden birkaç yaş büyüktü. Ben üniversitedeyken, Paul otuz yaşında bir uyuşturucu satıcısıydı ve hala lise öğrencileriyle takılıyordu. Seçeneklerin son derece sınırlı olduğu, çok küçük bir havuzda büyük balık olan türden bir uyuşturucu satıcısıydı. Her küçük kasabada bulunan türden bir uyuşturucu satıcısı.

On yıl önce, Paul Granger sarhoş ve uyuşturucu etkisindeyken kamyonetini sürerken bir dur işaretini geçip başka bir arabanın yan tarafına çarptı ve içindeki iki yolcuyu öldürdü.

Aubrey'in tavsiyesine uyarak, onun Paul ile nasıl bir bağlantısı olduğunu araştırdım.

Paul Granger'ın o gece öldürdüğü çift, Aubrey Price'ın ebeveynleriydi ve şu anda aklımda sadece bu var.

Babam ve ben sonunda içkilerimizi alıp masamıza geri döndük. Annem yan masaya geçip oradaki kadınlarla konuşmaya başlamıştı, Silas ve Margaret ise salonun diğer ucundaydı. Ben beni bekliyordu ve biz yaklaşıncaya ayağa kalktı. "Masamıza geçmeye hazır mısınız? Yakında akşam yemeği servis edilecek."

"Tabii."

Ben babamın elini sıkarak onlara daha sonra yetişeceğimizi söylerken, ben ona başka bir şey söylemeden uzaklaşıyorum.

Arkadaşım Riley, masamıza varmadan hemen önce beni yakalar. "Buraya geleceğinizi hiç sanmıyordum. Hank benim sizinle oturacağımı biliyor mu?"

Ben, "Evet! Seninle tanışacağı için çok heyecanlı!" diye cevap verdiğimde, Ben burnunu çeker. "Heyecanlı" biraz abartılı olabilir.

Masamıza vardığımızda, onun oturduğu yerin yanında duruyorum. "Merhaba Hank. Bu sana bahsettiğim arkadaşım! Riley Murphy."

Ayağa kalkar, bana bir bakış atar, sonra gülümser ve ona döner. "Merhaba, Riley. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kız, onun yanındaki boş koltuğa otururken gülümser. Onun içinden gelen iniltiyi neredeyse duyabiliyorum.

Işıklar söndüğünde Ben ve ben onların karşısına oturuyoruz. Vakfın bu yıl başardığı tüm muhteşem şeyleri gösteren bir video sunumu başlıyor.

Ben ekranı izlerken onu izlerim ve kafamdaki karışık düşünceleri anlamaya çalışırım. Sanki zihnim günlerdir durmadan dönüyor gibi hissediyorum.

O peçetede Aubrey'in adını bulduktan sonra, Ben'in Range Rover'ının seyahat geçmişini kontrol ettim ve onun sadece Aubrey'in çalıştığı bara değil, evine de gittiğini keşfettim.

Sadakatsizlik, tek mantıklı cevap gibi görünüyordu. Aubrey'in tepkisi tepkisi bu suçlamaya beni bu açık yanlış sonuca vardığımı, ama bu Ben'in onu takip ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Ve benim sayemde,

Aubrey, bunun olası nedeni olarak Paul Granger ve onun davasıyla olan bağlantısını şüpheleniyor.

Ben, bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana yaklaşıyor. "Ne oluyor sana?" diye soruyor sinirli bir ses tonuyla. "Bütün gece

Bütün gece

somurtuyorsun."

Somurtmak.

"Hiçbir şey. İyiyim."

O arkasını dönüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, ne yapmam gerektiğini bilmek isterdim.

Onunla dürüstçe konuşacak kadar cesur olmayı diliyorum.

Ama düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü ona söylemekten gerçekten korkuyorum. On yıl önceki olayların, son zamanlarda olanlarla zihnimde çarpışarak beni çok karanlık bir yere götürdüğünü.

Şüphelerim doğruysa onun ne yapacağından korkuyorum, çünkü eğer öyleyse Ben'in kaybedecek çok şeyi var. Ve evlilik öncesi anlaşma maddesini tetikleyebilirsem, karşı karşıya kalacağı tek tehdit maddi zarar olmayacak.

Aubrey, Paul Granger'ın adını andığında ve o kazanın onu yetim bıraktığını öğrendiğimde, zihnim daha önce hiç düşünmediğim bağlantılar kurmaya başladı.

On yıl önceki kazanın olduğu yaz, Ben ve ben üniversitedeki ikinci yılımızı yeni bitirmiştik. O Corbeau'ya geri dönüp çalışmak zorundaydı, ama ben İspanya'da yurtdışında okuyordum. Corbeau gibi küçük bir kasabada gençlerin yapabileceği çok az şey vardır, bu yüzden insanlar kaçınılmaz olarak Paul Granger'ın evi gibi yerlerde takılmaya başlarlar. Bu yüzden babam, Silas ve benim o huzursuz ayları orada geçirmememizi sağlardı.

Eve gidip haberi duyduğumda Ben'e ne olduğunu sorduğumu hatırlıyorum. O bu konu hakkında hiç konuşmak istemedi. Ben de zaman zaman orada takıldığı için bu hassas bir konuydu ve herkes Paul'dan uzak durmaya çalışıyordu.

Aynı yaz, Ben ile aramızdaki ilişkiler değişti. Önceden, Ben ve ben, babamın hayatımı kontrol etmeye çalışmasından dolayı aynı hayal kırıklığını paylaşıyorduk. Sürekli babamdan ve onun üzerimdeki etkisinden nasıl uzaklaşacağımızı konuşuyorduk. Birbirimize, birlikte kaçıp Corbeau'dan ayrılacağımıza ve bir daha geri dönmeyeceğimize söz verdik, tıpkı 19 yaşındaki gençlerin yaptığı gibi, sadece lafta kalan ve ikimizin de bunu gerçekleştirecek parası olmayan bir söz.

Ama o yazın sonunda eve döndüğümde işler farklıydı. Babam ve Ben birbirlerine karşı değil, birbirleri hakkında farklıydılar. Ben, babama karşı daha önce hiç görmediğim yeni ve mide bulandırıcı bir hayranlık duymaya başlamıştı. Aralarındaki bu değişiklik beni yıllarca şaşkına çevirdi.

Sonra Aubrey Price, Paul Granger'ın adını mırıldandı ve her şey yerine oturdu.

Paul, o gece kamyonunu sürenin kendisi olmadığını hep söylemiştir. O zamanlar, o gece evinde partiye katılan bir düzineden fazla kişinin ismini vermişti. Liseye birlikte gittiğim arkadaşlarımla yarısı sorguya çekildi, çünkü çoğu yaz tatili için evlerine dönmüştü. Ben de öyleydim.

Ben'i yeterince iyi tanıyorum, annesinin gönderilerinde ne kadar gizemli bir gerçeğe işaret ediyor olursa olsun, Paul'un davasını asla almayacağını biliyorum.

Öyleyse neden Aubrey Price'ı araştırıyor? Paul'un mahkumiyetinin bozulmasına yardımcı olacak bir şey mi biliyor? Doğru kişinin hapistede olması, Paul için olduğu kadar Aubrey için de önemli olmalı.

Ben gerçeğin ortaya çıkmasına yardımcı olmuyorsa, bunun gerçekleşmesini engellemeye mi alışıyor?

Video biter ve ışıklar tekrar yanar, beni düşüncelerimden sıyrılır.

Ben yaklaşır, hayal kırıklığı kaybolmuştur. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Senin kafandan neler geçtiğini hiç bilmiyorum."

O gülüyor ve öne doğru uzanarak parmaklarını benimkilerin arasına kaydırıyor. İlk düşüncem, bu sevgi dolu hareketin sadece gösteriş için olduğu olması. "O kilise festivali için eve dönmek istemediğini biliyorum, ama ikimiz de babanın bunu kabul etmeyeceğini biliyoruz. O hafta sonu Hank ile New Orleans'ta bir eğitim seminerine katılmam gerekiyor, ama sana Corbeau'ya yakın bir yerde bir hafta sonu tatili ayarlayayım mı? Belki St. Francisville. Orada her zaman eğlenceli şeyler oluyor. Hesabın için içerik elde edebilir ve babanın yanında görünmek için yeterince yakın olursun, ama onlarla kalmak zorunda kalmazsın."

Bu, onun ilk kez yaptığı bir şey değil. O meşgulken benim için planlar yapması. Ama nedense bu sefer farklı hissediyorum. İlk tepkim kabul etmek, ama farklı bir yaklaşım sergilemeye karar veriyorum.

"Bilmiyorum. Belki evde kalırım. Evde yapmak istediğim birkaç şey var."

Gülümsüyor ama gözleri gülmüyor. Çekiciliği ve rahat tavırlarıyla birçok insanı kandırabilir, ama Ben'i uzun zamandır tanıyorum ve çoğu insanın fark edemediği işaretleri kolayca görebiliyorum.

"Eğer evde kalırsan ne olacağını biliyorum. Sıkılacaksın ve sonra ben orada olmadığım için bana kızacaksın. Ayrıca, baban pes etmeyecek. Senin orada olmanı isteyecek. Sana St. Francisville'deki otelde bir oda ayırtacağım. Ailenin yakınında ama aynı zamanda dünyadan uzak hissedeceksin."

Daha yeni öğrendiğim bir soruna hazır bir çözüm. Sanki karnımdaki taş iki katına çıkmış gibi hissediyorum. Nedenini anlamıyor olabilirim, ama o hafta sonu beni evden uzaklaştırmak istediği açık.

Bu, çantasındaki Aubrey Price'ın adının yazılı olduğu peçeteyle mi ilgili? Yoksa başka bir şey mi?

Her halükarda, bir şeyler planladığını biliyorum.

Ve şimdi içimde başka bir duygu daha var. Küçük, minicik bir umut ışığı. Onun neyin peşinde olduğuna dair kanıt bulabilirsem, bir çıkış yolu bulabilirim.

BÖLÜM 14

Hank

MAZERETTEN SONRA

12 EKİM PAZARTESİ

Lila kapıyı kapıyı kapıyı kapıyı kapımı kapıyı benim benim dikkatimi çekmek için. "Detektif Sullivan sizinle konuşmak istiyor."

Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Gözlerim yorgun ve Randall Everett bu sabah buraya geldiğinden beri başım ağrıyor, ağrı tam güçle vurduğunda beni yere serer gibi hissediyorum. Saate bakıp inliyorum. Bu hayatımın en uzun günü ve saat daha dört.

"Tamam, onu içeri gönder."

Kafasını salladıktan sonra ekledi: "Güvenlik görevlisi burada. Ön tarafta park etmiş ve gün boyunca binanın çevresinde yaya olarak rastgele devriye gezecek. Ayrıca, devriye gezerken biri içeri girerse diye resepsiyonda bir panik düğmesi de var."

"Tamam, iyi. Bu kadar çabuk hallettiğin için teşekkürler." Birkaç dakika sonra dedektifle birlikte geri döner.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama o bana oturmamı işaret ediyor. "Benim için kalkma. Zaten bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler, Sully. Dün gece pek uyuyamadım."

"Eminim öyledir." Masamın önündeki koltuğa oturdu. "Bayliss'lerin evindeki işimiz bitti."

"Paylaşabileceğiniz herhangi bir ipucu var mı?"

Bana acı dolu bir bakış attı. "Hank, çok uzun zaman önce sen de benim tarafımdaydın. Şu anda böyle bir şeyi paylaşamayacağımı biliyorsun."

"Sormaktan zarar gelmez. Eski günlerin hatrına bana bir şeyler verebileceğini düşündüm."

Ne söyleyeceğini düşünür gibi beni izliyor. "Sana şunu söyleyebilirim, tüm ipuçlarını araştırıyoruz ve herhangi bir bilgi için ödül vereceğiz."

Koltuğuma geri yaslanıyorum. Savcılıkta çalıştığım zamanlarda, bu ifade her zaman olay yerinden somut bir şey elde edemedikleri, yani gerçek bir şüpheli olmadığı anlamına geliyordu. Ben'le bağlantısı olan herkes çok yakından incelenecek.

Anladığımı belirtmek için başımı sallayarak konuyu değiştiriyorum. "Eve temizlik ekibi göndereceğim." Camille'in adli tıpçıların bıraktığı dağınıklıkla uğraşmasını ya da Ben'in yaralanmalarının ardından temizlik yapmasını istemiyorum.

Bu bilgiyi telefonla da verebileceğinden, bu ziyaretin başka bir amacı olduğunu biliyorum, bu yüzden sabırla onun konuya gelmesini bekliyorum.

Son olarak, "Mümkün olan en kısa sürede Bayan Bayliss ile resmi bir görüşme yapmam gerekecek" diyor.

"Elbette. Camille ve ben, elimizden gelen her şeyi yapmak istiyoruz. Bayan Bayliss, buradan yaklaşık yarım saat uzaklıktaki ailesinin evinde. Bugün cenaze evi yetkilileriyle görüşeceklerini biliyorum ve yarın Ben'in kilisesinde onun için bir dua töreni düzenleneceğini duydum. Ondan sonraki gün yapabilir miyiz? Çarşamba günü?"

"Onunla daha erken konuşmayı umuyordum." Yüzündeki ifade, onu bekletmekten hoşlanmadığını gösteriyor.

"Anlıyorum. Ama yemek yemiyor. Neredeyse hiç konuşmuyor. Cenaze planlamasını halletmek bile zor olacak, Rosary'yi saymıyorum bile, çünkü herkesin oraya gelip ona sorular soracağını biliyorsun. Önce tüm bunları atlatmasına yardım edeyim, sonra tamamen seninle kalacak."

İkimiz de onun Camille'i daha erken konuşmaya zorlayabileceğini biliyoruz, ama o Camille'in isteyerek konuşmasını istiyor. Camille'in sessizce mücadeleci değil, özgürce konuşmasını istiyor. Ben'in kim olduğu nedeniyle Sullivan, Camille'in hakları olmadığını düşünmesi için kolayca zorlayabileceği tipik bir tanık olmadığını biliyor. Ve benim kim olduğum nedeniyle, çok fazla zorlarsa, Camille'e neredeyse hiçbir şey söylememesini tavsiye edeceğimi ve bunun davasına yardımcı olmayacağını biliyor. Bağlantılı olmanın gerçek faydaları var. Dün olay yerinde Camille'in yardımcı olmadığını söyleyemeyecek kadar yeterli ilk bilgiyi aldı. Sullivan bundan ne kadar nefret etse de, görüşmeyi birkaç gün ertelememe izin verecek.

Onunla görüşmeye gitmeden önce, Camille ile kesintisiz bir şekilde vakit geçirip mümkün olduğunca fazla bilgi edinmem gerekiyor.

"Çarşamba. Sanırım bana neden istasyona gelip benimle konuşamayacağını söyleyeceksin."

"Sully, beni çok iyi tanıyorsun. Burada daha rahat olacak."

Sorgulanmak standart bir prosedür olsa da, medya ikimizin karakola girerkenki fotoğraflarımızı çekmek için bayram ederdi. Bu haberle ilgili yerel haberler aralıksız devam ediyor, ki bu da şaşırtıcı değil.

Defterini ve kalemmini çıkarır. "Madem buradayım, sana birkaç soru sormak için birkaç dakikan var mı?"

"Tabii ki." Camille ile olduğu kadar benimle de resmi bir röportaj yapmak istemesi şaşırtıcı değil.

Sullivan kayıt cihazını çıkarır, düğmeye basar ve masamın kenarına koyar. "Dedektif Sullivan sorguluyor

Bayliss and Landry'nin ortağı Hank Landry, 9-11 Ekim hafta sonu yaşanan olaylarla ilgili olarak." Hazır olduğumu kontrol etmek için bana başını salladı, sonra ilk sorusuna geçti. "Dün olay yerinde, Bayliss ile New Orleans'tan planlanandan daha erken döndüğünüzü ve kişisel aracınızın orada park edilmiş olması nedeniyle ikinizin 10 Ekim Cumartesi günü saat 13:00'den hemen sonra Bayliss'in evine vardığınızı söylediniz, doğru mu?"

Başımı sallıyorum. "Doğru."

"Bay Bayliss size günün geri kalanı için planlarını söyledi mi? Biriyle buluşacağından bahsetti mi?"

"Hayır, sadece yapması gereken bazı işleri olduğunu söyledi. Ben de önemsemedim."

"FP Restorations adlı bir gruptan restore ettirdiği 1970 model Ford Mustang'i alacağını biliyor muydun?"

İlk tepkim şaşkınlığımı göstermek oldu, ama sonra müşterilerime verdiğim tavsiyeleri hatırladım ve sakin ve soğukkanlı kalmaya çalıştım. Ancak, daha sonra kullanmak üzere şirketin adını zihnimde not ettim.

Kafamı sallayarak cevap veriyorum: "Hayır, bilmiyordum."

"Bilmem gereken kızgın bir müvekkil var mı? Ben, bir müvekkilin aile üyesini öldürmekten beraat etmesini sağladıktan sonra intikam peşinde olan biri var mı?"

"Aklıma gelen yok, ama tüm dava dosyalarını çıkarıyoruz ve önümüzdeki birkaç gün içinde onları inceleyeceğim. Dikkatimi çeken bir şey olursa ilk aradığım kişi siz olacaksınız."

Sullivan birkaç not aldıktan sonra sordu: "Peki ya reddedilen bir aşık?"

Bu soruyu beklemem gerekse de, yine de şaşıyorum.

"Hayır. Hiç de değil. Ben öyle bir adam değil."

Sullivan sırtıyor. "Ama o, şehir dışından erken eve dönen ama karısına söylemeyen türden bir adam."

Bu soru dizisi pek çok yöne gidebilir ve ben bu imalardan pek hoşlanmıyorum. "Ben'i tanıyorum, Camille'i tanıyorum ve size onların mutlu bir evlilikleri olduğunu söylüyorum."

Sullivan, sanki belirli bir şeyi arıyormuş gibi defterinde birkaç sayfa geriye döner. "İşte burada," diye mırıldanır. "Evindeki ofisinin masasında açık bir FedEx paketi vardı. Paket, perşembe günü bu ofisteki Bayliss Bey'e teslim edilmişti. Saat 13:55'te kendisi teslim aldı. Paketin içindeki tek şey, Defense Force 24 silah kasasının yedek anahtarını içeren bir belgeydi. Evinde böyle bir kasa olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadık. Sahip olmadığı bir kasanın yedek anahtarını neden isteyeceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Hayır, üzgünüm, buna bir cevabım yok."

Sonunda, korktuğum soruyu sordu. "Ben ile aranızda herhangi bir sorun var mıydı? Mesleki ortaklığınızda herhangi bir sorun var mıydı?"

Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. "Ben geçenlerde bana ortaklığımızı sonlandırmak istediğini söyledi."

Bu haber beklediğim gibi karşılandı. Sullivan'ın şaşkın tepkisine bakılırsa, henüz bu konudan haberi yoktu, ama daha sonra başkalarından duyarsa benim için durum daha da kötüleşirdi.

"Neden ortaklığınızı feshetmek istedi? Hatırladığım kadarıyla, ona sadece üç yıl önce katılmıştın, değil mi?"

"İki yıl önce. Gerekçesi, bir ortak istediğini düşündüğü halde sonra istemediğine karar vermesiydi."

Sullivan başını yana eğdi. "Hepsi bu mu? Öncesinde kavga ya da tartışma olmadı mı?"

Kafamı sallayarak cevap verdim, "Hayır. Aslında bunu söylediğinde şok oldum. Mevcut düzenlememizden memnun olmadığını fark etmemiştim." Bu çoğunlukla doğrudu. Ben ve Ben, şirketin gelecekteki yönü konusunda bazı sorunlar yaşıyorduk.

"Buna tepkin ne oldu?"

Rahatsız edici bir kahkaha attım. "Şey, bu beni hazırlıksız yakaladı. Ve sonra biraz sinirlendim çünkü beni savcılıktan ayrılmaya ikna eden oydu. Dürüst olmak gerekirse, bana önerilen fesih taslağını geçen hafta sundu, bu yüzden hala bunu sindirmeye çalışıyordum."

"Ama yine de ikiniz birlikte New Orleans'a gittiniz, değil mi?" "Tabii ki. Dediğim gibi, şaşırdım ama aramızda bir sorun yoktu.

Aramızda bir sorun yoktu. Yaptığımız planları uygulamamamız için bir neden yoktu."

Sandalyeye yaslanarak Sullivan'a rahat olduğumu ve bu sorgulamadan rahatsız olmadığımı göstermeye çalıştım.

Sullivan birkaç not aldıktan sonra bana baktı. "Cumartesi günü Bayliss'in evinden ayrıldıktan sonra Pazar sabahı Bayan Bayliss sizi arayana kadar olan süreyi bana özetleyebilir misiniz?"

"Evet. Oradan ayrıldıktan sonra, onun evinden sadece birkaç dakika uzaklıktaki evime gittim. Savcılıkta çalıştığım günlerden bildiğiniz gibi, son birkaç yıldır garajımda 1970 model bir GTO'yu tamir ediyorum ve henüz bitiremedim," diyorum gülerek, gerginliği biraz azaltmak umuduyla. "Günün geri kalanını kaputun altında geçirdim. Hafta sonu boyunca New Orleans'ta olacağımı düşündüğüm için o gece için herhangi bir plan yapmamıştım. Hava karardıktan sonra içeri girdim, duş aldım ve yattım. Ertesi sabah Camille'den telefon geldiğinde hala evdeydim."

Sullivan sandalyesine yaslanıyor. "Bunu doğrulayabilecek kimse var mı?"

"Hayır."

Anlamaya çalışmadığım ağır bir sessizlik var.

Sonra Sullivan defterini kapatıp kayıt cihazını kapatıyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Hank. Başka sorum olursa size ulaşırım. Aksi takdirde, Çarşamba günü burada Bayliss Hanımla görüşürüz."

Onu uğurlamak için ayağa kalkmıyorum. Bunun yerine, tüm konuşmamızı tekrar gözden geçirip, aleyhime dönebilecek herhangi bir şey söylediğim olup olmadığını arıyorum.

Önümde dağ gibi işler olsa da, Sullivan'ın ziyareti beni tedirgin etti. O fesih belgesi ve zayıf mazeretim sayesinde, Ben'in cinayetini bana yüklemek hiç de zor olmazdı.

Sandalyeimden kalkıp, ofisimin diğer tarafına, işlerimi yaymak istediğimde kullandığım masaya geçiyorum. Ben'in ev ofisinden getirdiği evrak çantası ve dosyalar hala dün gece bıraktığım yerde duruyor.

Normalde, arkanıza yaslanıp polisin işini yapmasına izin verirdim, ama bu davayı çabucak kapatma baskısı, beni kolay bir hedef olarak görürlerse başıma bela olabilir. Bu yüzden, kendi başıma biraz araştırma yapmanın zararı olmaz. Ben'in ölmeden hemen önce ne yaptığını öğrenmek için.

Polise odaklanacak başka birini vermek.

Sullivan'ın bu dosyaları nasıl istiflediğini hatırlayarak, şu anda en üstte olan dosya, Ben'in masasındayken yığının en altında olmalıydı.

Klasörü açıp ilk sayfayı gözden geçiriyorum. Bu, Çarşamba günü başlaması gereken duruşmanın dava dosyası. Geçen hafta sonu bu dosyayı incelemiş olması mantıklı.

Onu bir kenara koyup, bir sonrakine geçiyorum. Konunun özünü anlamam birkaç sayfa sürüyor. Tanıdık olmadığına göre, yeni bir dava olmalı.

yeni bir dava olmalı, çünkü tanıdık gelmiyor. Her hafta pazartesi sabahları yeni işleri gözden geçirdiğimiz bir toplantımız var... ya da vardı... bu yüzden, onun üstlenmeyi planladığı bir dava olma ihtimali var.

Yığınını inceleyerek her klasörü gözden geçiriyorum.

Ve sonra sonuncuya geldim. En alttaki.

Ben'in masasında açık olan dosya.

Her ne kadar davalarımızı kendi yöntemlerimizle ele alsak da, ikimizin de bir sistemi var. Ve önceki dava dosyalarını inceledikten sonra, bunun farklı olduğu hemen anlaşılıyor. Diğer tüm dosyalarda bulunan adres, telefon numaraları, e-postalar vb. gibi müşteri bilgilerinin yer aldığı kapak sayfası yok.

Bu dosya, Aubrey Price adında bir kadınla ilgili, görünüşe göre özel bir dedektiften gelen bir rapor içeriyor, ancak üstte herhangi bir şirket adı görmüyorum. Arka sayfalarda onun birkaç fotoğrafı basılı.

Raporu ters çeviriyorum ve içime bir tedirginlik yerleşiyor. Aubrey hakkındaki bilgilerin altında, şu anda Louisiana Eyalet Hapishanesi'nde tutulan Paul Granger adlı bir mahkumla ilgili bir belge var.

Ne oluyor?

Ben neden buna sahip?

Paul Granger'ın davası birkaç ay önce *bana* gönderildi. Hukuk fakültesinden bir arkadaşım, Angola'daki mahkumların masum olduklarını iddia ettikleri veya cezalarının haksız olduğunu düşündükleri için davalarının yeniden değerlendirilmesini talep edebilmeleri için oluşturulan pro bono programlarından birinde önemli bir pozisyonda. Birlikte içki içerken, bu programa katılmakla ilgilendiğimi söyledim. Oldukça şüpheli müşterilerle çalıştığımız için, birkaç yanlışı düzelterek biraz olumlu halkla ilişkiler yapmamızın bize zararı olmazdı. Arkadaşım incelemem için birkaç dava gönderdi ve Paul Granger'ın davası bana

bozulma ihtimali yüksekti. Savcının davası zayıftı ve polis çalışması özensizdi, mahkeme tarafından atanan savunma avukatının pek mücadele etmediğini saymıyorum bile.

Hapishaneye gidip Paul ile görüştüm, esas olarak onu tanımak ve nasıl bir müşteri olacağını anlamak için. Oradan ayrılırken, davasının potansiyeli olduğuna daha da emin oldum. Ziyaretimden sonra haftalık toplantıda Ben'e bu konuyu açtım ama o beni reddetti. Aslında, bu davayı almam konusunda çok kararlıydı. O zamanlar, Ben ve Paul'un aynı küçük kasabadan oldukları ve belki de Ben'in kaçınmak istediği bazı yerel politikalar olduğu için bu konuyu önemsemedim, ama bunu burada görmek ve Ben'in öldürüldüğü gün masasında olduğunu bilmek, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Paul'un Ben ile nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum, ama artık onun davasının daha yakından incelenmesi gerektiğine ikna oldum.

Masama geri dönüp yeni bir yapılacaklar listesi hazırlıyorum ve listenin en başına Paul Granger ile Aubrey Price'ın isimlerini ekliyorum. Sonra Sullivan'ın Ben'in garajındaki Mustang hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Arabayı ona bıraktıktan hemen sonra teslim edilmiş, ama Ben, bunun benim tutkum olduğunu bildiği halde arabasını restore ettirdiğinden hiç bahsetmemişti.

Listeye eklediğim üçüncü madde FP Restorations.

Yorgun ve günü bitirmeye hazır olsam da, bu işin bekleyemeyeceğini hissediyorum.

BÖLÜM 15

Aubrey

MAZERET ÖNCESİ

15 EYLÜL SALI

A yumuşak vur kapıyı kapımı kapımı beni beni
Ben rahatladığımda an ev
arkadaşlarımdan biri olduğunu fark ettiğimde rahatlıyorum,
çünkü ses

"Girin" diye sesleniyorum, çünkü o kapıyı nadiren
kilitlerim. Deacon'ın başı içeri giriyor. "Hey, seni
uyandırdım mı?"

Deacon kafasını içeri sokar. "Hey, seni uyandırdım mı?"

Yatağa oturup, üzerimde pek bir şey örtmeyen ince bir tişört
olduğu için yorganı üzerime çekerim. "Hayır, hala uyanığım. Ne
oldu?"

Deacon'ın odama uğraması alışılmadık bir şey değil, ama gece
yarısı yaklaştığı için, bu ziyaretin bir sorun olduğu için olduğunu
hissediyorum.

Küçük odamda oturabileceğim tek yer yatak kenarı olduğu
için orayı işaret ediyorum.

"Chris, Ben Bayliss adındaki avukatı araştırdı. Adam tam bir
sahtekar."

Bu beni uyandırır. Camille Bayliss ve geçen hafta barda
bana verdiği haberle ilgili ne yapacağımı tartışıyordum.
Onların evine gidip bazı cevaplar talep etmek istedim, ama
Deacon beklememi söyledi. Önce onun biraz araştırma
yapmasına izin vermemi istedi. Ben Bayliss bu kasabada kirli
işler çeviriyorsa, Deacon'ın kuzeni Chris'in bunu bildiğinden
şüphem yok.

"Ne buldun?"

"Birkaç yargıcı ve bir eyalet senatörünü elinde tutuyor. Bazı güvenilir söylentilere göre, duruşma öncesinde tanıkları tehdit edip şantaj yaparak müvekkillerine karşı verdikleri ifadeleri geri çekmelerini sağlıyor."

"Ugh. Sence benimle ilgilenmesinin Paul ile bir ilgisi var mı?" Paul son birkaç aydır bana mektuplar gönderiyor ve davasının yeniden açılmasını sağlamaya çalıştığını söylüyor, çünkü ailemi öldüren kamyonu başka birinin sürdüğünü kanıtlayacak yeni deliller ortaya çıkmış. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama ailemin katilinin serbestçe dolaşıyor olması fikri beni inanılmaz derecede üzüyor. Camille, ünlü savunma avukatı kocasının benim kişisel bilgilerine sahip olduğunu söylediğinde, ilk aklıma gelen şey, Paul'un davasını üstlendiği oldu.

Deacon başını salladı. "Evet. Etrafta araştırma yaptı ve Ben'in kullandığı özel dedektifi buldu. Adı Vic. O da şüpheli bir herif. Ayrıca ciddi bir kumar bağımlılığı var. Yakın zamana kadar Vic, bahisçisine büyük miktarda borcu vardı."

Kafam karıştı. "Borcu mu vardı? Ödemedi mi?"

"Ödemedi. Ama biz ödedik."

Öne eğildim. "Bekle. Bu ne anlama geliyor?"

"Chris, diğer kitaptan Vic'in borcunu devraldı, bu yüzden şimdi bizimle uğraşmak zorunda. Ona bir teklif yaptık. Bize Ben'in neyin peşinde olduğunu ve neden seninle ilgilendiğini anlatırsa, karşılığında özgür ve temiz kalacak."

Bu beklediğim bir şey değildi. "Chris bunu neden kabul etsin ki?"

Deacon omuz silkiyor. "O zorlu bir herif olabilir ama biz aileyiz. Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona söyledim." Sözleri üzerime sıcak bir battaniye gibi çöküyor.

Birinin beni bu kadar önemseyen biri olmamıştı. bunun için bu kadar uğraşacak kadar beni önemseyen biri olmamıştı.

"Özel dedektif kabul etti mi?" Bu çok önemli. Artık tahminlerde bulunmak yerine gerçek cevaplar alabiliriz.

"Hemen konuşmaya başladı."

Ağzım açık kalır. "Tanrım, ne dedi?"

Deacon yaklaşır. "Paul, mahkumların davalarını temyize götürmelerine yardım eden gruplardan birine başvurdu. Bir şekilde, davası Ben'in ortağının masasına düştü. Adı Hank Landry."

"Yani Ben'in ortağı davayı mı üstleniyor?"

Kafasını sallar. "Hayır. Vic, Hank konuyu açtığında Ben'in çılgına döndüğünü söyledi. Ofisindeki hiç kimsenin bu davayı almayacağını açıkça belirtti."

Elimi kaldırıyorum. "Ama dur, anlamadım. Ben, Paul'un davasını temyize götürmesini neden umursuyor?"

Deacon omuz silkiyor. "Vic, Ben'in ona sadece ne istediğini söylediğini, neden istediğini söylemediğini söyledi. Ben, Paul'un sahip olduğunu iddia ettiği yeni kanıtları ve bunların nerede olduğunu bulması için onu tuttu. 'Ne pahasına olursa olsun' istediğini söyledi."

Elimdeki yorganı büküyorum. "Sanırım henüz bulamamış."

"Hayır. Ama birkaç hafta önce bir şeyler değişti. Vic, Ben'in kendi başına bazı ayrıntıları öğrenmiş olabileceğini düşünüyor, ama bunu kimseyle paylaşmıyor. Bana, Ben'den daha fazla bilgi almaya çalışacağına söz verdi."

Kafamı sallayarak Deacon'ın koluna uzandım. "Hayır. Ya o adam Ben'e yaptıklarını bildiğimizi söylerse ve senin peşine düşerse?"

Deacon güldü. "O, Ben'den çok Chris'ten korkuyor. Öyle de olmalı. Chris'e borçlu olduğu para, Ben'in ödediğinden çok daha fazla. Onun gibi adamlar sadece paraya sadıktır."

Elimi geri çekip saçlarımı okşadım. "Ama benim bununla ne ilgim olduğunu anlamıyorum."

Omuzları biraz çöküyor. "Bu konuda da net bir cevap alamadım. Ben senin profilini istiyordu ama nedenini söylemedi. Muhtemelen Ben, Shane ve Eddie'nin burada yaşadığını öğrendi ve onları Mustang'i restore etmek için iş alırsa eve girebileceğini biliyordu, ama neden bunu istediğini bilmiyorum. Ona geri dönüp bu cevabı almasını söyledim."

Kollarımı belime doladım. "Sence neler oluyor? Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Deacon, sorumu düşünürken dudağını ısıyor. "Kahretsin, bu sadece bir tahmin, ama özetlemek gerekirse, Ben, *ne pahasına olursa olsun* Paul Granger'ın masum olduğunu kanıtlayacak delilleri ele geçirmek istiyor. Ama bu delilleri Paul'a yardım etmek için kullanacak gibi görünmüyor. Dolayısıyla tek mantıklı neden, bu delillerin bir şekilde Ben aleyhine kullanılabileceği ihtimali. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum, ama çoğu erkek korkuyor ya da kaybedecekleri büyük bir şeyleri olduğu için çaresizce davranır, bu da öyle görünüyor."

Çok mantıklı bir argüman ortaya koyuyor. "Seni bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum
bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum."

Sert bir infazcı gibi görünse de, iş için iyi olmayacak bir yönünü gördüm. Doug'ın evine neredeyse her gece gelip beni eve bırakmakla kalmıyor, neredeyse boşalmış olan deterjan kutumda onun kullandığı markayla aynı deterjan kapsülleri buldum ve yiyeceklerim de birçok kez yenilenmiş. Şimdi bile bana yardım etmekten çekinmiyor.

"Dur. Beni hiçbir şeye bulaştırmayacaksın. Aslında, hepimizi bu işe bulaştıran Ben Bayliss'tir. Seni takip ederek, o Mustang'i satın alarak ve Shane ile Eddie'yi onu restore etmeleri için tutarak."

Başlığımın üzerine yığıldım ve gözlerimi dolduran gözyaşlarını durduramadım.

Ailem öldürüldüğünde on altı yaşındaydım. O zamanlar herkes beni ayrıntılardan korumak en iyisi olduğunu düşündü. Bana söylenen tek şey, ailemin arabasına çarpan kötü adamın tutuklandığı ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılacağıydı. Liseden mezun olana kadar o gece olanları araştırmaya başlamadım. Ayrıntıları araştırdım. Bulduğum şeyler, cevaplardan çok sorular bırakmıştı.

İki yıl sonra, davayı yürüten dedektifle konuşmaya gittim ve o da bana her şeyi nazikçe anlattı, ama Paul aleyhindeki dava, benim eğitimsiz gözlerime bile zayıf görünüyordu. Birkaç hafta sonra sorularla donanmış olarak geri döndüm, ama o beni başından savdı. Anlamak için çok genç olduğumu, doğru adamı yakaladıklarına güvenmemi ve onun bir daha kimseye zarar vermeyecek olmasına sevinmemi söyledi.

Aynı sıralarda, teyzem ve amcam benim evlerinden taşınmamın zamanının geldiğine karar verdiler. Annem ve babam öldükten sonra beni evlerine almışlardı, ama liseden mezun olup on sekiz yaşına girdiğim anda bana karşı yükümlülükleri sona ermişti.

O karanlık yolda olanların nedenini araştırmak, hayatta kalmaktan sonra ikinci planda kaldı. Ailemin bana bıraktığı az miktardaki para da bitmişti. Teyzem ve amcam, bu paranın tamamını "beni yetiştirmek" için kullandıklarını söylediler, ancak eminim ki bu para başka şeylere de harcanmıştı, örneğin amcamın yeni balıkçı teknesi ve teyzemin düzenli olarak yaptırdığı estetik ameliyatlar gibi.

Çoğu arkadaşım üniversiteye başlarken, ben çalışmaya başladım. Yaşamak için yeterli parayı nasıl kazanacağımı bulmaya çalışmak o kadar zordu ki, okulu bir seçenek olarak düşünmedim. Ve rutin bir hayata alışmak çok kolaydır, özellikle de geçinmek için yeterli parayı kazanıyorsanız.

Sonra Paul bana mektuplar göndermeye başladı ve Camille bara girdi.

"Sence Ben o gece Paul'la bir şey mi yaptı da bu kanıtı ele geçirmek için bu kadar uğraşıyor?"

Deacon omuz silkti. "En iyi tahminim bu. On yıl önce yirmi yaşındaydı ve kaybedecek pek bir şeyi yoktu. Şimdi ise çok farklı bir konumda."

"Eğer kanıtı ele geçirirse ve bu onu bir şekilde suçlu gösterirse, kanıt sonsuza kadar ortadan kaybolacak." Ailemin ölümünde rol oynayan birinin yaptıklarından sorumlu tutulmayacağını düşünmek beni çok üzüyor.

Deacon yorganın altından ayağımı sıkıştırır. "Hey. Bunu çözeceğiz. Vic'e bize biraz daha bilgi edinmesi için bir şans verelim ve bir plan yapalım. Yaratıcı olmamız gerekebilir."

BÖLÜM 16

Camille

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

(B) Sürücüdeki video oynatılmaya başladığında sandalyesine yaslanır. Ekranı onun sağ omzunun üzerinden zar zor görebiliyorum. Aubrey Price, şu anda St. Francisville'de benim kimliğimi taklit eden kadın.

Aubrey'e Ben'in onu izlediğini haber veren benim hatamdı ve tek seçeneğim ya oturup Aubrey'in Ben'le büyük bir kavga etmesine izin vermek ya da onunla birlikte on yıl önce o gece olanların gerçeğini ortaya çıkarmak için çalışmaya söz vermektir.

Tabii ki ikinci seçeneği tercih ettim, özellikle de ilk seçenek, evliliğimi mali açıdan istikrarlı bir şekilde bitirme hedefime ulaşmamı engelleyecekti.

Ve şimdi tavan arasında oturmuş, kocamı gözetliyorum.

Video, Aubrey'in sıradan bir odada bir masada oturmasıyla başlıyor. "Dedektif Walton, benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum ve bu artık öncelikli bir vaka olarak görülmüyor." Gergin ve huzursuz. Saçlarını kulağının arkasına itip duruyor, ama saçları hiç yerinde durmuyor.

Konuştuğu kişiyi göremiyorum, ama sesi kayıta yüksek ve net bir şekilde duyuluyor, sanki kameranın mikrofonunun hemen yanında oturuyormuş gibi. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

Size geri dönmem uzun sürdü. Bu davayı ilk olarak ele alan dedektif kısa süre önce emekli oldu. Bizimle neyi görüşmek istiyordunuz?

Aubrey derin bir nefes alır ve biraz daha dik oturur. "Paul Granger'a karşı açılan davayı yeniden gözden geçirmenizin mümkün olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Mahkeme tarafından haklı olarak suçlu bulunan kişilerin davalarını yeniden inceleme alışkanlığımız yoktur." Sesindeki kınama açıkça bellidir. "Ama daha da önemlisi, bunu neden istiyorsunuz?"

"Paul'dan bir mektup aldım. Bana her şeyi sorgulamama neden olan bazı şeyler anlattı."

"Seninle iletişime geçmemesi gerekiyor. Asla. Müdürünü arayacağım..." Sesi o kadar yüksek çıkıyor ki Ben ve ben irkiliyoruz.

"Hayır! Bekle, lütfen. Onu arayıp başını belaya sokmadan önce bir dinle." Elleri önünde ve ağlamak üzere gibi görünüyor. "Sadece beni dinle. Lütfen."

Çaresiz görünüyor. Sözleri, tavırları, barda tanıştığım, cevap almaya kararlı kadından çok uzak.

Tanıdığım Aubrey'den çok farklı bir Aubrey. "Seninle iletişime geçmemeliydi," diyor, sesindeki yargılayıcı sesinde yüksek ve net bir şekilde duyuluyor. "Ve sen hemen Angola'ya haber vermeliydin."

Omuzlarını silkiyor. "Buraya ondan nasıl haber aldığımı anlatmak için gelmedim, haber aldığımında öğrendiklerimi anlatmak için geldim. İkna edici argümanları var."

"Her zaman yapmadıklarını söylüyorlar." Sesindeki hayal kırıklığı açıkça belli. "O, senin anne babanı öldürmekten hüküm giydi. Seninle iletişime geçmesi son derece uygunsuz."

Aubrey saçlarını tekrar geriye itti. "Yeni kanıtlar olduğunu söylüyor."

"Bana bunu mu anlatmak istemiştin? Mahkum edilmiş bir suçlunun hayalleri mi?"

Onun cevabına sinirlenir. "Olay olduğunda gençtim ve o zamanlar her şeyi bilmiyordum, ama şimdi araştırıyorum. Her zaman tuhaf gelen bir şeyler vardı. Mantıklı gelmeyen şeyler. Paul, bunca yıl sonra bile her zaman yapmadığını söyledi. Davayla bağlantılı biri onu görmeye geldi. Ona tuzağa düşürüldüğünü söyledi."

"O kişi 'davayla bağlantılı' kişinin kim olduğunu söyledi mi? Adını öğrendin mi?"

"Hayır, o kısmı söylemedi."

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki söylemedi. Ama sen, adaleti sağlamak için çalışan polis memurları ve savcıların sözlerine değil, hüküm giymiş bir katilin sözlerine inanıyorsun."

Kadın o kadar hızlı ayağa kalkar ki sandalyesi neredeyse devrilir. Birkaç saniye sallanır ve sonra yerine oturur. Kafasının üst kısmı kamera çerçevesinin dışına çıkar. "Onun söylediklerini araştırmak, onu sizden daha çok inandığım anlamına gelmez. Kimseye onu hapisten çıkarmalarını istemiyorum. Kimseye davasını yeniden açmasını bile istemiyorum. Tek istediğim, davayı yeni bir bakış açısıyla yeniden gözden geçirmeniz. O gece olanlarda daha fazlası olabileceği ihtimalini bile düşünmeyecekseniz, neden benimle görüşmeyi kabul ettiniz?"

"Ailenizin davası hakkında bizimle konuşmakta ısrarcıydınız..."

Kadın onu keser. "Yani, beni eğlendiriyorsunuz." Kadının bakışları çılgınca, adeta ona tıslıyor gibidir.

Ben, her kelimeyi dikkatle dinleyerek ekrana yapışmış durumda.

Şu anda söylediği her şeyi bana da söylemişti, ama onun kederinin yüzeye çıkmasını görmek içgüdüsel bir şey. Bana karşı her zaman çok sakın ve kontrollüdür.

"Bak, Paul Granger bilinen bir uyuşturucu satıcısıydı. Birden fazla kez satış ve bulundurma suçundan tutuklandı. Ailenin arabasına çarptıktan sonra olay yerinden kaçtı, ama kamyonetini geride bıraktığı için bunu bile doğru düzgün yapamadı. Belki de o gece olanlarla ilgili olarak yalan söyleyen, hırsızlık yapan bir uyuşturucu satıcısının sözlerine inanmaya pek meyilli değilim. Düşünceli davranmaya çalışıyorum, ama sen buraya gelip bana, departmanımızın, savcının, hakimın hepsinin yanıldığını, hepsinin yanıldığını söylüyorsun, sırf hapisteki bir katil öyle dedi diye."

Onun sözleri kadını sandalyesine geri itti. Kadının sesi yumuşadı ve şöyle dedi: "Buraya gelip senden her ipucunu takip etmeni istiyorum. Bunu kişisel algılayan sensin."

"Annen anında öldü ama babanın yaraları nedeniyle ölmesi daha uzun sürdü. Kimse annenle babanın arabasını bulana kadar bir saat geçti ve o zamana kadar onun için bir şey yapmak için çok geç olmuştu. Ben senin yerinde olsam, Paul'un babanın hayatını kurtarabilecek zamanında tıbbi müdahale almasını sağlamak yerine olay yerinden kaçan bir korkak olduğunu kişisel olarak algıladım."

Ben ve ben, onun kadına karşı kullandığı acımasız üsluba ırkildik ve Ben'in aklından neler geçtiğini merak etmeden edemedim. Ben o geceye bir şekilde karışmışsa, bunu duymak kesinlikle o gecenin anılarını canlandıracaktı.

Videoda Aubrey, kollarını beline sıkıca sarar. Onun sözlerinin onu derinden etkilediği açıktır.

Aubrey bir şey söylemeyecek gibi görününce, Aubrey ekliyor: "Paul Granger'ın yeni kanıt sunmasının yolları var, ama kurbanların çocuğunu karakola getirmek bunlardan biri değil."

Kurbanların ocuğu.

Bu pıslığın ona böyle konuşmasını izlemek çok zor.

"Sen bir pisliksin, Walton," diye mırıldanır Ben.

En azından Ben ve ben bir konuda hemfikiriz.

Aubrey sandalyesine çöküyor ve gözyaşları artık serbestçe akıyor, silmeye çalışmıyor bile. Sonra kalkıyor ve gözden kayboluyor. Saniyeler sonra video bitiyor.

Onun için üzülmemek imkansız. Yaşadıkları için.

Ben birkaç dakika boyunca kıpırdamadan, donmuş ekrana bakıyor gibi görünüyor. Sonunda sandalyesinde dönüyor ve yüzünü görebiliyorum. Başı sandalyenin arkasına yaslanmış ve gözleri kapalı. Videoyu izlemeden önce olmayan bir gerginlik var yüzünde.

Birkaç dakika sonra, dikleşir ve önündeki masaya odaklanır, birkaç dakikada bir kendi kendine mırıldanarak kağıt yığını karıştırır.

"Siktir!"

O kadar yüksek sesle bağıyor ki, sesinin tavan arasına kadar ulaştığına eminim. Ben aniden ayağa kalkıyor, sağ eliyle masayı süpürüyor ve kağıtlar masadan uçup yere yavaşça düşüyor.

Oh, çok sinirli.

Dağınıklığa bakarken derin, hızlı nefesler alıyor. Kendini toparlaması birkaç dakika sürüyor, sonra sanki hiç sinirlenmemiş gibi her bir kağıdı tek tek topluyor. Tek tek, masasının köşesine düzgünce istifliyor. Sonunda, arkasındaki kredenzanın üzerindeki dizüstü bilgisayara dönüyor, sürücüyü çıkarıyor ve masasının üzerine bırakıyor.

Her şey yoluna girdikten sonra, yan duvarda duran kitaplıktaki bar dolabına gider. Evlendiğimiz ilk Noel'de ona verdiğim kesme kristal bardaklardan birine bolca viski döker.

Kayıt defterimizdeki şarap kadehleriyle aynı desen. İçkisini bir yudumda içip, içtikten sonra hızlıca öksürüyor.

DU ziyafetindeki sarhoş geceyi tuhaf bulmuştum, ama öğleden sonra sert içki içmesi kesinlikle onun için normalin dışında bir şey. Dürüst olmak gerekirse, bu tavan arasından çıktığımda benim de birkaç içkiye ihtiyacım olacak.

Ben bardağını yeniden doldurur ve ikinci tur için acele etmez, içkisini yudumlarken masasının önünde volta atar. Bardağı tekrar boşaldığında, üçüncü içkiyi düşünür gibi görünür, ama bunun yerine arkasını döner ve masasının arkasındaki sandalyesine geri döner.

Aynanın bulunduğu zarftan bazı kağıtları çıkarır. "Aubrey, sen hiç rahat bırakamıyorsun, değil mi?" diye kendi kendine mırıldanır.

Tamam, başlıyoruz. Mustang'in teslimatı beni şaşırttı, ama görünüşe göre tekrar yolumuza devam ediyoruz. Aubrey, Ben'in sonunda Paul'un onu serbest bırakacağını söylediği kanıtı ele geçirdiği için bugün beni evden çıkarmak istediğine inanıyor. Bu kanıtın onu bir şekilde suçlu göstereceğini bilen Ben, onu yok etmekten çekinmeyecektir. Bu yüzden buradayım, elimizde ne varsa elde etmek için kameralarla donanmış olarak. Paul'un kaderini değiştirmek için mahkemede kabul edilebilir bir şeye ihtiyacı olsa da, benim ihtiyacım yok. Evlilik sözleşmemdeki maddeyi yürürlüğe sokmak için onun yasadışı faaliyetlerine dair yeterli kanıtı ihtiyacım var.

Önündeki belgeyi okuduktan sonra Ben telefonunu alır ve birini arar. Neyse ki hoparlörde.

Arama ikinci çalınıştta cevaplandı. "Evet."

Ben merhaba demekle uğraşmaz, doğrudan aramanın nedenine geçer. "Corbeau'daki polisi ne zaman ziyaret etti?"

"Birkaç ay önce. Bağlantım birkaç gün öncesine kadar bunu duymamıştı. Walton görevi devraldığından beri tüm departman kaos içinde."

Ben'in birkaç özel dedektifi tuttuğunu biliyorum ve sanırım bu da onlardan biri.

"Eski bilgiler için sana para ödemem." Ben sandalyesinden kalkar ve masasının arkasında volta atmaya başlar. "Aubrey'in önemli bir şey bilmediğini bana garanti etmiştin. Paul'un ona spesifik bir şey söylemediğini. Walton'a, Paul'un davasıyla bağlantılı birinin onu görmeye geldiğini söyledi! Bu oldukça spesifik bir bilgi! Paul Granger'ın ziyaretçilerinin listesini almak ne kadar zor olabilir ki?"

Adamın cevap vermesi biraz zaman alır. "Adamlarımın gözünden pek bir şey kaçmaz, ama bu kaçmış."

"Şimdi Aubrey'e bir şey vermeliyiz, yoksa sorun çıkaracak. O kızın hayatını daha da zorlaştırmak istemem ama bu konuyu sorgulamayı bırakması gerekiyor."

Bu olayın ne olduğunu öğrenebileceğimizi düşünen içimdeki küçük ses bir anda yok oldu.

"Anlıyorum, ben hallederim. Kasayı ne zaman açacaksın?" diye sordu özel dedektif.

Ben saatine bakar, sonra kalkar ve mutfağa gider, konuşmaya devam etmek için telefonunu da yanına alır. Buzdolabından bir şişe su alır, kapağını açar ve uzun bir yudum alır. "Önce burada birkaç toplantım var, sonra saat altı civarında oraya geçeceğim."

Gidiyor mu? Ve hangi kasadan bahsediyor?

Gidemez. Buraya kameralar kurdum.

"Foster'ın evi boş olacak, değil mi?" diye sorar Ben. "Corbeau'ya kadar gidip orada biri olursa çok kızarım."

Ne?

Corbeau'ya mı gidiyor?

Foster mı? Kevin Foster'ı mı kast ediyor?

"Ev boş olacak. Bayan Foster'ın yeğeni Nathan, geçen hafta boyunca oraya gidip gelerek yardım etti. Dün gece onu kız kardeşinin evine bıraktı."

Ben, mutfak tezgahının köşesinde duran ve daha önce getirdiği tüm postaların içindeki FedEx zarfını alır. Zarf zaten açılmış olduğundan, onu ters çevirip içindekileri dışarıya döker. Tek bir kağıt ve uzun, dar bir şey düşer. Onu alır ve inceler. "Bu lanet olası anahtar çalışsa iyi olur."

Dedektif, "Çalışır. Silah kasasında değilse ne yapacaksın?" der.

Kahretsin. Zihnim öğrendiklerimi sindirmeye çalışırken sandalyemde çöküyorum. Kimse kanıtı Ben'e getirmiyor. O kanıtı alacak ve nedense Kevin Foster'ın evindeki silah kasasında olduğuna inanıyor.

Foster babamın sağ kolu ve elleri babamınki kadar kirli, ama bunun onunla nasıl bir bağlantısı olduğunu hala bilmiyorum.

Belki Foster, Ben'in o kazaya karıştığını bir şekilde örtbas etmesine yardım etmiştir?

Ben, elindeki garip şekilli anahtarı çevirerek mutfakta volta atıyor. "Orada değilse, o zaman yok demektir, çünkü her yeri aradım."

Bu yeni bilgi beni o kadar dikkatimi dağıttı ki, kapı zilini duyana kadar eve birinin geldiğini fark etmedim. Bu, az önce bahsettiği toplantılardan biri olmalı. Ön verandaya yerleştirdiğim kameraya hızlıca bir göz attım, ama orada olan kişi çoktan geçmişti.

Ben pencereden dışarı bakar. "Seni geri arayacağım," der ve telefonu kapatır. Ön kapıya doğru yürümeye başlar, sonra anahtarını elinde tuttuğunu hatırlar. etrafına bakarak

ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi, buzdolabının yanındaki küçük masama doğru ilerler. Orada takvimimi ve ev faturalarımı tutuyorum. Anahtarı, kalem, keçeli kalem ve makasları koyduğum cam kavanoza atar.

Kapıyı açtığı anda, diğer tarafta kimin olduğunu net bir şekilde görebiliyorum.

Ağzım açık kalır. "Ne oluyor..." Ön verandamda duran kişi, baldızım Margaret'tir.

BÖLÜM 17

Aubrey

MAZERET ÖNCESİ

28 EYLÜL PAZARTESİ

D Deacon ve ben, Camille'in arabasının park ettiği yerin bir sıra ötesindeki park yerine giriyoruz.

"Gergin olma. Tüm kozlar sende," diyor Deacon, zıplayan dizimi durdurmak için elini dizime koyarken.

"Biliyorum. Haklısın. Ama dışarı çıktığında etrafı bir sürü insanla çevrilmişse ne yapacağız?"

"O zaman başka bir yerde yakalarız."

Bu, Camille'in barda ortaya çıkıp kocasıyla yattığım için benimle yüzleştiğinden beri onunla ilk kez konuşacağım. Son birkaç gündür bu konuşmaya kendimi hazırlıyorum, esas olarak geçen seferki gibi gafil avlanmamak için.

Ben'in tuttuğu özel dedektif ona tamamen sırtını döndü ve Deacon'a aldığı bilgileri aktarıyor. Deacon haklıydı, sadakati en çok maddi kazanç sağlayacağı yere yöneliyor.

Ben, tek başına başa çıkamayacağı bir görevle karşı karşıya kaldığında pes etti ve Vic'i planlarına dahil etmek zorunda kaldı. Aradığınız bilginin, 1,5 metre yüksekliğinde ve 180 kilodan fazla ağırlığında bir ev silah kasasında kilitli olduğuna inanıyorsanız, kasayı açmak için biraz yardıma ihtiyacınız olacaktır.

Böyle bir kasayı açmak için ya bilgili bir çilingir bulmanız gerekir, ki bu da size ait olmayan bir kasayı açmasını istediğiniz için zor olabilir, ya da kilidi delmeniz gerekir, bu da kasayı sahiplerine kasalarının açıldığını fark ettirir.

Ancak silah kasalarının komik yanı, içine girmek için her zaman bir yedek yolun olmasıdır ve bu yol aslında o kadar da zor değildir... tabii bir hafta kadar beklemek sizin için sorun değilse. Kırmaya çalıştıkları modelde, elektronik kilit yüzünün arkasında gizli bir anahtar deliği vardır. Tek ihtiyacınız olan kasanın seri numarasıdır ve bu numara, bir el arabası ve kasayı yan yatırıp altına bakmak için yeterli insan gücünüz varsa kolayca bulunabilir. Ardından üreticiden yedek anahtar talep edersiniz, ki bu da şaşırtıcı derecede kolaydır çünkü üreticiler kasaların sahiplik kayıtlarını tutmazlar.

Ve bu ekstra insan gücü, Ben'in özel dedektifi Vic'ti.

Ben, önümüzdeki hafta içinde anahtarı alacak ve evin boş olduğunu öğrendiğinde kasayı açmayı planlıyor. "İşte orada."

Deacon, Junior League toplantısından çıkıp binadan çıkan kadın grubunu işaret ediyor.

Neyse ki Camille vedalaşıp gruptan ayrılıyor ve arabasına doğru farklı bir yöne yürüyor.

Deacon'ın arabasından inmek üzereyken, beni durdurur. "Unutma, basit tut. Ben'in birinden onu alacağını değil, birinin ona getireceğini düşünmesini sağlamalıyız."

Başımı sallarım. "Tamam. Basit. Basit tutabilirim."

Sinirlerim hiç olmadığı kadar gergin. Ben, Camille'in evden çıkmasını sağlamak için çok uğraşıyor, bu yüzden Camille'in orada olup onun ne yaptığını görmesi gerekiyor. Ayrıca Ben'in planının büyük bir kısmının Foster'ın kasasına girmek olduğunu biliyoruz, bu yüzden Ben'in arabasına bir takip cihazı takmamız gerekiyor ki o tarafa doğru yola çıktığını anlayabilelim. Ama

bu kısmı kendimize saklamaya karar verdik. Camille, ortaya çıkan tüm bilgilerin kontrolünün kendisinde olduğuna inanmalı, çünkü bu bilgileri bizimle isteyerek paylaşacağından emin değilim. Deacon yaratıcı olmamız gerekebileceğini söylediğinde şaka yapmıyordu. Eğer bunu mahvedersem, tüm planımız suya düşecekmiş gibi hissediyorum.

Deacon benimle birlikte arabadan indi ama ben ona doğru yürümeye başlarken arabasının yanında kaldı.

"İhtiyacın olursa ben buradayım," diye beni temin ediyor.

Camille beni görünce aniden durur. "Ne zaman geleceksin diye merak ediyordum." Sürücü kapısını açar, çantasını içeri atar ve bana döner.

Kollarımı önümde kavuşturuyorum, korkmuş değil de sert görünmeyi umuyorum. "Şimdiye kadar beni araştırmış olmalısın. Ailemin kim olduğunu biliyorsundur."

Sözlerim onu etkilemek içindir ve hafifçe irkilmelerinden, etkilediklerini anlarım.

"Evet. Kaybın için çok üzgünüm."

"Ben de seni araştırdım. Hem seni hem de Ben'i. Corbeau'dan geliyorsun. Onların öldüğü yerden."

Camille başını salladı, sonra park yerinde bu konuşmayı duyabilecek kadar yakınında kimse var mı diye etrafa bakındı, ama neyse ki yalnızdık.

Ona doğru küçük bir adım atıyorum. "Ben o olay olduğunda yirmi, yirmi bir yaşında mıydı? İnternette bulabileceğiniz şeyler gerçekten ilginç. Annesi hâlâ Paul Granger'ın yaşadığı yerin birkaç ev aşağısında yaşıyor. Birbirlerini tanıma ihtimalleri ne kadar? Birlikte takılıyorlar mıydı?"

Ağzını sıkılaştırıyor, sanki pişman olabileceği bir şey söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi.

Deacon ile prova ettiğim sözleri hatırlayarak, son darbeyi vuruyorum. "Kocan kirli. Ailen kirli."

Sahtekâr. Yozlaşmış," dedim ve etkisini arttırmak için bir ara verdim. "Ve ailemin hak ettiği adaleti gördüğüne inanmıyorum."

Sözlerim aramızda asılı kalır.

Camille, sanki sonunda biraz cesaret bulmuş gibi dikleşir. "Bu ziyaretin amacı nedir?"

Bu, planımızın işe yarayacağı ya da ters tepeceği an. Ya korkup bize yardım edecek ya da kocasına koşup her şeyi anlatacak. Deacon ve ben günlerce ona bu şekilde yaklaşmanın artılarını ve eksilerini tartıştık, ama sonunda gerçekten başka seçeneğimiz olmadığı sonucuna vardık. Ben'in aradığı şeye ulaşmak için Camille'e ihtiyacım var. Ve ona, *benimle* çalışmanın tek seçeneği olduğuna, bana karşı çalışmanın değil, inandırmam gerekiyor.

Derin bir nefes aldım. "Yardıma ihtiyacım var. Ve dürüst olmak gerekirse,

senin de benim yardımına ihtiyacın var. Bilmen gereken bir şey var. Ben, ailemi öldüren kazada rol oynadı ve bu bilgi ortaya çıkmak üzere. Bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yok. Ben de bunu biliyor. Onu yakaladım. Ne yaptığını biliyorum. Bu yüzden beni izliyor." Bu bir blöf, ama yüzünden anlıyorum ki, buna inanıyor.

Bir adım geri çekildi. "Anlamıyorum..."

"Paul Granger'ın masum olduğunu gösteren kanıtlar var. Ben'in suçlu olduğunu gösterecek aynı kanıtlar." Abartılı bir ifade, evet, ama Ben'in ortalıkta dolaşan her şeyi ele geçirme konusunda bu kadar takıntılı olması, sezgilerimizin çok da yanlış olmadığını gösteriyor.

Camille'in yüzü soluyor. Şimdi yaklaşımımı yumuşatmam gerekiyor.

"Camille, sana tamamen dürüst olacağım, Ben'i yıllar önce yaptıklarından sorumlu tutma şansının çok az olduğunu biliyorum. Ben'in benim anlayamayacağım kadar geniş bir bağlantı ağı var. Ve bu deneyim bana bir şey öğrettiyse

bir şey öğrettiyse, o da insanların kendilerini korumak için kanunları çiğnemek ve ihlal etmek istediklerinde, tam da bunun olacağıdır."

Kafasını sallıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne olursa olsun, kocan özgür kalmanın bir yolunu bulacak ve Paul hala hapiste olacak."

"O zaman tüm bunları neden yapıyorsun?"

"Sonunda aileme ne olduğunu kesin olarak bilmek istiyorum. Merak etmeyi bırakıp gerçek cevaplar almak istiyorum. Bilememek beni öldürüyor. Ben, benden önce ona ulaşacak, bundan çok eminim. O onu yok etmeden önce ne olduğunu bilmek istiyorum. Sonra hayatıma devam edebilirim."

Ona bu kadar duygusal davranmak istemememe rağmen gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Ona anlattıklarımın bir kısmı doğru olmasa da, son cümle doğru. Bu durumu her ne şekilde olursa olsun geride bırakabilmem gerekiyor.

"Aubrey, ne demek istediğini anlıyorum ve senin için çok üzülüyorum. Gerçekten. Ama benden ne istediğini bilmiyorum. Sana nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorsun?"

Gözyaşlarımı silip kendimi toparlıyorum. "Bunu nasıl bildiğimi sana söyleyemem, ama Ben önümüzdeki Cumartesi senin evinde biriyle buluşacak ve o kişi ona aradığı şeyi verecek."

Sözlerim üzerine moralini bozar.

Ben de hemen fırsatı değerlendiririm. "Sadece bir tahminde bulunuyorum, ama o hafta sonu şehir dışında olacak mısın? Yemek blogun için çok seyahat ettiğini biliyorum."

Kafasını sallıyor ama başka bir şey söylemez.

Bara geldiği zamanki halini hatırlıyorum. Berbat bir haldeydi. Sadece bana kocasıyla yatıp yatmadığını sormak için fırtınada dışarı çıkmıştı. Bir kadın, evliliği oldukça kötü durumda değilse böyle bir şey yapmaz.

Bu yüzden ekliyorum: "Ben'in gerçekte kim olduğunu ve ne yaptığını bilmek isteyen tek kişi ben değilim galiba."

Sözlerim üzerine gerginleşir. "Sana yardım etmeyi reddedersem ne yapacaksın?"

Bu soruyu bekliyordum. Umuyordum da. "Seçeneklerimi düşünüyordum. Polis, kapanmış davaları araştırmayı sevmediği için pek yardımcı olmuyor. Ama medya var. Eski davaları araştırmayı seven podcast gruplarından birini bulabilirim."

Camille'i tanımam gerekmiyor, böyle kamuoyunun dikkatini çekmekten nefret edeceğini biliyorum.

"Ben'in elde ettiğini düşündüğün kanıtları bize nasıl göstereceksin?"

Sorusuna şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bana yardım etmeyi düşüneceği ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüyordum.

"Senin de evde olmanı sağlamanın bir yolunu bulmalıyız, ama onun haberi olmadan. Birkaç kamera kurabilirsin." Arkamdaki Deacon'a işaret ediyorum. "Sana, onun gördüklerini görebilmen için nasıl hazırlık yapacağını öğretebiliriz. Kayıt yaptığını."

Kafasını sallıyor. "Ben beni takip ediyor. Telefonumu, arabamı, kredi kartlarımı. Ben'e gizlice yaklaşmak imkansız. Her hareketimi izliyor."

Onun sözlerini düşünürken başımı yana eğiyorum. Takip edilmek yeni bir şey değil. Annem ve babam ölmeden önce, annem Life360 uygulamasını kullanarak her hareketimi takip ediyordu, ama arkadaşlarım ve ben, onun sadece bizim istediğimiz şeyleri görmesi için çok uğraşıyorduk. "Ya o, senin yaptığını sanarak benim her hareketimi izliyorsa?"

BÖLÜM 18

Hank

MAZERETTEN SONRA

13 EKİM SALI

“**H** Selam Hank.” Camille'in sesi kısık.
"Merhaba, sadece seni kontrol etmek ve
Dün Dedektif Sullivan uğradı. Senin evindeki işleri bitirdiler."

"Oh! Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, çok uzun sürmedi, özellikle de Ben'in ofisine odaklandıkları için. Orayı temizlemek için bir hizmet çağırdım. Parmak izi aramak ortalığı çok dağıtır. Umarım yarın başlayabilirler, en geç Perşembe günü. Cuma veya Cumartesi günü bitmiş olur ve sonra eve gidebilirsin."

"Ailemin evinde kalmayı sevmiyorum ama oraya geri dönebileceğimi sanmıyorum, özellikle de bunu yapan kişi yakalanana kadar. Dedektif sana herhangi bir ipucu olup olmadığını söyledi mi?"

Sandalyeye yaslanıp, pencereden dışarı bakabilmek için sandalyeyi döndürdüm. "Hayır. Ve bize fazla bir şey söyleyemez. Aksi takdirde soruşturmayı tehlikeye atar. Yani şimdilik, kamuoyuna açıklama yapmaya hazır olana kadar karanlıkta kalacağız."

Cevap vermesi uzun birkaç saniye sürdü. "Sence bir şüpheli var mı?"

"Benimle ilişkisi olan herkesi araştırıyorlar sanırım."

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu, ben de konuyu değiştirdim. "Sana sormak istediğim bir şey var. Garajın yanına park edilmiş 1970 model Mustang. O Ben'in mi?"

Yine uzun bir sessizlik. "Evet. Kısa bir süre önce satın almıştı."

Penceremin dışından geçen trafiği izlerken, bunu düşünüyorum ve bunun Ben hakkında bildiklerimle hiçbir şekilde uyuşmadığını fark ediyorum. Ama Camille'e bunu zorlamıyorum. " nefret bir bir başka bir sen doğru başka ama Dedektif Sullivan seninle resmi olarak görüşmek istiyor." "Resmi olarak' ne demek?"

"Bu sadece, pazar günü olay yerinde olduğu gibi değil, randevu ile yapılacağı anlamına geliyor. Soruları önceden hazırlamış olacak. Sen Ben'in karısısın. Onu bulan sensin. Muhtemelen birden fazla kez seninle konuşmak isteyeceklerdir. Yardımcı olmamamız için hiçbir neden yok."

"Tabii ki," diye mırıldanır. "Beni nerede sorgulayacaklar? Karakola gitmem gerekiyor mu?"

"Yarın ofisteki konferans odasında görüşmeyi yapacağız. Önce bu öğleden sonra Rosary'yi bitirmeni istedik."

"Ah, tesbih. Anneme cenaze törenine kadar bekleyip o zaman yapmasını söyledim ama o ve babam, pazar gecesi evlerine vardığımdan bir saat sonra bunu planlamışlardı."

Cenaze töreni, cesedi teslim edilene kadar yapılmayacak ve bu da biraz zaman alabilir. "Evet, çok erken olduğunu kabul ediyorum, ama bence çoğu insan *bir şeyler* yapması gerektiğini düşünüyor. Sadece onun için dua etmek olsa bile."

Acınacak bir şekilde inliyor. "Bu bir kabus olacak. Herkesin iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama 'Başın sağ olsun' cümlesini daha kaç kez duyabileceğimi bilmiyorum, ve daha sadece iki gün oldu

gün oldu." Gözyaşları içinde gülüyor. "Tanrım, benim neyim var böyle? Herkes çok nazik davranıyor, ben ise şikayet ediyorum."

Bu konuşmanın ağırlığı beni sandalyemde öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayamama neden oluyor. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyor olabilirim, ama sana söz verebileceğim şey, bana yargılamadan ve korkmadan istediğin her şeyi söyleyebileceğin. Ben de küçük bir kasabadan geliyorum, bu yüzden oraya vardığınızda birkaç dakika içinde kaç tane iyi niyetli insanın ailenizin evine başsağlığı dilemek için geldiğini ve bunun ne kadar yorucu olabileceğini çok iyi anlıyorum."

O, yürek parçalayan bir hıçkırık atar. "Biraz zamanımı aldı ama sonunda sadece *Ben'in karısı* olarak görülmeyi kabullenmiştim, sanki beni tanımlamanın tek yolu buymuş gibi. Her zaman bu role uygun giyinmem bekleniyordu, benimle ilgili her şey bu konumla tanımlanıyordu. Onun parlaklığını gölgeleyecek hiçbir şey yapmamak için her türlü çabayı gösterdim. Ve bir anda, şimdi *öldürülen avukatın karısı* oldum. O karının ne yapması veya ne demesi gerektiğini bilmiyorum."

Onun sözlerini sindirirken aramızdaki sessizlik uzadı. Onları, tanıdığımı sandığım Camille ile bugün keşfettiğim Camille ile karşılaştırdım. Ben'in öldüğünü duyduğumda içimi bir rahatlama hissi kapladığını hisseden tek kişinin ben olup olmadığımı ilk kez merak ettim.

"Öldürülen avukatın karısı ne isterse yapabilir gibi geliyor bana. Ya da hiçbir şey yapmayabilir. Ayrıca, canı isterse herkese cehenneme gitmelerini söyleyebilir. Kimseye bir şey borçlu değilsin."

Nefesi titriyor. Ağlıyor ve ben bu yaklaşımı sergilediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum, ta ki o şöyle diyene kadar: "Bana karşı nazik davranmadığın için teşekkür ederim. Çoğu insanın duymaktan dehşete düşeceği şeyleri söylemem için bana alan tanıdığın için teşekkür ederim." Sonra

konuyu değiştirir. "O dedektif benden ne bekleyecek? Ben... ona bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Ben'e."

"Tek beklentisi, sorularını dürüstçe cevaplamam." Birkaç saniye düşünerek sonraki cümleyi nasıl kuracağımı düşünüyorum. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun."

Benden bir şeyler sakladığını hissediyorum. Ve bana güvenmezse ona yardım edemem.

Diğer uğta o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, hâlâ hatta olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalıyorum.

"Teşekkürler Hank. Çok teşekkür ederim."

"Her zaman senin için buradayım. Rosary'de görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve ben de pencereden dışarıdaki kalabalık caddeye bakarak, söylediği her şeyi sindirmek için kendime birkaç dakika veriyorum, ta ki ofisimin kapısının açılma sesi dikkatimi çekene kadar.

Lila, bir kolunun altında mavi bir dosya klasörü, bir elinde kahverengi bir kağıt torba, diğer elinde ise uzun bir kahve fincanı tutuyor. Torbayı ve kahveyi masamın köşesine koyarken keskin bir bakış atıyor. "Sana öğle yemeği getirmezsem, kendin bir şeyler almaktansa kendi kolunu kemirip bitirirsin diye düşündüm."

Önce kahveyi alıyorum. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Ben de." Dosyayı masamın köşesindeki yığının üzerine bırakmak yerine bana uzatıyor. "Ben'in müşterilerinden biri bekleme odasında. Bugün seninle görüşmekte ısrarcı. İşte dosyası."

İnleyerek, klasörü ondan alıp açtım ve kapak sayfasında yazan isim beni şaşırttı: Pete Sanders, Baton Rouge'daki en büyük özel müteahhit şirketlerinden birinin CEO'su.

"Ona toplantımı bitirip birazdan onunla görüşeceğimi söyle."

"Tamam," diyor ve kapıyı arkasında kapatıyor.

Bu kadar büyük bir dava için, içinde çok az bilgi var. İletişim bilgileri ve işiyle ilgili maddeler dışında, suçlandığı suçla ilgili çok fazla bilgi yok, sadece orijinal iddianamenin bir kopyası var. Şirket olarak genellikle çok fazla beyaz yakalı suç davası almayız, ancak Ben, Pete'in Ben'in sosyal çevresinde iyi bağlantıları olduğu için bir istisna yaptı.

Pete, eski usul rüşvetle suçlanıyor. Son kasırga sırasında hasar gören birkaç köprünün yeniden inşası için sözleşme karşılığında Ulaştırma Bakanlığı yetkililerine nakit para teklif etmekle suçlanıyor. Pete masum olduğunu savunuyor ve yanlış suçlamaları yaymakla kaybeden teklif sahiplerini suçluyor.

Ben'in ev ofisinden aldığım masadaki dosya yığınınına göz gezdiriyorum. Hatırladığım kadarıyla, içlerinden biri bu davayla ilgili belgelerle dolu. Onu alıp masama götürdükten sonra açıyorum.

İçinde, dava ile ilgili el yazısı notlar da dahil olmak üzere çok sayıda bilgi var.

Ve sonra aklıma geliyor. Ben bir dosya setini burada, tamamen farklı bir seti ise evinde saklıyordu.

Yaklaşık altı ay önce yazılmış el yazısı notlarda bunun nedeni açıkça belirtilmiş. Pete Sanders'ı suçlamış olan kişilerin isimlerinin yanı sıra, aile üyeleri ve adresleri gibi kişisel yaşamlarına ait ayrıntılar ve hiç kimsenin kamuoyuna açıklanmasını istemeyeceği hassas bilgiler de yer alıyor. Ve sonra çok gizemli bir not var: "Şef tarih ve saatleri bildirecek."

Şef kim?

Okudukça kendimi daha da rahatsız hissediyorum. Ben açıkça tanıkları sindirmeyi planlıyordu ya da çoktan sindirmişti.

En son yapmak istediğim şey Pete Sanders ile konuşmak, ama bu bandajı şimdi koparmak daha iyi.

Lila'ya onu geri göndermesi için mesaj attım.

Kapı açılır ve Lila kolunu uzatarak ona ofisime girmesini işaret eder.

Pete ellili yaşlarının sonlarında. Boyu ortalama ama kilolu olduğu için bodur görünüyor. Erkek tipi kellekle barışmak yerine, başının arkasındaki saçları öne doğru kıvrılmasını ve tepesinde toplanmasını sağladı.

O odaya girdiğinde ayağa kalkıyorum ama normalde yaptığım gibi selamlamak için yanına gitmiyorum.

Masamın üzerinden el sıkışıyoruz ve yanındaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Oturun ve bugün sizi buraya getiren şeyi anlatın."

O, beni sürekli izleyerek yavaşça yerleşiyor. Ben rahatlıyorum ve ona bütün gün vaktim varmış gibi bir izlenim veriyorum.

"Ben öldüğüne göre, bu konuşma müvekkil-avukat gizliliği kapsamında mı?" Sorusu tamamen beklenmedik bir soru değildi, ancak ani olması ve Ben'in beklenmedik vefatına ilişkin taziyelerini sunmaması rahatsız ediciydi.

"Evet, elbette."

"Tamam, iyi. Davamın şu anda ne durumda olduğunu bilmem gerekiyor."

Sandalyeye yaslanarak, Lila'nın yarın Ben'in tüm müvekkillerine göndereceği mektupta tam olarak ne yazacağını açıkladım. "Bir firmanın üyesi vefat ettiğinde, kalan üye veya üyeler, bu durumda ben, her bir açık davayı inceleyerek firmanın devam edip edemeyeceğine karar verir.

müvekkili temsil etmek veya müvekkilin yeni bir avukata yönlendirilmesi gerekip gerekmediğini belirlemek. Elbette, müvekkil bu süreçte söz sahibidir ve firmanın kararına bağlı olarak ayrılmayı veya kalmayı seçebilir.”

Pete henüz bilmiyor ama onun davasını kesinlikle başkasına devredeceğim.

Ellerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Hayır. Beni anlamıyorsun. Davama ne olacak? Ben her şeyi halletmişti, şimdi ne olacak?"

Başımı yana eğerek, sorusuna şaşırdığımı ima ettim. "Halletmiş mi?" Ofisteki dosyanın seyrek sayfalarını karıştırdım. "Suçunu kabul mu ettin yoksa..."

Pete, masama yüzüstü düşecek diye korkacağım kadar öne eğildi. "Hallettim lan! Ulaştırma Bakanlığı'ndaki o pislikler ya sözlerini geri alacaklar ya da kendi kirli sırlarının ortaya çıkma riskini göze alacaklar. O piçler paramı almaya çok hevesliydim, ama sorguya çekildikleri anda beni ispiyonladılar."

Aptal rolü mü oynayacağını yoksa Ben'in tanıkları tehdit ettiğini açıkça söyleyeceğini bilmiyordum, ama işte böyle oldu.

Elimi kaldırıyorum. "Bay Sanders. Şunu söyleyeyim, neden bahsettiğinizi bilmiyorum ve eminim Ben, hepimizin uymak zorunda olduğu yasalara uyarak, elinden gelenin en iyisini yaparak sizi savunacaktır..."

Benim sözümü bitirmemi beklemedi. Ayağa kalktı ve elini masamın üstünde gezdirdi, dosya klasörleri etrafa saçıldı. Yere düşmeden önce olabildiğince çoğunu yakalamaya çalıştım ama elim boş kaldı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Pete'in yüzü kızarmış, parmağıyla beni işaret ediyor. "Ahlaki üstünlük saçmalıklarını bırak. Bu lanet firma

Hukuk fakültesinden yeni mezun bir çocuğun, Wells temsilcisinin davasını tek başına kazandığını, ona karşı bir yığın kanıt varken, kimse o kanıtları ortadan kaldırmadan, inanmayın. Ben'in davamı nasıl ortadan kaldıracağını ve başladığı işi nasıl bitireceğini bulun. Bu dava mahkemeye giderse, olacaklardan hoşlanmayacaksınız.

Lila kafasını içeri soktuğu anda, o öfkeyle dışarı çıkar.

O, onun gitmesini izler, sonra koşarak gelip her şeyi toplamama yardım eder. "Bu da neydi böyle?"

"O orospu çocuğu beni tehdit edebileceğini sanıyor," diye mırıldanıyorum, yerden her şeyi toplayıp masamın üzerine atarken.

Şimdi Ben'in Pete Sanders gibi kaç müşterisi olduğunu merak ediyorum.

"Ben'in açık davalarının bir çıktısını alır mısın? Sadece müşterilerin isimleri yeter." Onları, onun ev ofisinden aldığım yığınla karşılaştırıp kontrol edeceğim. "Ayrıca, Ben notlarında 'Şef' adını geçiyor. Tricia'ya onun kim olduğunu bilip bilmediğini sor. Belki de kullandığı bir özel dedektif... ya da onun gibi bir şey."

Ne oluyor lan, Ben?

BÖLÜM 19

Aubrey

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

T o söyle Ben gerginim hakkında içeri içeri girmek girmek

Hapishanenin bulunduğu arazi eskiden Angola adlı bir plantasyondur, bu yüzden çoğu insan resmi adı olan Louisiana Eyalet Hapishanesi yerine bu isimle anıyor. Angola, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük maksimum güvenli hapishane ve hapsedilmek için çok acımasız bir yer. Uzun ve çirkin bir geçmişi var. Gerçekten çirkin. Savunuculuk grupları on yıllardır bu hapishanede değişiklik yapılması için kampanya yürütüyor ve yıllar içinde bazı küçük kazanımlar elde ettiler, ancak daha alınacak çok yol var. Paul Granger'ın işlemediği bir suçtan dolayı buraya gönderilmesinin ne kadar korkunç olacağını düşündüğümde midem bulanıyor.

Deacon girişe yakın bir yerde durur ve arabayı park ettikten sonra bana döner. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Başımı sallayıp boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Özellikle son birkaç haftada öğrendiğim her şeyden sonra bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum."

"Tamam. Ne kadar sürerse sürsün. Ben burada bekliyorum."

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan arabadan inerim. Ziyaretçi merkezinin girişine doğru yürümek ürkütücüdür,

Çünkü dikenli tellerle çevrili yüksek çitin diğeri tarafında ne olduğunu biliyorum.

Kayıt için bekleyen bir sıra var ve gişeye yaklaşabilmem yaklaşık on dakika sürüyor. Güvenlik görevlisi, pencereye yaklaşırken beni izliyor. Bizi ayıran kalın bir cam var ve alt kısmında benim tarafımda açık olan küçük bir çekmece var. "Ziyaret etmek istediğiniz mahkumun kimliği ve adı."

Cüzdanımı cebimden çıkarıp metal kutuya atıyorum. "Paul Granger'ı görmeye geldim."

Çekmeceyi benim tarafımdan kapanacak ve onun tarafında açılacak şekilde çekiyor, sonra bilgisayarında adım yazmadan önce ehliyetimi inceliyor. İçeri girmek için mahkumun onaylı ziyaretçi listesinde olmanız gerekiyor. Paul Granger bir süredir bana ziyaret etmemi isteyen mektuplar yazıyor, bu yüzden listede olduğumu biliyorum ama Deacon'ın listede olması mümkün değil, bu yüzden beni dışarıda beklemek zorunda.

İkimiz de kuralları defalarca okuduk. Mahkumlar veya cezaevi görevlileriyle benzer giysiler giymediğimden emin oldum. Çok dar veya açık giysiler giymiyorum. Üzerimde sadece kimliğim var, başka bir şey yok, bu yüzden girişime izin vermemeleri için hiçbir neden olmamalı.

Çekmece geri açıldı. Kimliğim, laminasyonlu bir kartla birlikte içindeydi.

"Lütfen talimatları okuyun ve kuralları anladığınızı sözlü olarak belirtin."

Kartı okudum.

Ziyaret etmenize izin verilen mahkumla temas kurmanıza izin verilir. Ziyaretçiler, ziyaretin başında ve sonunda ziyaretçileriyle sevgilerini göstermek için kısa bir öpk paylaşabilirler (sarılabilirler), ancak uzun süreli öpkler yasaktır.

Ziyaret sırasında izin verilen tek temas el ele tutuşmaktır. Hapishanedeki kişiler ile ziyaretçiler arasında aşırı sevgi gösterileri veya cinsel taciz kesinlikle yasaktır. Hapishanedeki bir kişi ile ziyaretçi arasında uygunsuz herhangi bir temas, ziyaretin derhal durdurulması için gerekçe teşkil eder.

Kartı çekmeceye geri koyup gardiyana bakarım. "Kuralları anladım."

"Tarama alanına geçin. En fazla iki saat ziyaret edebilirsiniz."

Başka bir kuyruğa giriyorum. Bu kuyruk, havaalanındaki TSA'ya benziyor. Kimlikler tekrar gösteriliyor ve tüm eşyalarımız X-ray makinesinden geçirilirken bizler metal dedektöründen geçiyoruz. Bunu havaalanındaki güvenlik kontrollerinden ayıran şey, daha fazla güvenlik görevlisi tarafından zincirlerle tutulan büyük köpekler.

Bu köpeklerin yanından kaçak mal sokmaya kalkışacağınız bir senaryo hayal edemiyorum.

Güvenlik alanını geçtikten sonra, yan tarafında hapishanenin resmi adı yazılı, beyaza boyanmış eski bir okul otobüsüne biniyoruz. Sonunda mahkumlarla görüşebileceğimiz binaya kısa bir yolculuk yapıyoruz. Araştırmamdan öğrendiğime göre, Paul'u görmeye geldiğimi söylediğim anda, gardiyanlar ona ziyaretçisi olduğunu bildirip onu benimle görüşmeye getirme sürecini başlatacaklar.

Otobüsten inip büyük bir dikdörtgen binaya giriyoruz. Oda, masaların dağınık bir şekilde yerleştirildiği geniş bir açık alan. Boş bir masaya ulaşana kadar sırtımdan ter damlalarının aktığını hissedebiliyorum. Hayatımda hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum.

Bir gardiyan yanıma yaklaşp "Ziyaret ettiğiniz mahkumun adı nedir?" diye soruyor.

"Paul Granger."

Başını sallayıp not defterine bir not aldıktan sonra uzaklaşıyor.

Ziyaret saatleri öğlen başladığından beri oda insanlarla dolu ve o kadar gürültülü ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum, ki bu belki de iyi bir şeydir. Gardiyanlar odada devriye geziyor ve içeri girmeden önce hepimizin kabul etmek zorunda kaldığımız sınırlı temas kuralını uyguluyorlar. Paul odaya girer girmez onu fark ettim. Gardiyan onu bana doğru yönlendirdi ve kısa bir süre sonra karşımda oturuyordu. Sadece on yıl geçmiş olmasına rağmen, iki katı yaşlanmış gibi görünüyordu. Kırk yaşında olmasına rağmen saçları neredeyse tamamen ağarmış, yüzü kırışmış ve derisi buruşmuş.

Boğazım tıkanıyor gibi hissediyorum. Tükürüğümü yutamıyorum sanki.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Bunca yıl sonra beni görmeye geldiğine inanamıyorum." Rahatlamış görünüyor. Beni rahatsız eden bir şekilde mutlu.

Benim bir şey, herhangi bir şey söylememi bekliyor, ama ağzımı açamıyorum.

"Aubrey, iyi misin?"

Hapse mahkum edildiğinden beri ilk kez aynı odada bulunuyoruz. Başımı sallayarak onaylıyorum, sonunda derin bir nefes alıp boğazımı temizliyorum. "Sana sormak istediğim bazı sorular var."

Hızla birkaç kez başını sallıyor. "Ne istersen sor."

"Bana yazdığın mektupta, o gece kamyonunu sürmediğini kanıtlayacak deliller olduğunu söyledin, ama bu delillerin ne olduğunu bana söylemedin. Şimdi karşımda oturuyorum ve bu bilgiyi paylaşmanın zamanının geldiğini söylüyorum. Nedir bu deliller?"

Sorum onu şaşırtmış gibi görünüyor. Ama onun cevabına ihtiyacım var. Ve bana cevap vermemesi için hiçbir neden yok. Bana Foster'ın adını hiç söylemedi, bu yüzden onun kaynağının o olduğunu bildiğimi düşünmez. Ben'in özel dedektifi ona ihanet ettiği için kim olduğunu öğrendik.

Bugün aldığımız risk çok büyük ve mümkün olduğunca fazla bilgiye ihtiyacımız var. Ne aradığımızı bilmemiz gerekiyor, ister dijital ister fiziksel fotoğraflar ya da ses kaydı olsun. Ya da sadece bir yığın kağıt olsa bile. Fırsat verildiğinde aramamızı daraltabilmemiz gerekiyor.

Bana hemen cevap vermediğinde, az önce söylediği şeyi hatırlatırım. "Bana her şeyi sorabilirsin" ne oldu?

"Üzgünüm. Cevap vereceğim. Ama lütfen, bu konuda sana güveniyorum. Kanıtların ne kadar kolay ortadan kaybolabileceğini bilmiyorsun. Ve yanlış kişilerin orada ne olduğunu öğrenmesi durumunda, bunun olacağından korkuyorum."

"Bunu ciddiye almıyor olsaydım burada olmazdım."

Birkaç saniye daha geçer.

"Kaza'nın meydana geldiği kavşağın köşesindeki benzin istasyonundaki güvenlik kamerasından alınan bir video."

Daha fazla konuşmasını bekledim ama o sadece beni izledi.

"Peki... size gelip bunu anlatan kişi, bunu ne zaman aldığını söyledi mi? Uzun zaman önce mi, yoksa yakın zamanda mı?"

"Kazadan sonraki sabah aldığını söyledi."

"Sanırım seni görmeye gelen bir polisti?" Paul'a, Foster'ın adını bana söyleyecek mi diye baskı yapıyorum. "Yani, kazadan sonraki sabah güvenlik kameralarını kim kontrol eder ki?"

Paul'un gözleri büyüdü. "Ben... lütfen bana bu soruyu sormayın."

Yani cevap hayır, bana o kadar güvenmiyor. "Ona neden o sabahki videoyu teslim etmediğini sordun mu?"

"

Paul omuz silkiyor. "Sordum. Tek söylediği, o sırada birine iyilik yaptığıydı."

"Ama videoda bir şey görünüyor mu? Senin sürücü olmadığını kanıtlayacak bir şey?"

"Evet, öyle diyor."

Bu birçok açıdan çok sinir bozucu. "Sürücünün kim olduğunu söyledi mi?"

Paul başını sallar. "Hayır, bana öyle demedi. Aslında bana bunların hiçbirini anlatmak istemiyordu. Buraya sadece benden özür dilemek için geldi, çünkü benim burada kalmamın sebebi oydu. Tanrı'yı bulduğunu ve işleri düzeltmesi gerektiğini söyledi. Senin anne babanı öldürmediğimi biliyordu, ama yine de suçu üstlenmeme izin verdi. Onu affetmemin tek yolunun beni buradan çıkarmak olduğunu söyledim. Bana videodan bahsetmesinin tek nedeni buydu. Sonra beni kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışacağını ama zor durumda olduğunu söyledi. Eğer onlara ihanet ederse çok kızacak bazı bağlantıları olan insanlar var ve karısı ve çocukları için endişeleniyor. Videoyu doğru kişilere nasıl ulaştıracağını bulana kadar kimseye bir şey söylemememi istedi.

"Ama sen insanlara söyledin. Annenin sosyal medyadaki paylaşımlarını gördüm. Herkese anlatıyor."

Gözlerini sıkıca kapattı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Sanırım internete girmesi yasak, bu yüzden muhtemelen bilmiyordu. "Bunu yapmamalıydı. Annem, yeni kanıtlar olduğunu söyledikten sonra davamızı temyize götürmemize yardım eden grupla iletişime geçti. Bir avukatın sırlarımı saklayacağını düşündüm, bu yüzden sorun yoktu. Ama bunu böyle kamuoyuna açıklayacağını bilmiyordum." Elini yüzünde gezdirir. "Kahretsin, muhtemelen bu yüzden... o adam... geri gelmedi. Anneme söylediğim için bana kızmış olmalı."

Sandalye ye geri çöküyorum. Tanrım, Paul bilmiyor. Kevin Foster bir aydan fazla bir süre önce öldü.

"Gitmem gerek. Bir şey öğrenirsem sana haber veririm."
Foster'ın öldüğünü Paul'a ben söyleyemem.

Paul'un yüzü düştü. "Şimdiden gidiyor musun? Ziyaret için iki saatim var."

"Üzgünüm, daha fazla kalamam."

Cebinden bir şey çıkarır ve masanın üzerinden bana doğru iter. Deri bir kitap ayrıacıdır. "Ziyaret ettiğin için teşekkür ederim."

Kitap ayrıacına dokunmadım, bunun yerine gardiyanlara baktım. Kurallardan biri çok açıktı: Ziyaretçiler ve mahkumlar arasında eşya alışverişi yapılamaz.

Paul yüzümdeki endişeyi fark etmiş olmalı ki, "Sorun yok. Bunu getirip sana vermek için izin aldım. Buradaki dükkanda yaptığım için, istediğim kişiye hediye edebilirim" diyor.

Paul'dan aldığım tek el yapımı deri eşya bu değil. Bana gönderdiği mektuplara her zaman bir şeyler eklerdi.

Kitap ayrıacını alıp masadan kalkıyorum ve hızlıca çıkışa doğru yürüyorum. İçeri girmek için olduğu gibi çıkmak için de bir prosedür var.

Sonunda, girişe geri dönmek için otobüse bindim. Bu, düşündüğümünden çok daha zordu. Aradığım tüm cevapları bulamamış olabilirim, ama en azından orada neyin dolaştığını biliyorum. On yıl boyunca, onun annemle babamın ölümünden sorumlu olduğuna inandım, ama artık o kadar emin değilim.

Deacon, ziyaretçi girişinden çıktığımda beni bekliyor. Gözyaşlarımı silerek ona sarılıyorum.

"İyi misin?"

Onun göğsüne başımı
yaslayarak başımı salladım.

"İyiyim, hadi buradan
gidelim."

Beni arabasına götürdü ve St. Francisville'e doğru yola çıktık. Güneşliğı indirip, peruk ve şapkayı tekrar takmak için saçlarımı geriye tararken, ziyaretim hakkında ona bilgi verdim. "Bir benzin istasyonunun güvenlik kamerası görüntüsü."

"Sürücünün net bir görüntüsü var mı?"

Omuz silkiyorum. "Öyleymiş gibi konuştu ama eminim ki aslında görmemiştir. Ayrıca Foster ona kimin sürdüğünü söylemedi. Paul da Foster'ın öldüğünü bilmiyor."

Deacon radyonun sesini kısar ve koltuğuna yaslanır. "Elimizdeki en büyük avantaj, Foster'ın kasasında ne olduğunu bildiğimizi kimsenin bilmemesi, bu yüzden Paul'un onun öldüğünü bilmemesi iyi bir şey. Foster'ı kızdırma korkusu, şu anda Paul'u sessiz tutan tek şey."

"Evet, sanırım haklısın."

"Sen içerideyken Shane'den bir mesaj aldım. Ben'in Range Rover'ına takip cihazı takmayı başarmışlar. Yani o arabayı ya da Mustang'i Foster'ın evine götürürse, bunu öğreniriz."

Peruğu yerine yerleştirip güneşliğı kapatıyorum. "Tamam, iyi."

Ama Foster'ın evine sadece Ben gelmeyecek. Deacon da oraya gitmeyi planlıyor.

"Ya bu gece bizim düşündüğümüz gibi oraya gitmezse?" diye soruyorum, koltuğumda dönerek ona bakıyorum.

"B planı. Anahtarın onda olduğunu biliyoruz ve Shane ile Eddie sayesinde evine girebileceğimizi de biliyoruz. Bu gece gitmezse, Ben'den anahtarı alıp kasayı kendimiz açarız."

Umarım iş o noktaya gelmez.

Angola'ya yolculuk sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, ama St. Francisville'e dönüş yolculuğu göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Yem dükkanına geri döndük. Deacon, daha önce buluştuğumuz köşenin aynı yerine park etti

park etti ve arabasını park etti.

"Angola'dan ayrılırken Serenity'ye mesaj attım, her an burada olabilir," diyor Deacon. "Günün geri kalanında burada bir sorun olmaz mı?"

"Evet, kolay olacak. Bugün benim için planladığı diğer şeyleri yapacağım."

"Gerekirse çekinme, kaç. Onun yüzünden zor durumda kalma."

Elimi uzatıp kolunu sıktım. "Senin için endişeleniyorum. Ben Foster'ın evine gittiğinde işler senin düşündüğün gibi gitmezse ne olacak?"

Deacon bana kocaman bir gülümseme attı. "Benim için endişelenme. Bu sadece sıradan bir cumartesi gecesi işi."

"Bu beni hiç rahatlatmıyor."

Bana yaklaşıp. "Cidden, endişelenme. Beni beklemiyor olacak. Ona sürpriz yapacağız, elinde ne varsa alıp yolumuza devam edeceğiz."

Serenity arabayı durdurur ve bu tartışma sona erer. Arabadan atlarım ve Deacon'ın arabasının önünde onunla buluşurum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet, her şey yolunda." Bana sarılır ve fısıldar, "Dikkatli ol, evde görüşürüz."

Camille'in arabasının sürücü koltuğuna oturup onların uzaklaşmasını izliyorum. Saate bakıp Camille ile buluşmama ne kadar zaman kaldığını hesaplıyorum. Saat dört, yani sadece sekiz saatim var. Barda bir vardiyadan fazla bir şey değil.

Arabayı sürmeye başlıyorum ve karşıma çıkan ilk butikte duruyorum. Biraz para harcama zamanı.

BÖLÜM 20

Camille

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

Margaret Everett.

Kardeşimin karısı.

Bu küçük, grenli fotoğrafta bile, lise yıllarında Silas ile çıkmaya başladığı zamanki gibi muhteşem görünüyor.

Bu, Foster'ın evine gitmeden önce planladığı *toplantı* mı? Neden onunla bir toplantı planlaması gereksin ki?

Ben ona içeri girmesini işaret etti. "İçeri gel. Bir şey içmek ister misin?"

"Tabii, su lütfen."

Onları izlerken sessizce tavan arasında dolaşıyorum. Birkaç saattir buradayım ve çok huzursuzum. Birinin Ben'e bilgi getireceğini umuyordum, ama şu ana kadar öyle bir şey olmadı. Bir şekilde tuzağa düşürüldüğümü düşünmemek zor. Aubrey bugün olanlar hakkında bana anlattıklarından daha fazlasını biliyor ve ben onun oyunundaki bir piyonum.

Onu ofisine götürmek yerine mutfağa götürür. Ben buzdolabına gidip küçük bir şişe su çıkarır, mutfak tezgahının üzerine koyar ve köşeye en yakın tabureyi işaret eder. Kız söylendiği gibi oturur, şişenin kapağını açar ve

Ben ise adanın diğerk tarafına geçerek onun karşısına oturur.

"Beni kabul ettiğinin için teşekkürler." Kardeşime yaptığı gibi ona da aynı şekilde göz kırpmıyor. Neden burada? "Tabii ki, her zaman senin için buradayım." Ben'in duruşu rahattır, ancak başının eğimi ve çizgisi

Ağzından, bu ziyaretten memnun olmadığını anlıyorum.

Aklım, bir kenara ittiğim, aralarındaki anların hatıralarıyla doluyor. Tam olarak uygunsuz sayılmayacak ama biraz fazla samimi hissettiren küçük dokunuşlar. Aynı sırları paylaşıyorlarmış gibi hissettiren bakışmalar. Açıkça cinsel olmayan ama olmaması gereken bir samimiyet.

Ama Ben'in vücut dili şimdi kafamı karıştırıyor. "Seni Silas gönderdi, değil mi?" Bu bir soru değil.

Kız başını sallar ve şişeyi o kadar sıkı sıkı ki su dökülür. "Hayır, burada olduğumu bilmiyor."

Ben uzun bir süre ona bakıyor. "Bağış toplama etkinliğinde benimle konuşman gerektiğini söylemiştin. Özel olarak. Ne oluyor?"

"Silas'ın radikal bir şey yapmaya hazırlandığını düşünüyorum. Çıldırmak üzere. Aubrey'i takip ettiğini biliyor ve Foster'ın ölmeden önce ona sahip olduğu şeyi gönderdiğine inanıyor. Senin de ondan bunu alman sadece an meselesi."

Ne?

Neden neden

bilmiyor

Margaret

ve

Silas

Aubrey hakkında

Aubrey

hakkında?

Foster öldü mü? Ne zaman öldü? Hayır, hayır, hayır.

Bu durum hoşuma gitmiyor.

Ailemde neler olup bittiğini bilmeyen tek kişi benmişim gibi görünmesi hoşuma gitmiyor.

Ben bir şey söylemeden Margaret ekliyor: "Onu da birine izletiyor. Orada yaşayan ve garajda araba tamir eden iki adamla konuşurken çekilmiş fotoğrafların var." Garaj yolunu işaret ediyor. "Senin evinin önündeki arabayı tamir ederken."

Neler oluyor böyle?

Shane ve Eddie o evde Aubrey ile mi yaşıyor? O bar peçetesini bulduktan sonra biraz araştırma yaptığımda, orada yaşayan diğer kadına odaklandım. Ben'in aldattığını düşündüğüm için oradaki erkeklere pek dikkat etmedim.

Kafam o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse başım dönüyor. Sonra sinirleniyorum. Çok sinirleniyorum.

Ben'in kahkahası odayı dolduruyor. "Dalga mı geçiyorsun? Silas'ın beni izlediğini söylemek için tüm bu zahmete mi girdin?" Tavana bakıyor, yavaşça başını sağa sola sallıyor. "Bu inanılmaz. Kocanın yaptıklarının farkında olmadığımı düşünüyorsan beni hafife almışsın."

"Hayır, nedeni o değil! Hepimiz birlikte çalışmalıyız. Ama çalışmıyorsunuz ve çalışmazsanız bu bizim başımıza bela olacak."

Ben, ona daha yakın olmak için tezgahın etrafında dolaşırken inanamayan bir ifadeyle bakıyor. "Bunu denedim. Randall ve Silas, Foster'la ilgili bu olayı bilmelerinin tek nedeninin, dosyası Hank'in masasına düştükten sonra onlara söylediğim için olduğunu unutuyorlar."

Margaret yüksek sesle güler. "Pardon ama. Ben sadece kimsenin çılgınca bir şey yapmamasını sağlamaya çalışıyorum, çünkü hepiniz bu konuda aklınızı kaçırmış gibisiniz. Senin kanıtları onlara karşı kullanacağını düşünüyorlar. Onları endişelendiren de bu. Onlara kullanmayacağını söylemen yeterli!"

Bir adım daha ileri atar ve Margaret taburesine yaslanır. "Endişelenmeleri normal. Sana garanti ederim, ilk yapacağım şey bu kanıtı Randall Everett'in baskısından kurtulmak için kullanmak olacak, çünkü o beni bunca yıldır baskı altında tuttu!"

"Eğer önce sen alırsan, bunun senin için iyi sonuçlanmayacağını biliyorsun. İkisi de hiçbir şekilde senin üzerinde güç sahibi olmana izin vermezler."

Yüzü kadının yüzüne yaklaşır. Alnında bir damarın şiştiğini görebiliyorum. "Silas'ın o insanları öldürdüğü gece onu korumayı kabul etmedim, sırf Randall Everett hayatımın geri kalanını kontrol edebilsin diye."

Dur.

Dur, dur, dur. Ne diyor
bu?

Ben o gece olaya karışmıştı, değil mi?

Ben.

Silas değil.

Silas o yaz Corbeau'da bile değildi. Ben Avrupa'yı sırt çantasıyla gezdim, Silas ise Teksas'ta bir sığır çiftliğinde çalıştı.

Bu yüzden Silas'ın bu olaya karışmış olabileceğini hiç düşünmedim.

Ben ondan uzaklaşır, ellerini ceplerine sokar; tuhaf bir sakinlik onu sarar. "Bunun, tüm bu yıllar boyunca Randall'ın kuklası olacağım anlamına geldiğini bilseydim, onun için kirli işlerini yapan diğer insanlardan farksız olacağımı bilseydim, onun tanığı olmayı asla kabul etmezdim."

Midem bulanıyor. Ve kafam karışık.

O gece Paul'un kamyonunu süren Silas mıydı?

Ve ailemdeki herkes bunu biliyor gibi görünüyor, ama ben bilmiyordum.

Öfke karnımın derinliklerinden başlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Öyle kızgınım ki titriyorum. Ve üzgünüm. Ve midem bulanıyor.

Bu bir kabus.

Ben ona keskin bir bakış atıyor. "Gerçekten neden buradasın? Bu konuşma telefonla da yapılabilirdi."

Ona doğru döner. "Sana söyledim, Silas için endişeleniyorum. Ve bence o Camille'e her şeyi anlatmak istiyor. Camille'in ne olduğunu ve senin Randall ile ne kadar ilgili olduğunu bilmemesi onu rahatsız ediyor. Ve onun ne kadar kızacağını biliyorsun."

Kollarını kavuşturur. İstedığında çok korkutucu olabilir. "Ona ne söylediği umurumda değil. Hayatı boyunca yaptığı gibi kafasını kuma gömecek. Yaşam tarzı değişmediği sürece, paranın nereden geldiğini bilmiyormuş gibi davranmayı, ahlaki üstünlük taslamayı seviyor. Bu da ondan farklı değil."

Yere çökerek, çıkmak isteyen çılgılığı bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Margaret, Randall izlerken mutfağında dar bir daire çizerek dolaşıyor. "Randall öylece oturup ne olacağını beklemeyecek."

Ben elini tezgahın üzerine vurur ve kadın irkilir. "Randall'la işim bitti. Onun pislik arkadaşlarını hapisten kurtarmak için istediği davaları almaktan bıktım. Onun cebini doldurmasına yardım etmekten bıktım. Artık kendi cebimi doldurmanın zamanı geldi. Silas'la bu yola hiç girmeyeceğim bile. Bu saçmalık bu gece sona erecek. Ve bunun için en son ihtiyacım olan şey senin lanet yardımın."

Sandalyeye yaslanıp nefes almaya çalışıyorum. Ben'in bunca yıldır babamın saçmalıklarına bu kadar bulaştığını bilmiyordum. Bu tam da istemediğim şeydi. Hiç böyle yaşamak istemedim. Bu yüzden bir aile kurmakta tereddüt ettim

Çünkü bir çocuğu bu kirli yaşam tarzına sokmak istemedim.

"Bir planın var. Anlıyorum. Ne yapacaksın?" dediğinde sesinde gergin bir titreme var.

Ben yaklaşır, aralarında çok az mesafe kalır. Çenesi sıkılır. O bakışı tanıyorum. Sinirlerine hakim olmaya alışıyor. Elleriyle onun bileklerini kavrar, yerinde tutar. "Seni Silas mı gönderdi? Bana ihanet mi ettin?"

Kız başını ileri geri sallıyor. "Hayır, o çiftlikte! Yemin ederim, beni o göndermedi!" Kızın ifadesinden, Ben'in onu rahat hissedebileceğinden daha sıkı tuttuğunu anlayabiliyorum.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, Margaret. Unutma, sırların bekçisi benim."

Margaret ondan kurtulur ve geri çekilir. "Gitsem iyi olur. Yakında beni bekliyor olacaktır."

Midemi bulandırıyor ve başım zonkluyor.

Boğazıma safra yükselir. Kovaya koşar ve midemdeki her şeyi kusana kadar kusarım. Vücudumun her yeri terler ve kendimi yapış yapış hissedirim. Sandalyeye geri sürünerek dönmem biraz zaman alır.

Tableti tekrar elime aldığımda Margaret gitmiş, Ben de ofisine dönmüş, sanki dünyada hiçbir şeyi umurunda değilmiş gibi çalışmaya başlamıştı. Ben ise tavan arasında, hayatımın paramparça olduğunu hissediyordum.

Ben çok aptalım. Çok, çok aptalım. Az önce telefonda, Foster'a gitmeden önce birkaç toplantısı olduğunu söyledi ve bir sonraki toplantıya kimlerin katılacağını düşününce midem düğümlendi. Ben ve ailem hakkında başka bir şey öğrenmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Telefonu alıyor. "Evet." Arayanı dinlerken sandalyesine yaslanıyor. "Fotoğrafını ek ve bana gönder."

Görüşme biter. Bu açıdan telefonun ekranını göremiyorum ama sanki istediği fotoğrafın gelmesini bekliyor gibi görünüyor. Sonunda istediği şeyi aldığı anda, sandalyesinde dik oturmasıyla belli oluyor.

Uzun bir süre telefonuna bakıyor, sonra ekranına biraz telaşlı hareketlerle dokunuyor. Birkaç dakika sonra telefonu tekrar kulağına götürüyor. "Şu anda evden çıkıyorum," diyor, bağlantı kurulur kurulmaz, sonra da aynı ani hareketle görüşmeyi sonlandırıyor.

Onu neyin çağırdığını bilmiyorum ama minnettarım çünkü aklımı kaçırmadan önce bu tavan arasından ve bu evden çıkmam gerekiyor. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce.

Hızlıca toparlanır, dizüstü bilgisayarını kapatır ve anahtarlarını alır. Birkaç dakika içinde, garaj kapısının açıldığını gösteren sesleri duyarım.

Kapının tekrar kapandığını duyar duymaz harekete geçiyorum. Tavan arasından çıkıp merdivenlerden birinci kata koşuyorum, doğrudan mutfığa girip kamerayı alıyorum. Sonra onun ofisine koşarak oradaki kamerayı da alıyorum. Sandalyemi yaklaştırıp üzerine çıkıyorum, böylece kitaplıkta sakladığım yere ulaşabiliyorum. Elimdeki görüntüleri ne yapacağım bilmiyorum ama onları burada bırakmayacağım, çünkü bu eve bir daha asla adım atmayacağım ihtimali yüksek.

"Burada olmamalısın."

Çıglık atıp düşerim, devrilmiş sandalyenin yanındaki yere düşerim.

Ve Ben, duvara yaslanmış, yanımdaki yerde duran kameralara bakıyor.

BÖLÜM 21

Ben

ON YIL ÖNCE

Kapının calınması beni uyandırması birkaç dakika sürer. Yataktan kalkıp yatak odamın kapısına doğru sendeleyerek yürürüm, ancak

orada kimse olmadığını fark ettim. Rüya mı gördüm?

Tık, tık, tık. "Ben! Aç kapıyı!"

Ses pencereden geliyor. Hala tam uyanmamış halde odayı geçip perdeleri çekiyorum ve Margaret'in yüzünü görüyorum.

Pencereyi açtım. "Kanaman var mı?"

Elini alnına götürerek kanı siler. "Sanırım biraz." Dönüp Silas'ı kendine doğru çeker, onu pencereden içeri itekler. "Yardıma ihtiyacımız var."

Onu içeri sokmak için birkaç dakika boyunca ben çekiyorum, o itiyor. Yere düştüğünde inliyor, elini alnındaki kanayan yere götürüyor.

"Size ne oldu böyle?"

Öğleden sonra annemle ilgili gelen telefon, zaten berbat geçen bir haftanın berbat bir sonu oldu ve cuma gecesi yarısı ihtiyacım olan son şey, Camille'in küçük kardeşi ve kız arkadaşının başını belaya soktukları şeydi.

Margaret, pencereden geçip perdeyi kapatana kadar cevap vermiyor. "Durum kötü, Ben."

Sonunda bana bakıyor. "Gidebileceğim en yakın yer senin evindi."

Bu semtte başları belaya girmişse, durum kesinlikle iyi değildir.

Silas'ın durumu çok kötü. Neredeyse bilinci kapalı ve alnından sürekli kan akıyor. Sağ dizi sol dizinin iki katı büyüklüğünde.

Silas kendine gelmiş gibi görünüyor, cam gibi gözleri yavaşça odamı tarıyor. "Neredeyiz lan?" Sesi kısık çıkıyor. Buraya hiç gelmediği için odamı tanımamasına şaşırmadım. Camille bile, liseden beri çıkıyor olmamıza rağmen buraya sadece birkaç kez gelmişti.

Margaret onun yanına oturur. "Ben'in evindeyiz."

Silas Margaret'e odaklanmış görünüyor. "O kamyonetteydik."

Margaret başını salladı.

Silas oturmaya çalışır ama ona yaslanır. "Kahretsin, başım ağrıyor."

Tanrım, ne berbat bir durum.

Yerden bir havlu alıp Margaret'e atarım. "Halıyı kanla lekelemesini istemem." Margaret'in Silas'ın yüzünü silmesini izlerim.

Bu ikisi tam bir felaket. Silas, paranın tüm sorunları çözdüğünü ve sonuçların kendisi için geçerli olmadığını düşünen, hak iddia eden bir pisliğin tanımıdır. Babası her şeyi düzeltmiştir ve her zaman da düzeltecektir. Margaret benim yaşadığım semtten, birkaç sokak ötede yaşıyor ve lise üçüncü sınıfta Silas'a yapışıp bir daha bırakmadı.

Margaret ile benim aramda birçok benzerlik var ve bu kasabadaki çoğu ins 'ı bir araya getirip tartıştığında Everett çocukların flörtlerini

seçimler. Randall'ın her iki çocuğunun da sosyal açıdan eşit gördüğü insanlarla vakit geçirmesini tercih ettiği açıktır, ancak bu kasabada bu tanıma uyan kimse yoktur. Everett ailesi kendi sınıfında tek başına bir sınıftır.

Camille, Tulane niversitesi'nde okumaya başladığında seçeneklerini açık tutması için büyük baskı gördü. Ben LSU'ya gittiğim için bu kolay olabilirdi, ama bir şekilde birlikte kalmayı başardık. Ancak, o Avrupa'yı dolaşırken ilişkimizin yaz boyunca devam edeceğinden emin değilim. Arayışları ve mesajları giderek seyrekleşiyor.

Randall, yaz boyunca iki çocuğunu da evden uzaklaştırmayı seviyor. Silas'ın Teksas'ta bir sığır iftliğinde çalışması gerekiyor, ama her fırsatta Margaret'i görmek için gizlice kasabaya dönüyor.

"Biri bana ne olduğunu anlatsın!"

Silas bana bakar, yüzünde şaşkınlık belirir, sonra Margaret'e döner. "O kamyonete bindik." Hafızası o anda durmuş gibi görünüyor.

Burun kprm sıkıştırıyorum ve bu iki aptala sinirlenmemek için kendimi zorluyorum. "Sanırım bir kaza geçirdiniz?"

Elleri başına gider ve saçlarını tutarak acı içinde inler. "Neden o kamyonete bindik?"

"Ne kadar içti? Ne aldı?" diye Margaret'e soruyorum. "Kimin kamyonetine bindiniz?" Silas kamyonet değil, yükseltilmiş bir cip kullanıyor. Margaret'in arabası yok.

Beni görmezden gelir ve Silas'a odaklanır. "Yemek yemek istemiştin. Hatırladın mı?"

Kafasını yukarı kaldırır. "Eğer hatırlasaydım, sana neden içinde olduğumuzu sorar mıydım?"

Bu, kadının nefesini keser.

"Tamam, sakinleşelim," derim. "O sana yardım etmeye çalışıyor, Silas. Pislik gibi davranma."

Margaret, Silas bunu hak etmese de onu savunmak için ellerini havaya kaldırır. "Sorun yok, Ben. Kafası karışık. Ve incinmiş."

Neler olduğunu bilmeden bunu izlemeye devam edemem. "Margaret, ya bana ne olduğunu anlatırsın ya da hepiniz penceremden dışarı çıkıp başka bir yer bulursunuz."

Silas, benim kadar cevabı merak ediyormuş gibi ona dönüyor.

"Paul Granger'ın evindeydik..."

Onu kesip Silas'a dönüyorum. "Baban, Paul'un evinde takıldığını öğrenirse çılgına döner."

"Bırak da bitirsin." Şimdi de onu savunuyor.

Bana bir bakış attıktan sonra tüm dikkatini Silas'a verdi. "Herkes oradaydı... Grant ve Emily, Jack, Nathan ve Sam. Parti yapıyorlardı. Diğerleri çırpma makinesine gitmek için ayrıldığında sen kalmak istedin."

Pamuk çırpır makinesi kasabanın hemen dışında, burada yapacak başka bir şey olmadığı için lise öğrencileri orada takılıyor.

"Silas, şu anda Teksas'ta olman gerekmiyor mu?"

Yere uzanıp yüzünü havluyla kapattı.

Margaret'in gözleri iri, kalın gözyaşlarıyla doldu. "Onu hafta sonu eve gelmesi için ikna ettim."

Margaret ve Silas Mayıs ayında mezun oldular ve hiçbir şeyin gerçekten değişmediği ama üniversitenin sadece birkaç hafta uzaklıkta olduğu için değişimin yaklaştığını bildiğiniz o garip yaz mevsimini yaşıyorlar. Kaşıyamadığınız bir kaşıntı var. Bir şey istiyorsunuz ama ne olduğunu bilmiyorsunuz, bu da genellikle aptalca davranışlara yol açar. Arkadaşlarım ve ben

de Paul'un evinde takılırdık, ama artık o günler geride kaldı. Silas'ın grubu ise orada yeni yeni oluşmaya başladı.

"Neden diğerleriyle birlikte gitmediniz?" diye soruyorum ona.

"ama his Jeep orade Paul bayılmıştı bayılmıştı, biz de onun kamyonetini aldık." Sesi tiz ve keskin.

Silas, alnına havluyu tutarken, sakat dizine rahat bir pozisyon bulmak için yerde kıpırdanıyor. "Paul'un evinde olduğumu hatırlıyorum. Yemek almaktan bahsettiğimizi hatırlıyorum. Ondan sonrası bulanık." Konuşması geveliyor ve sabah bu konuşmayı hatırlayacağından emin değilim, kazayı hatırlaması ise daha da zor. "Beni araba kullanmam için bırakmamalıydın."

Margaret hıçkırarak ağlamaya başlar.

"Yani hepiniz yemek almak için onun kamyonetini aldınız ve kaza yaptınız." Yine ikimiz de ondan onay bekliyoruz. "Evet. Bir araba vardı. Birdenbire ortaya çıktı.

"Nerede oldu bu? Yaralanan var mı?" diye soruyorum, cevabı duymaktan korkarak.

Omuzlarını silkiyor ve gözlerinden yaşlar akıyor. "Maple'da. Paul'un kamyonetinden indik ve koşmaya başladık." Burası buradan sadece birkaç sokak ötede.

Silas havluyu yere attı. "Siktir!" Sonra bir elini halıya tekrar tekrar vurdu. "Siktir!"

"Sesini alçalt, annemi uyandıracaksın." Annem odasında baygın yatıyor ve bir bomba patlasa bile onu uyandıracığını sanmıyorum, ama Silas sesini alçaltmalı.

Telefonumu arka cebimden çıkarırım. "Silas, babanı arıyorum."

Kafasını kaldırır. "Ne? Hayır! Neden onu ararsın ki?" Gerçekten korkmuş görünüyor.

"Çünkü bu benim kaldırabileceğimden daha fazla! Birinin kamyonetini çaldın, başka bir arabaya çarptın ve olay yerinden kaçtın. Bunu öğrendiğinde kızabilir ama ikimiz de biliyoruz ki bu sorunu senin için çözebilecek tek kişi o."

Silas çöküyor, ama haklı olduğumu bildiği açık. "Tuvalet nerede?"

"Koridorun karşısında."

Margaret ona yardım edip oraya kadar yürümek ister ama Silas onu itekler. "Sıçmak için yardımına ihtiyacım yok."

Margaret geri çekilir ve Silas neredeyse kışının üstüne düşecek, ama yatağımın ucuna tutunur. Bu kadar trajik olmasaydı, komik olurdu.

Silas odamdan çıkarken Margaret yere çöküyor. "Bay Everett'e burada olduğumu söyleme. Onunla birlikte olduğumu." Sesi çok zayıf. Kırık. "O zaten benden nefret ediyor. Silas'ın benden ayrılmasını istiyor."

O anda, isteksizce de olsa onunla bir dostluk kurduğumu kabul ediyorum. İkimiz de Randall Everett'in isteklerine karşı ilişkilerimizi sürdürmek için dişimizle tırnağımızla mücadele ediyoruz.

"Çık buradan. Evine git. Senin burada olduğunu söylemeyeceğim ama Silas'ın söylemeyeceğine dair söz veremem."

"Söylemez. Babasının nasıl tepki vereceğini biliyor. Silas beni seviyor."

Gözlerimi devirmemek zor. Silas'ın sadece kendini sevdiğinden eminim ve sonbahar dönemi başladıktan bir ay sonra hala birlikte olmaları bir mucize olur.

Silas, yüzündeki kanı yıkadıktan sonra odama geri döndüğünde biraz daha iyi görünüyor, ancak gömleği hala kan lekeli.

Margaret yerden kalkar ve ona doğru atılır, neredeyse ikisini de devirecekti. "Ben, baban gelmeden önce gitmem gerektiğini söyledim"

baban gelmeden önce gitmemi söyledi, çünkü onun nasıl olacağını biliyoruz. Konuşabileceğin zaman beni ara."

O başını sallar ve Margaret ondan ayrılmak acı vericiymiş gibi uzaklaşır. Silas'ın yüzünde Margaret'inkine benzer bir ifade yoktur.

"Ön kapıyı kullanabilirsin," diyorum ona.

O gittikten sonra Silas yatağıma çöküp geriye düşer. "Onu ara ve bu işi bitirelim."

Bu, diğer her şey gibi kolayca unutulmayacak. Bu sadece başlangıç.

tereddüt ediyorum sadece bir saniye veya bu yüzden önce dokunuyorum Bay

Everett'in numarası. Saat geç ama cevap vereceğini biliyorum.

"Ben, bir sorun mu var?" Sesi, onu uyandırmışım gibi sert.

"Evet, efendim. Silas benim evimde. Bir kaza oldu."

"Onu telefona ver."

Telefonu ona uzattım. "Merhaba baba. Her şeyi mahvettim."

Başını eğip telefona sessizce konuşuyor, Margaret'ten ikimizin de az önce öğrendiği her şeyi tekrarlıyor. Ve Margaret'in tahmin ettiği gibi, onun olaydaki rolünden bahsetmiyor. Sonra babasının söylediklerini dinliyor.

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, uzun bir süre sessizce oturduk.

"Yola çıktı," der Silas sonunda. "Kahve alabilir miyim?"

Kaza ve buraya koşmanın verdiği adrenalin muhtemelen kafasını biraz berraklaştırmıştır, ama ayık olmadığı açıktır ve babası gelmeden önce ayık olmak istediğini düşünüyorum.

"Tabii, bir dakika bekle."

Mutfağa gidiyorum. Kahve makinemiz eski, ama hala iyi kahve yapabiliyor. İki fincan getiriyorum, biri benim, biri onun için, çünkü bu uzun bir gece olacak gibi görünüyor.

uzun bir gece olacağını hissediyorum. Ona kahvesini ve birkaç ağrı kesiciyi veriyorum. "Al, bunları da al."

Ayağa kalkar ve odada topallayarak dolaşır, kupasından bir yudum alır, sanki sarhoş haldeyken bile yaklaşanlara hazırlıklı olması gerektiğini biliyormuş gibi.

"Alnın ve dizinden başka bir yerin yaralı mı?" Randall Everett'in tek oğlunun, benim göremediğim bir iç kanama nedeniyle odamda ölmesi, ihtiyacım olan son şey.

"Bilmiyorum ki. Her yerim ağrıyor."

Bay Everett'in buraya gelmesi en az yirmi dakika sürer ve bu da giyinmek için zaman harcamazsa geçerli.

Silas boş kupasını yatağımın başucundaki masaya koyar ve yatağıma uzanır. "Artık Corbeau'dan asla çıkamayacağım."

Masamın sandalyesindeyim, bu yüzden o bunu söylediğinde dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben batırdım. Babam bunu düzeltecek. Ve sonra bunu sonsuza kadar bana karşı kullanacak." Sözleri o kadar sessiz ki neredeyse duyamıyorum. Ve sonra bayılıyor.

O uyurken, ben odamda volta atıyorum. Bay Everett buraya gelmesi ne kadar uzun sürerse, o kadar gergin oluyorum.

Sonunda, telefonum bir mesajla bip sesi çıkararak onun dışarıda olduğunu bildirir. Yatağa yürürüm ve Silas'ı uyandırmak için onu zorla oturur pozisyona getiririm.

"Baban geldi."

Silas beni koridora kadar takip ediyor, geldiği zamankinden daha dengeli ama hala kafası net değil.

Randall küçük ön verandamda bizi bekliyor. Işıklar kapalı ama ay ışığı onun yüz hatlarını seçmeye yetiyor. İkimize de bakıyor ve nedense ben de başım belada gibi hissediyorum.

Bay Everett evimin ön cephesini inceliyor ve ben de onun gözünden evimi hayal etmeye çalışıyorum. Camille ile çıkmaya başladığımdan beri nerede yaşadığımı biliyor

ama daha önce buraya hiç gelmemiştir. Burası, kasabanın hemen dışındaki evlerinden çok farklıdır. Onların evini ilk kez sekizinci sınıfta, sosyal bilgiler dersinde Louisiana tarihini işlediğimiz bir okul gezisinde görmüştüm. Everett ailesi sınıfımıza çiftliklerini gezdirmiş ve şeker kamışının nasıl yetiştirilip hasat edildiğini anlatmıştı. Onların evi, o zamana kadar gördüğüm en büyük evdi.

Bunu gördüğüm için benden nefret ettiğini biliyorum, çünkü düzelteceğini biliyor. Çünkü yüzde yüz emin olduğum bir şey varsa, o da bunu düzelteceğidir.

Silas'a yaklaşır ve çenesini tutarak başını geriye doğru eğerek onu daha iyi görebilmek için. "Dikiş atılması gerekiyor mu?"

"Hayır, efendim." Margaret'e karşı sergilediği keskin ses tonu ve tavırları çoktan kaybolmuştur.

"Dizine bakılması gerekebilir."

Bay Everett, Silas'ı daha ayrıntılı incelerken bana bakmıyor bile.

"Ne berbat bir durum," diye mırıldanır. Geri adım atar, yüzündeki tiksinti açıkça görülür. "Sen ve Ben dışında bu gece olanları bilen başka kim var?"

Silas'ın Margaret'in adını söylemesini bekliyorum. Onun Margaret'in olaydaki rolünü anlatmayacağını düşünmeme yetecek kadar uzun süre tereddüt ediyor, ama sonunda gerçeği söylüyor. "Margaret benimle birlikteydi. Buraya gelmeme yardım etti. Açıkçası, o olmasaydı, hâlâ o kamyonette oturuyor olurdum."

"Margaret olmasaydı, Teksas'ta çalışıyor olurdun, aşağılık uyuşturucu satıcılarıyla takılmıyor olurdun."

Silas başka bir şey söylemez, sadece yere bakar. " Paul Granger aware you took his truck out for a eğlence gezisi için mi?"

"Sanmıyorum. Biz yola çıkmadan önce bayılmıştı."

Silas'tan başka bir şey öğrenemeyeceğini anladığında, Bay Everett bana döndü. "Sizden ne istediğimizi anlayacak kadar zeki olduğunuzdan eminim, ama netlik olması için açıklayayım. Bu işin temizlenmesi tam bir felaket olacak. Bu gece olanlar şöyleydi. Silas, sizinle planları olduğu için diğerleriyle birlikte çırçır fabrikasına gitmemeyi tercih etti. Herkes ayrıldıktan kısa bir süre sonra Paul'un evine gidip Silas ve Margaret'i aldın. Onları arabana bindirdikten sonra Margaret'i evine bıraktın." Bir saniye duraksayıp Silas'a baktı. "Sanırım benim buraya geldiğimi duyunca oraya kaçtı."

"Evet, efendim." Silas'ın bu uysal halini zar zor tanıyorum.

Bay Everett dikkatini tekrar bana çevirdi. "Margaret'i bıraktıktan sonra, Silas'la birlikte Baton Rouge'daki dairemize gittiniz ve hafta sonunun geri kalanını orada geçirdiniz. Başlangıçta planladığınız gibi. Ve eğer biri sorarsa, aynen böyle söyleyeceksiniz."

Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu değildi. "Onun tanığı olmamı istiyorsunuz."

"Kızımı seviyor musun?"

Sorusu o kadar şaşırtıcı ki, bir adım geri çekiliyorum. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Bu seni aileden biri yapar." Kendi sözlerine tepki vermesinden, bunları söylemenin ona acı verdiğini anlıyorum. "Aile birbirine yardım eder. Aile aileyi korur. Aile, ailenin hayatta başarılı olmasını sağlar." Etkili olması için bir ara veriyor. "Eğer top senin sahanda olacak bir an varsa, o da şu andır. Sana sunduğum gibi bir teklif bir daha asla gelmeyecek."

Bunun ne kadar cazip olduğunu biliyor. Silas'ı korursam, ilişkimizin önüne geçmeyecek.

Ama henüz bitmedi. "Ve bu öğleden sonra olanlar meselesi var."

Annem.

Babam geçen yıl öldüğünden beri aynı değil. Bu öğleden sonra işyerindeyken annem aradı. Sarhoştı, ağlıyordu ve her şeyi kaybedeceğimizi söyleyip duruyordu. Evimizi, işini, arabasını. Duygusal ve maddi olarak zorlandığını biliyordum, ama bu kadar kötüye gittiğini bilmiyordum. Mezun olana kadar onun için yapabileceğim pek bir şey yok, çünkü ben de zar zor geçiniyorum. Burslar, öğrenci kredileri ve yaz işi, bu sonbaharda okula geri dönebilmemin tek yolu.

Öğleden sonra aldığım ikinci arama yerel bankanın müdüründen geldi. Anlaşılan annem oraya gidip mortgage ve araba taksitlerini ödemek için daha fazla zaman vermelerini rica etmiş. Anlaşılan o ki, ortalığı birbirine katmış. Ona gelip durumu inceleyeceğimi söyledim, bunu pazartesi öğle arasında yapmayı planlıyordum. Benimle telefon görüşmesini bitirdikten sonra Bay Everett'i aramasına şaşırmamalıydım. Kızıyla çıktığım için, ailemin durumunu ona anlatmak için bu fırsatı kaçırmazdı.

"Anneniz nasıl? Zor bir öğleden sonra geçirdiğini duydum."

Bu kadar aşağılayıcı hissetmemem gerekirdi. O yas tutan bir kadın. Cevap vermek için boğazımdaki duyguyu temizlemem gerekiyor. "Dinleniyor."

Ben eve gelmeden önce bayılmıştı. Kanepenin üzerine yığılmış, yanında boş bir votka şişesi vardı. Onu uyandırmadan yatağına taşıdım.

"Bir ailenin parçası olmanın bir başka avantajı da... benim ailemin... değer verdiğimiz herkesin iyi bakıldığından emin olmamızdır."

Senin anneni önemsedığın belli, ben de öyle, bu yüzden ona ihtiyacı olan yardımı almasını sağlayacağım ve bankanın bu zor zamanlarda biraz hoşgörü ve affedicilik göstermesi gerektiğini anlayacağından emin olacağım."

Kahretsin. Artık beni elinde tuttuğunu biliyor. Çünkü Camille ile aramıza girmeyeceğine söz vermesi, Camille ile birlikte kalacağımız anlamına gelmiyor. Ama anneme yardım teklif etmek durumu değiştirir. Onu içkiye sürükleyen depresyonla başa çıkmak için yardıma ihtiyacı var. Maddi yardıma ihtiyacı var. Ona veremeyeceğim şeyler.

"Ben, seni ailemizin bir parçası olarak görmekte haklı mıyım?"

Bir saniye tereddüt ettikten sonra, "Evet efendim, ailenizin bir parçası olmaktan onur duyarım" diyorum.

Bay Everett buraya geldiğinden beri ilk kez yüzü gevşiyor. Silas ise bana bakıyor, babasının planını kabul ettiğim için şok olmuş gibi görünüyor.

Bay Everett elini uzatır ve biz el sıkışırız. Şeytanla bir anlaşma yaptığımı düşünmeden edemiyorum.

"On dakika içinde ikinizin de Baton Rouge yolunda olmasını bekliyorum. Yolda durmayın. Hiçbir yerde. Yarın kontrol etmek için arayacağım."

"Margaret ne olacak?" diye sorar

Silas. "Onunla şahsen konuşacağım."

Silas'ın söylemek istediği daha çok şey olduğunu ama

söylemediğini anlayabiliyorum. "Ve hiçbirimiz bunu kimseye söylemeyeceğiz." Bakışları

bana odaklanır. "Camille'e bile. Anladınız mı? Ailemizdeki kadınları çok değer veriyoruz. Birbirimizi korumak için yaptığımız şeylerden dolayı asla endişelenmemelerini sağlayın."

"Evet, efendim," diye mırıldanırız ikimiz de.

Bay Everett dönüp uzaklaşmaya başlar ama Silas, "Kazada başka yaralanan var mı?" diye sorunca durur.

Bay Everett'in ona attığı bakış tüylerimi diken diken ediyor.
"Ne kazası?" Ve sonra uzaklaşıyor.

Yola çıkabilmemiz için içeri girip eşyalarımı almadan
hemen önce, Silas yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Az önce
neyi kabul ettiğinin farkında değilsin."

BÖLÜM 22

Hank

MAZERETTEN SONRA

13 EKİM SALI

Pete Sanders'ın ziyareti, içimde kaynama noktasına gelen bir öfke bıraktı. Ben'in cesedi bulunduğundan bu yana üç gün geçti ve sanki tüm emeklerim bir anda yok olmuş gibi hissediyorum.

Asistanlarımızdan biri olan Scott, şimdiye kadar tanıdığım en iyi araştırmacı. O, samanlıkta iğne bulmayı rekor sürede başarabilir. Bu yüzden onu kabininden çıkardım ve ofisimdeki masaya oturttum.

Artık yetismeye çalışmaktan bıktım.

Birkaç saattir çalışıyoruz ve o, Paul Granger'ın davasıyla ilgili tüm bilgileri, duruşma tutanaklarını, Aubrey Price ve Mustang'i restore eden işletmenin sahipleri Shane Phillips ve Eddie Reynolds hakkındaki bilgileri çoktan topladı.

Shane ve Eddie, son on yıldır şehirdeki çeşitli tamirhanelerde mekanik olarak çalışmışlar. Aubrey Price ile paylaştıkları eve taşındıktan kısa bir süre sonra eski muscle car'ları restore eden bir iş kurmuşlar. Yakın zamanda sosyal medyada paylaştıkları bir gönderide yıldönümlerini kutladıkları görülüyor, yani onlar hem iş ortakları hem de bir çift. Shane, yirmi yaşındayken araba hırsızlığından yakalanmış

altı ay hapis cezasına çarptırıldı. Eddie ise ya hiç kanun ihlali yapmadı ya da hiç yakalanmadı.

Bu noktada, hepsinin birbiriyle bağlantılı olmasına bile şaşırmıyorum.

Şimdi Paul'un davasının ayrıntılarına giriyoruz. İlk kez baktığımda, pro bono grubunun hazırladığı özeti okudum ve bu, davada temyizi kazanma şansımın yüksek olduğuna inanmam için yeterliydi. Adli kanıtlar eksikti ve o gece Paul'un kamyonunu sürdüğünü gören hiçbir görgü tanığı yoktu. Savcı, Paul'un evinde parti yapan çocukların kazadan bir saat önce ayrıldıklarını, bu da hiçbirinin Paul'un evden kamyonetiyle ayrıldığını görmediğini iddia etti. Polis kamyonetin sahibini Paul Granger olarak tespit ettiği anda, onun sürücü olmadığını varsaymak için hiçbir neden yoktu. Bu, yarım yamalak ve tembel bir iş, ama bu tür olayları ele alma konusunda çok az deneyimi olan bir departmandan da beklenen bir şey.

Ama şimdi araştırmaya başladık.

"Scott, tutuklama kayıtlarını çıkar ve bana bir özet ver."

Scott klavyeye basıyor. "Paul Joseph Granger. Beyaz erkek, otuz yaşında. 8 Temmuz 2016 tarihinde saat 07:12'de Louisiana, Corbeau, Oak Street 742 numaralı evinde tutuklandı. Tutuklama Kevin Foster tarafından yapıldı." Birkaç tıklama daha. "Foster, Maple'daki kaza mahalline ilk gelen kişiydi. Rapora göre saat 01:30'da olay yerine varmış. Ayrıca tüm tanık ifadeleri de onu tarafından alınmış."

Ben'in evindeki ofisinde bulunan dosyaların sayfalarını çeviriyorum. "O gece evinde iki düzineden fazla kişi vardı. Tek bir polis tüm bu ifadeleri aldı mı?"

Tık, tık, tık. "Huh."

Scott'ın şaşkınlığı beni ona döndürdü. "Ne?"

"Kevin Foster, son otuz yıldır Corbeau'nun polis şefi."

Sandalyeyimden kalkıp arkasına geçiyorum, böylece onun gördüklerini görebiliyorum. "Bana, gece yarısı olay yerine ilk gelen kişinin polis şefi olduğunu mu söylüyorsun?"

Scott omuz silkiyor. "Raporda öyle yazıyor."

Beynimde tam olarak belirleyemediğim rahatsız edici bir his var. "Birisi kazayla ilgili 911'i aradı mı? Kaza nasıl keşfedildi?"

"911'e yapılan bir çağrıdan bahsedilmiyor. Bu, çağrı yapılmadığı anlamına gelmez. Sadece Foster'ın oraya ne zaman vardığı yazıyor."

Bunu Paul Granger'ın savunma avukatıymışım gibi ele alırsam, Kevin Foster itibarını sarsmaya çalışacağım ilk kişi olurdu. Topladığı tüm tanık ifadeleri tek tek inceler, tanıkların hatıralarını etkilemiş olabileceğini veya bilgileri yanlış toplamış olabileceğini araştırırdım. O da ilk müdahale edenlerden biri olduğu için, herhangi bir kanıtı yanlış kullanmış mı veya toplarken doğru prosedürü izlememiş mi diye araştırırdım.

"Polis şefi olduğunu mu söyledin? Artık değil mi?" "Hayır. Birkaç ay önce emekli oldu."

Scott ekranları çok hızlı değiştiriyor, ortaya çıkanları okumaya yetişemiyorum. "Oh, bekle. O öldü."

Bu beni dikleştiriyor. "Ölmüş mü? Ne zaman?"

Birkaç saniye içinde Scott, onun ölüm ilanını bulur. "1 Eylül. Pankreas kanseri. Bekle. Facebook hesabı hala açık ve herkese açık."

Scott'ın eski bir gönderiyi açmasını izliyorum. "Geçen yıl Aralık ayında teşhis edildi."

İkimiz de, nasıl öğrendiğini ve prognozunun ne olduğunu ayrıntılı olarak anlattığı yazıyı okuduk. Aşağı kaydirdik ve hastanede tedavi gördüğü fotoğraflarını, GoFundMe kampanyasına ve MealTrain kaydına bağlantıları gördük.

Scott, Mayıs ayında bir balıkçı teknesinde çekilmiş bir fotoğrafını açar. Önceki fotoğraflardaki kişi ile neredeyse tanınmaz hale gelmiştir.

"Dostum, sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyor," diyor Scott ve ben de ona katılıyorum.

Kanserinin yayıldığını gösteren bir resimle birlikte uzun bir paylaşım var. Daha fazla tedavi görmemeyi ve bunun yerine son günlerini olabildiğince keyifli geçirmeyi seçtiğini yazmış. Bu, emekliye ayrılmaya karar vermeden hemen önce olmalı.

Scott, akışını kaydırmaya devam ediyor, sonra Foster'ın Mayıs sonunda paylaştığı bir görselde duruyor. Bu, inci kapıların önünde duran İsa'nın bir görüntüsü. "İşte burada. Tanrı'yı buldu. Bunun olacağını biliyordum."

"Elbette buldu," diyorum bazı yorumları okurken. "Cidden, benim dedem de aynısını yaptı. Onun Arterlerinden birinde yüzde seksen tıkanıklık vardı ve bir de baktım ki, yıllardır gitmediği halde her gün büyükannemle birlikte ayine gidiyor. Doktorlar stent takıp ona yaşayacağını söylediler ve o günden beri kiliseye gitmedi.

İsa'nın o ilk görüntüsünden sonra, Foster kurtuluş, cennet, günahlarından tövbe etme ve affedilme için yalvarma gibi dini içerikli paylaşımlar yapmaya başladı.

"Evet, ölmekten ve cehenneme gitmekten çok korkuyor. Acaba dolabında kaç tane iskelet saklıyordur?" diye soruyor Scott.

"Evet, biraz karanlık," diyorum, "bu dünyayı temiz bir sayfa ve saf bir kalple terk edeceğini" söyleyen uzun, dağınık bir yazıyı okurken.

"Tamam, Foster'la bir yere varamayacağımıza göre devam edelim. Paul'a atanan kamu avukatı kimdi?"

Foster'ın sosyal medya sayfası kaybolur ve biz tekrar mahkeme belgelerine döneriz. Birkaç dakika sonra Scott, "Mike Knox adında bir adam var, ama artık avukatlık yapmıyor. Yaklaşık beş yıl önce New Orleans'a taşındı" der.

"Peki davanın hakimi?"

Tık, tık, tık.

"Yargıç Landis. Emekli oldu."

Dikleşip masanın diğer ucuna geçiyorum. "Tanık ifadeleri üzerinden geçip polisin konuştuğu herkesin bir listesini ve o gece Paul'un evinde partiye katılan herkesin bir listesini yapar mısınız?"

Scott başını sallar. "Tamamdır."

Ben'in Aubrey Price ve Paul Granger hakkında tuttuğu dosyayı tekrar inceledim. Bir şeyi atladığımı hissediyorum.

Ben'in notlarından birini tekrar okurken birden durdum: *Şef—Angola 6 Haziran.*

Şef.

Kevin Foster, Corbeau'nun polis şefi idi.

Ben'in evde veya çantasında sakladığı her dosya bu isme bir şekilde atıfta bulunuyor. Aynı dosyalar, onun lisansını kaybetmesine neden olacak davranışları ayrıntılı olarak anlatıyor. Ben'e kimlerin yardım ettiğini bulmaya çalışıyordum ve Kevin Foster listemin en başına yükseldi.

Ama Ben neden Paul'un dosyasına Foster'ın Angola'ya gideceğine dair bir not yazmış olabilir?

Foster'ın sosyal medya paylaşımlarını ve Scott'ın Foster'ın "ölmekten ve cehenneme gitmekten korktuğu" hakkındaki yorumunu hatırlıyorum. Foster'ın ziyareti, günahlarından tövbe edip af dilemekle bir ilgisi var mıydı? Paul'dan af dilemekle mi?

Aubrey'in dosyasında kalan notlara baktığımda, "Şef"in Foster olduğunu varsayarak bakıyorum ve notlar tamamen farklı bir anlam kazanıyor.

Sonra Ben'in evde sakladığı düzinelerce başka dosyaya göz atıyorum, kanıtları tahrif etmek ve tanıkları sindirmek için yardım aldığını gösteren kopyalar. Tüm bu yardımlar "Şef'e atıfta bulunuyor.

Foster Corbeau'daydı, bu yüzden orada bir suçu örtbas etmiş olması mantıklı, ama Baton Rouge'da o kadar nüfuzu olamazdı. Öyleyse Ben'e buradaki davalarında nasıl yardım ediyordu?

Pete Sanders'ın dosyasını tekrar açtım ve Ben'in, Pete aleyhine tanık olarak ifade veren kişilerden biri hakkında özellikle ayrıntılı bir girişin yanında, bir sayfanın kenarına yazdığı isim listesini bulana kadar göz gezdirdim. En üstte "Şef" yazıyordu ve ardından bir düzine başka isme işaret eden bir ok vardı. Bazılarını tanıyordum, bazılarını ise tanıımıyordum. Hepsi çizilmişti.

Tanıdığım isimlerin hepsi çeşitli pozisyonlarda çalışan yerel kişiler —diğer avukatlar, bir yargıç, birkaç özel dedektif ve savcılık ofisinin çeşitli suçlardan yıllardır yakalamaya çalıştığı bir avuç adam.

Listeyi üç kez okudum ve sonra anladım. Foster emekli olup dine yöneldiğinde, eskisi gibi yardımcı olamayacağını tahmin ediyorum. Bu yüzden Ben, Foster'ın Corbeau dışında bir şeye ihtiyaç duyduğunda kime başvurduğunu bulmaya çalışıyordu. Ben, Corbeau dışında bir şeyin yapılması gerektiğinde Foster'ın kime başvurduğunu anlamaya çalışıyordu.

Aubrey'in dosyasına geri döndüm. *Şef — Angola, 6 Haziran.*

Ya Paul Granger, Foster'ın affedilmesini istediği tek kişi değilse?

Foster günahlarından tövbe edip gerçek ortaya çıkarsa, bu dosyalarda adı geçen kaç kişi kendi canını kurtarmak için çabalardı?

Bu Ben için ne kadar büyük bir sorun olurdu? Çok büyük.

Kariyerinin sonu anlamına gelirdi.

Ama hayatının sonu olur muydu? Ben'in öldürülmesinin nedeni bu olabilir mi?

Hâlâ eksik bir parça var, ama şimdi Ben'i kimin ve neden öldürebileceğine dair içimdeki liste, bu masadaki dosya grubuyla sınırlı.

"Scott, Foster'ın en büyük kampanya bağışçısının kim olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?" Bunun cevabını bildiğimden eminim ama herhangi bir varsayımda bulunmuyorum.

"Tabii, bir dakika ver."

Scott'ın bu bilgiyi bulmasını beklerken, diğer dosyaları tekrar okudum ve "Şef" kelimesinin geçtiği her yeri not aldım.

"Tamam, Foster son üç seçimde rakipsiz olarak yarıştı ama yine de kampanya bağışları aldı." Ekrana yaklaşır. "Vay canına. Corbeau büyüklüğünde bir kasabanın polis şefi koltuğu için oldukça büyük bağışlar almış."

Oh, eminim öyledir.

Scott arkasına yaslanıp bana endişeli bir ifadeyle bakar.

"Ne bulduysan, sorun değil. Bana söyle."

Başını sallar ve ekrana geri döner. "En büyük bağışçı Randall Everett. Onun altında ise Bayliss var."

BÖLÜM 23

Camille

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

“Y Burada olmamalısın.”

Ben, yaslandığı duvardan uzaklaşır ve yaklaşır. Ben hala yerdeyim, bu yüzden kitaplığa çarpana kadar geri çekilirim. Devrilmiş sandalye hala aramızda yerde durmaktadır.

Aniden durur. "Belli ki bir sorunumuz var." Bu bir soru değil, bu yüzden cevap vermiyorum.

"Yerden kalk." Bana elini uzatır ve ben tereddüt ederim. Hareket etmez, sadece elini uzatmış olarak durur ve bana yardım etmeme izin vermeme bekler. Birkaç saniye içinde ayağa kalkarım ve elini hemen çekerim.

"Arayıp eve geldiğimi söyleyecektim. Birden kendimi kötü hissetmeye başladım ve kendi yatağımda yatmak istedim." Kafam allak bullak.

Başını yana eğip bir kaşını kaldırdı. Telefonunu çıkardı ve ekranı bana doğru çevirdi. "O zaman St. Francisville'de senin kredi kartını kullanarak alışveriş yapan, senin telefonunu elinde tutan ve senin arabayı süren kim?"

Peruk takan Aubrey. Kasa önünde duruyor ve çerçeveli bir eğretili otu yaprağı baskısı tutuyor. Resim çoğunlukla arkadan çekilmiş ama

. Beni çok iyi tanımayan biri benim olduğumu düşünebilir, ama Ben bunun ben olmadığımı hemen anlar. Ona hiçbir şey söylemiyorum. Aubrey olduğunu öğrenirse çılgına döner.

"Dürüst olmak gerekirse, bu resmi gördüğümde biraz şaşırdım. Telefonun ve araban St. Francisville'deyse, sen neredeydin? Sonra diğer cihazlarının konumunu kontrol ettim," diyor ve kolumun altında tuttuğum iPad'e başını sallayarak. "O küçük mavi nokta burada belirttiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece donmuş gibi orada duruyorum. Onun bunu takip edebileceğini düşünmemiştim.

Aptalım. Çok, çok aptalım.

Ben eğilip sandalyeden düştüğümde düşürdüğüm kameraları aldı. "Bunlar ne?"

Titremeye başlıyorum. Ben fiziksel olarak hiç şiddet uygulamadı ama bugün kaydettiğim şeyi öğrendiğinde bana ne yapacağından çok korkuyorum.

Ne olduklarını anlayınca yüzündeki ifade değişir. "Şu anda evde kaç tane daha var?"

"Birkaç tane daha."

Kaşları çatıldı. "Hepsini bana göster."

Ben, ben ön kapıya doğru ilerlerken hemen arkamdan geliyor. Ön verandadaki saksı bitkisinin içinden küçük kamerayı çıkarırken ona bakmaya cesaret edemiyorum. Kamera, araba yolunu net bir şekilde gösteriyor.

"Ne oluyor Camille!"

Ben dönüyorum dönüyorum ve tut kamera dön dışarı ona ona Elimden kapar. "Bunlar buluta yüklendi mi?"

Kafamı sallayarak, "Hayır. Sadece dahili hafıza kartı var" diyorum.

Mutfağa gider ve golf oynarken içecekleri koymak için kullandığı soğutucu çantalardan birini alır, içindeki

"Diğerleri nerede?"

Odaları dolaşıp kameraları toplarken ölümcül bir sessizlik hakim. Onun kendi başına bulursa ne olacağından korktuğumdan başka, neden kendimi bu şekilde teslim ettiğimi bilmiyorum.

"Hepsi bu mu?" Artık dolu olan çantayı önümde sallıyor, kameralar birbirlerine çarparak tıkırdamaya başlıyor.

Çantayı tezgahın üzerine atıyor ve yarım saat önce Margaret'in oturduğu tabureyi işaret ediyor. "Oraya oturmam." Küçük mutfak masasına gidip en yakın sandalyeye oturuyorum.

Her kameranın arkasını açıp hafıza kartlarını çıkarıyor. Kartlar minicik, başparmağımın tırnağından bile küçük. Mutfak lavabosuna gidip musluğu açtığını, kartları lavaboya atıp giderden akıp gitmelerini sağladığını izliyorum. Sonra da iyice temizlemek için çöp öğütücüyü çalıştırıyor. Oda metalin öğütülme sesiyle doluyor.

Sonunda yanıma gelir ve yanımdaki sandalyeye oturur. Sakin görünür, ama bu aldatıcıdır. O görünüşün altında, şu anda kaynıyor. "Evde olduğunu bilmemem için büyük çaba sarf ettin. Beni çektiğini bilmemem için. Neden?"

Onun bunu bana karşı kullanmasına izin vermeyeceğim. Korkmuş olabilirim ama aynı zamanda kızgınım da, bu yüzden o duyguyu derinlemesine hissediyorum. O duygunun yüzeye çıkmasına izin veriyorum. "Hala New Orleans'ta olduğunu düşünmem için büyük çaba sarf ettin. Neden?"

Bana doğru eğildi, aramızda sadece birkaç santim mesafe kaldı. Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Şu anda bana kızgın olmanı görmek hoşuma gidiyor. Son zamanlarda olduğun somurtkan veletten daha iyi."

Ne oluyor? Bunu bir oyun mu sanıyor? "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Ayağa kalkıp üzerime eğiliyor. Elleri koltuğumun kolçaklarında, beni kapana kısıtıyor. "Elbette biliyorsun. Son birkaç aydır seninle yaşamak çok zordu. Huysuzsun. Bana saldırıp sonra da sessizliğe bürünüyorsun. Söyle bana. Neye kızgın olabilirsin ki? Söylemek istediğini söyle. Bunun seni öldürdüğünü biliyorum."

Göğsünü itiyorum, bu yüzden hafifçe geriye doğru sallanıyor ama yerinde kalıyor. Beni kışkırtıyor, savunmaya geçmemi sağlıyor, tüm sinirlerimi bozuyor. Bildiklerimi öğrenmek istiyor. Ne duyduğumu. Bugün öğrendiklerimi ve buraya gelirken bildiklerimi. Ve nedense, onun istediği şekilde tepki vermekten kendimi alamıyorum. "Silas'ı korumak için babamla yaptığın anlaşmaya ben de dahil miydim? Tanık olarak ifade vermene karşılık, bir eş garantisi mi aldın?"

Yüzü düşer ve bir adım geri atar. "Ailen için ne yaptığımı bilmiyorsun. Kardeşin için. Yıllardır benden istedikleri her şeyi yaptım." Ellerini genişçe açar. "Senin hayatının mükemmel geçmesini sağladım ve sen bana evin içinde gizlice dolaşıp beni gözetleyerek karşılık veriyorsun."

Sandalyeyi geriye doğru kaydırarak duvara çarpana kadar iterek ayağa kalkarım. "Daha çok babamın *sana* harika bir hayat yaşatmış gibi görünüyor. Onun yardımı olmadan bu kadar başarılı olamayacağın çok açık."

Birbirimize bakıyoruz. Sanki sözlerini tutmaya çalışır gibi dudaklarını sıkıştırıyor. Sonunda soruyor: "Neden buradasın, beni neden gözetliyorsun? Yıllardır mutlu bir şekilde habersizdin. Sana verilenleri memnuniyetle kabul edip kafanı kuma gömmüştün. Peki ne değişti?"

Bu, benim hakkımda ikinci kez söylediği şey. "Kafamı kuma gömmek mi?" Durduramadan, içimden boğuk bir çığlık kopar.

"Bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Sadece ne olduğunu bilmiyordum." Aubrey'in bu işe karıştığını bilmesini istemiyorum çünkü buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bana gösterdiği fotoğrafta onu tanımamasını diliyorum.

Şaşkın bir kahkaha attı. "Vay canına. Bütün bunlar benim 'bir şeyler çevirdiğimi' düşündüğün için mi? Ne kadar saçma. Ne yapacaktın? Benden boşanacak mıydın? Çünkü bu olmayacak."

"Benden boşanmamı engelleyemezsin! Babam ya da Silas için ne tür kirli işler yaptığın umurumda değil! Artık seninle evli kalmak istemediğimi anlayacak kadar çok şey öğrendim."

Kafasını sallar ve yüz hatlarını yumuşatır. "Bugün ne öğrendiğini düşünüyorsun? Margaret ve benim on yıl önce olan bir olay hakkında konuştuğumuzu duydun. Babanın isteği üzerine kardeşini korumak için yaptığım şeyi. Peki sen benim yaptığımı birine anlatacak mısın? Silas'ın yaptığını anlatacak mısın?" Sözlerine irkilirim. "Beni terk edebilirsin ama imzaladığın evlilik sözleşmesi sayesinde, bu evliliğe girdiğinde sahip olduğundan çok daha az şeyle ayrılacaksın. Ve sana garanti ederim ki, baban senin tarafında değil benim tarafımda olacak, çünkü onun kayıp oğlunu hapse gönderebilecek tek kişi benim."

O bir adım öne çıktığında titriyorum. Sağ eli sol elimi tutuyor. "Nereye gideceksin Camille? Corbeau'ya mı? Tek istediğim babanın etkisinden kurtulmak. Yıllardır yapmaya çalıştığım şey bu. Konuştuğumuz gibi. Benim hakkımda en kötüsünü düşündün, bu yüzden gördüklerin ve duydukların gerçeğe uydurmak için çarpıtıldı. Hâlâ aynı şeyi istiyoruz. Babanın hayatımızdan çıkmasını. Tek istediğim bu."

Kendimden şüphe etmeye başlıyorum, ama onun bu konuda usta olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. "Hayır, sen bunu çarpıtıyorsun."

"Hiçbir şeyi çarpıtmıyorum. Sen kendi düşüncelerini ve duygularını benim eylemlerime yansıttın. Bunu benimle değil, kendinle ilgili hale getirdin."

Ne oluyor? Beni suçlu hissettirmeye çalışıyor ve bu gerçekten işe yarıyor.

Neye inanacağımı bilmiyorum ve en kötüsü de bu.

Bir adım daha yaklaşır. "Her şeyi değiştirecek planlarımı çoktan yaptım. Bizi, yıllar önce babanın boynuma geçirdiği ilmekten kurtaracağım. Bir çözüm bulabiliriz. Her şeyi yeniden yoluna koymanın bir yolunu bulabiliriz. İnsanların senin hakkında, bizim hakkımızda, ailen hakkında konuşmasını ne kadar istemediğini biliyorum. Eskisi gibi bana güvenmen yeterli. Benim sana güvendiğim gibi bana güven. Bana olan inancının bu kadar azalması beni çok üzüyor. Tek istediğim sana bakmaktı. Sana hak ettiğin hayatı vermektir."

Bunu bana çeviriyor, beni kötü adam yapıyor. Kötü adam ben miyim?

Her zamanki gibi bu konuşmayı onun kontrol etmesine izin verdiğimi fark ediyorum. İnsanları etkilemekte çok başarılı... müşterilerini, jüriyi, karşılaştığı herkesi.

"Gidiyorum." Mutfak kapısına doğru yürümeye başlıyorum.

O bir adım arkamda. "Sana kim yardım ediyor? Bu kadın kim?"

Dönüp baktığımda, o fotoğrafı tekrar telefonuna yüklediğini görüyorum. "O fotoğrafı sana kim gönderdi? Beni ne yaparken yakalamaya çalışıyordun?"

Yüzü kızarıyor. Onu gözetlediğim için benden nefret ediyor. Bugün burada yaptıkları her şeyi bildiğim halde, benim ne yaptığımı, kimlerin bana yardım ettiğini bilmediğini. Eminim, ne kadarını bildiğimi anlamak için günün her dakikasını tek tek gözden geçirip kafasında hesaplar yapıyordur.

Ben resme bakıyor, sonra ofisinin yönüne, sonra bana bakıyor. Tekrar kapıya doğru yürüyorum ama o kolumu tutuyor. Beni mutfaktan çıkarıp, ofisine geri dönene kadar fuaye boyunca çekiyor. Masasının yanındayız, açık dosyada Aubrey Price'ın resmini görüyorum. Beni bırakıp onun resmini alıyor. İki resmi yan yana koyduğunda, bugün bana kimin yardım ettiği belli oluyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Gözleri beni delip geçiyor. "Onca insan varken, neden Aubrey Price senin gibi davranıyor?"

Kahretsin. Alnındaki damar şişiyor. Cevap vermiyorum. Ağzımı açmıyorum.

"Ne yaptığının farkında değilsin." Basılı fotoğrafı ve telefonunu masasına fırlatıyor. "Bu boktan durumun sorumlusu sensin." Ben bir adım geri çekiliyor. Benden uzaklaşıyor. "Onu bu işe neden bulaştırdığını babana sen anlatırsın."

Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak zaman kaybetmiyorum, kapıya koşuyorum ve Honda'nın park edildiği yere geri dönüyorum.

Arabaya bindiğimde çılgılık attım. Ellerim titriyor ve yine kusacakmışım gibi hissediyorum. Gözyaşları yüzümden akıyor.

Ne yaptım ben?

Arka koltuktan plastik poşeti alıp Target'tan aldığım ön ödemeli telefonu çıkarır ve açarım. Aubrey benim telefonumu alacağı için, bir ara telefona ihtiyacım olabileceğini ve elimde telefon olmayacağını düşünmüştüm. Aslında yapmak istemediğim bir arama yaparım, ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Kardeşim ikinci çalınıştaki telefonu açar.

"Alo."

"Si, benim. Cam."

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Bu numara kimin?" diye sorar.

"Bu ön ödemeli telefonlardan biri." Sesim titriyor. "Başım belada ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Doğru şeyi yaptın. Aileni aradın. Ne oluyor?"

Bir hıçkırık kaçır ve sesimi bulabilmem birkaç saniye sürer. "Ben. Beni onu gözetlerken yakaladı ve çılgına döndü."

"Bana her şeyi anlat."

Ben de anlattım.

BÖLÜM 24

Hank

MAZERETTEN SONRA

13 EKİM SALI

Ben için düzenlenen Rosary ayinine birkaç dakika kala kiliseye varırım.

Arka sıralardan birine oturmak daha kolay olurdu, ama ön sıralarda, ailenin yanında olmam gerektiğini biliyorum. Burada beklediğimden daha fazla insan var ve orta koridorda uzun bir yürüyüş yaparken adımlarım yankılanıyor. Katılanların yarısı dedikodu yapmak ve yakın zamanda dul kalan Camille Bayliss'i yakından görmek için burada olsa da şaşırmam.

Onu ilk sırada, bir tarafında Ben'in ailesi, diğer tarafında kendi ailesi ile birlikte görüyorum.

Üçüncü sıradan bir el havaya kalkıyor ve orada Lila'yı görüyorum, bana el sallıyor. "Sana yer ayırdım," diyor bana. Ben'in golf oynadığı birkaç adamın yanından geçip yanına oturabilmek için kayıyorum. Tricia ve diğer çalışanlarımız arkamızdaki sıralara dağılmış durumda.

"Neredeyse geç kalıyordun," diyor kulağıma. "Neredeyse sayılmaz," diye cevap veriyorum.

Notlar uygulaması açık olan telefonunu bana uzatır. "Yarın yapman gerekenler burada."

Listeyi gözden geçiriyorum, patlamaya hazır başka bombalar için hazırlıklı olmak için. Camille ile resmi görüşme var.

ve Dedektif Sullivan, ardından Yargıç Whittaker ile randevum var. Yarın başlaması gereken Ben'in duruşması hakkında konuşmak istiyor. Anlaşılan duruşma üç kez ertelendi ve yargıç hemen yeni bir tarih belirlenmesi istiyor.

Geri kalanını okuduktan sonra Lila'ya telefonunu geri veriyorum. "Bunu bana gönderebilir misin?"

"Zaten sana mesajla gönderdim. Aç ve kabul et. Gerektiğinde güncelleyeceğim ve sen de bana notlar ekleyebilirsin. Telefonun durmadan çalışıyor, bu şekilde daha kolay olur diye düşündüm."

Haklı. Bildirimlerle boğulmuş durumdayım.

Lila benim için çalışmaya başladığında, dinamikler konusunda biraz endişeliydim. Genç ve çekiciydi ve beni işime odaklanmamı sağlama konusunda o kadar başarılıydı ki, çok geçmeden neredeyse her şeyde ona bağımlı hale geldim. İyi bir ekibiz, ama neyse ki aramızda hiçbir kıvılcım ya da kimya yoktu. Aslında, çoğu zaman annelik konusunda annemi bile geride bırakabileceğini düşünüyorum.

"Teşekkürler, Lila," diye fısıldıyorum. "Her şey için."

Beni dirseğiyle dürttü. "Beni ağlatma. Makyajımı yeni yaptım."

Rahip, kutsal eşya odasından girer ve kürsüye doğru yürür. Mikrofonu ayarlarken mırıldanmalar kesilir.

"Herkese iyi akşamlar. Benjamin için dua etmek üzere burada toplandığınız için Bayliss ailesinin tüm üyeleri adına çok mutlu olduğumuzu söylemek istiyorum." Sözleri kilisede yankılanır. "Eşi Camille, annesi Suzanne ve ailenin diğer üyeleri, aldıkları sevgi ve destekten büyük teselli buluyorlar. Başlamadan önce, Benjamin'in çok özel bir insan olduğunu söylemek istiyorum. Ne kadar meşgul olursa olsun, ben her zaman biliyordum ki..."

Katedralde herhangi bir Şeye ihtiyaçımız olduğunda ona g venebilirdim. İster kilise yönetim kurulunda görev yapmak olsun, ister cemaat üyelerine ihtiyaç duyduklarında ancak ona ödeme yapacak paraları olmadığında hukuki yardım sağlamak olsun. Birçok kişi onu  zleyecek ve ben de o listenin en başında yer alıyorum.

Haç işareti yapar ve tesbih duası etmeye başlar. Sesi, kirişlere yerleştirilmiş hoparlörlerden tüm mekana yayılrsa da, onunla birlikte yüksek sesle dua eden kalabalığın sesleri onu neredeyse bastırır.

Ben Katolik'im, ama pek iyi bir Katolik değilim. Annem, Noel ve Paskalya ayinleri dışında başka hiçbir ayine katılmadığımı bilse, mezarında ters dönmüş olacağına eminim. Ama ne kadar zaman geşerse geşsin, tüm duaları düşünmeden ezbere biliyorum. Arkanıza yaslanıp, söylenen sözlerin etrafımda dönmesine izin verin, sesinizi diğerlerine ekleyin.        Hail Mary'ye geldiklerinde, duaların ritmi neredeyse hipnotik hale gelir, aynı sözler kasvetli bir ritimle tekrar tekrar tekrarlanır.

Batan güneş, vitray pencerelerden süzülerek odayı kırmızı, yeşil ve sarı renklere b r nd r yor. Yüksek taş duvarlar, kilisenin i ini serin tutmayı başarıyor. Ferahlatıcı. Sonbaharın bu derinlerinde şehri hala saran sıcaklık ve nemden kaşmak için bir vaha gibi geliyor.

Papazın sözleri, fısıltıyla söylenen duaların arka planında zihnimde yankılanıyor. Bir kişinin ölen kişiyi gerçekten tanımadığı, sadece ailesinden aldığı bilgilere dayandığı durumlar bellidir, ama buradaki durum öyle değil. Bu papaz Ben'i çok iyi tanıyordu, çünkü o benim hayal edebileceğimden çok daha iyi bir Katolikti. Papazın onun hakkında söyledikleri doğruydu, ama aynı zamanda abartılıydı. Yarım bir düzine aktif vakalar işaretlenmiş

bu kiliseye atıfta bulunuyor, ancak Ben bunları bedavaya yapmıyordu. Hepsinde bir takas söz konusuydu. Hukuk hizmetleri karşılığında Ben, bir yıllık çim bakımı hizmeti, iki yeni lastik seti ve ücretsiz saç kesimi gibi şeyler aldı. O zavallı kadın, borcunu kapatmak için on yıl boyunca onun saçını kesmek zorunda kalacaktı.

Ben nadiren bir şeyi bedavaya yapardı.

Bu kadar yakın olduğum için, sadece iki sıra önümde oturan Ben'in ailesini izlemek kolaydı. Ben'in annesi Suzanne, rahip onun adını söylediği anda ağlamaya başladı ve durmaya niyeti yoktu. Ben'in babası o üniversitedeyken öldü ve annesi, Ben hukuk fakültesinden mezun olduktan hemen sonra William Lynch adında bir adamla yeniden evlendi. Ben ailesi hakkında hiç konuşmasa da William'ı sevdiğini düşünüyorum.

Camille'i iyi görmek zor. Başı öne eğik, yüzü uzun saçlarının arkasında neredeyse tamamen gizlenmiş. Ayrıca büyük siyah güneş gözlüğü takıyor. Yüzünü görmesem de gergin olduğunu anlayabiliyorum. Omuzlarının duruşu ve kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışması bunu açıkça gösteriyor. Kilise sırası ne kadar kalabalık olsa da, her iki yanında 15 santimlik boşluk var. Yumruğunda sıkıdığı mendil, her yeni duanın başında akan gözyaşlarını silmek için kullanılıyor.

Camille.

Suçlu müşterilerim oldu ve kendime karşı dürüst olursam, onlarla tanıştıktan birkaç dakika sonra suçlandıkları şeyi yaptıklarından şüphelendim. Onu ön merdivenlerde otururken gördüğüm anı hatırlıyorum ve onunla paylaştığı o kocaman evde Ben'i ölü bulduğunda yaşadığı şokun gerçek olduğuna, banka hesabımdaki tüm paramı ortaya koyarak bahse girerdim.

Birinden alabileceğiniz en dürüst tepki, ilk birkaç saniye onları duyduklarında yeni

bilgi, iyi ya da kötü. Bunu sindirmek için zaman yok, tepkilerini kontrol etmek için zaman yok. Ya şok edici ya da değil. Bu yüzden çoğu dedektif, potansiyel şüpheliye ölüm haberini şahsen verir.

Keşke Ben'in cesedini bulduğunda ilk tepkisini görebilseydim, ama elimde sadece şu anda bana gösterdiği tepki var.

Son duamızı ettikten sonra, rahip tespihini cüppesinin gizli cebine geri koydu ve uzun süre monoton bir ses tonuyla konuştuktan sonra normal sesini bulmaya çalışır gibi boğazını temizledi.

"Benjamin için dua etmek üzere bugün burada toplandığınız için tekrar teşekkür ederim. Ailesi ve ben sizi kilise salonuna hafif bir ikram için davet ediyoruz."

Peder kürsüden iner ve sunak önünde diz çöker, ardından ailenin oturduğu ön sıraya geçer. Onlara sessizce konuşmak için eğilir, sonra ön sıra ayağa kalkar ve pederin peşinden koridora ve kilisenin arkasına doğru yürür.

Onlar geçer geçmez, herkes kilise salonuna doğru yol alır. Ben oraya vardığımda, aileyle konuşmak için bekleyenler odadan dışarıya, muhtemelen otoparka kadar uzanan bir kuyruk oluşturmuştur.

Gidip işe dönmeyi düşünüyorum, ama tüm ofis burada ve ben kaçarsam çok kötü görünür.

Suzanne ve William, kapıdan girenleri ilk karşılayanlar, ardından Camille, diğer tarafında Ben'in ablası ve eniştesi ile birlikte.

Ve sonra Camille'in ailesi var. Anne babası Randall ve Marie, Silas ve Margaret. Camille beni görünce uzaklaşıyor, bana hızlıca sarılıyor, sonra annesi onu geri çekip sıradaki birine tanıtıyor.

Randall bana sertçe başını sallar, ben de aynı şekilde karşılık veririm. Onunla tekrar konuşmak istemiyorum.

Karşılama sırasının arkasına, neredeyse hiç görünmeyeceğim bir yere bir sandalye çekip, bu işin bitmesini bekliyorum.

Ben ve Camille aynı küçük kasabadan olsalar da, aileleri birbirinden daha farklı olamazdı.

Ben'in annesi orada küçük bir hastanede yardımcı olarak çalışıyor ve üvey babası sigorta satıyor. Ben ve kız kardeşi büyüdükları evde mütevazı bir yaşam sürüyorlar. Ben ve Camille'in restore ettikleri devasa evden çok uzaklar. William ve Suzanne sade bir hayat sürerken, Ben Camille'in büyüdüğü yaşam tarzını taklit etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Buradaki çoğu insan Ben ve Camille'in Baton Rouge'dan arkadaşları ve tanıdıkları, ancak Corbeau'dan gelenler de azımsanmayacak kadar çok. İnsanların konuşmalarından duyduğum kadarıyla, buradaki memleketliler iki farklı kategoriye ayrılıyor: Ben'in tarafına yakın olanlar ve Camille'in tarafına yakın olanlar.

Bu iki grup arasındaki farkları görmek ilginç ve aralarındaki etkileşimin eksikliğini görmezden gelmek zor.

Ve sonra, herkese kendilerini tanıtmak zorunda olan eski ve mevcut müşteriler grubu var. Son iki gündür Ben'in takvimini ve dosyalarını inceleyerek isimlerini kolayca tanıyabiliyorum. Kimse bir grup suçluyla konuşmak istemediği için, aile üyeleri arasında hızla dolaşıyorlar.

Ama izlemesi en ilginç olan şey, Margaret Everett'in Camille'e tekrar tekrar ilgi göstermeye çalışması, Camille'in ise her seferinde onu aktif olarak geri çevirmesidir. Margaret, Camille'e içecek ve yiyecek bir şeyler getirmeyi teklif etti, ona mola vermesini önerdi ve hatta yanına dikilmeye çalıştı.

Bir noktada, Camille Ben'in kız kardeşine yaklaşana kadar, onu ikisi arasındaki tampon haline getirdi.

İkisi arasında açıkça bir sorun var. Camille'in ailesi bunun farkında değil gibi görünüyor, ama Silas her şeyi takip ediyor ve her etkileşimi izliyor. Margaret'in Camille'e gözyaşı gözyaşı eşlik etmesi de ilginç.

Bu metal sandalyede kırım uyuştu, ama hala burada ücretsiz punç ve kek yiyen yeterince müşterimiz var, bu yüzden saklandığım yerde kalacağım. "*Benim davam ne olacak?*" konuşmalarını da kaçınmaya çalıştığım konuşmalar listesine ekleyin. Umarım bu sıra neredeyse bitmek üzere ve buradan çıkabilirim.

Yaklaşık otuz dakika sonra Camille dönüp bana bakar. Benim burada olduğumu fark ettiğinden emin değildim ama belli ki fark etmişti. Önündeki kadına dönmeden önce bana yalvaran bir bakış attığını düşünüyorum. Sıra hala kapının dışına kadar uzandığı için bunu bir yardım çağrısı olarak algılıyorum. Çünkü telefon görüşmemizi hatırlıyorum; görünüşe göre alabileceği tüm taziyeleri almış.

Ayağa kalkıp arkasına geçiyorum ve diğer aile üyeleri de duyabilecek kadar yüksek sesle konuşuyorum. "Merhaba, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama birkaç çalışmamız sizinle biraz konuşmak ve ne kadar üzgün olduklarını söylemek istiyor."

Ben'in annesi kolunu sıkıyor. "Oh, Camille, buraya gelmeleri ne kadar güzel. Onlarla konuşmalısın."

Bu, onun için yeterli bir izin olur ve sıradan çıkıp yanıma yapışır. Elimi beline koyarak onu odanın diğer tarafına yönlendiririm, orada park yerine kolayca çıkabileceğimiz bir çıkış bulmuşumdur.

Kapıyı açarken, "Teşekkür ederim," diye mırıldanır.

Güneş neredeyse batmış, gökyüzünü turuncu, pembe ve sarı tonlarıyla boyamıştı. İhtiyacı olmasa da güneş gözlükleri yerinde kalır.

"Bana daha önce işaret etmeliydin. O kapıdan giren herkesi selamlamana gerek yoktu."

Hayal kırıklığıyla güldü. "Annem sana katılmayacaktır."

Binanın yan tarafına yaslanmış durumdayız. Otopark arabalarla dolu ama kimse yok.

"Görünüşe göre kardeşinin karısını pek sevmiyorsun." Neden bu konuyu açtığımı bilmiyorum, sadece merakım galip geliyor.

Camille başını yana eğdi. "O kadar belli mi?"

Ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Muhtemelen sadece bana öyle geliyor, çünkü ön sıradan izliyordum."

O, yenilmiş gibi başını duvara yaslayarak arkasını döndü. "Margaret, alabileceği her türlü ilgiyi seviyor ve yas tutan yenge rolü ona bunu sağlıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bütün ailem berbat durumda. Bu yüzden Ben bana evlenme teklif ettiğinde onlardan uzaklaşacağımıza dair söz verdim."

Yıllar boyunca pek çok konuşma yaptık, ama ailesi hiç konuşma konusuna gelmedi. Ve öğrendiğim kadarıyla, Ben ile Randall arasında hiçbir mesafe yoktu, hatta Randall, Ben'in başarısının büyük bir kısmından sorumluydu.

"Sanırım istediğini yapmadı?"

"Ben ve Ben ilk evlendiğimizde, birbirimizden biraz uzak durduk. Ya da ben öyle sandım. Babamın insanı pençesine alıp, zayıflığını bulup onu kullanma gibi bir özelliği vardır. Babam yıllar önce Ben'in zayıflığını bulmuştu."

Uzun bir süre sessizce duruyoruz.

"Ben'in ortaklığımızdan ayrılmak istemesinin nedenini biliyor musun?" diye soruyorum sonunda.

Cevap verirken bana bakmıyor. "Ben hakkında hiçbir şey bildiğimi sanmıyorum. Artık değil."

Kapı açılır ve ikimizi de şaşırtır. Annesi gelmiştir. "Camille, baban seninle tanıştırmak istediği biri var."

Bir an Camille'in annesine artık bittiğini ve geri dönmeyeceğini söyleyeceğini düşünürüm, ama o pes eder. Onu tekrar uzaklaştırmak için ilk fırsatı değerlendirmek amacıyla onu içeriye kadar takip ederim.

Camille, annesi bir tarafta, babası diğer tarafta, yerine oturtulur. Ben de önceki sandalyeye tekrar otururum.

Birkaç dakika boyunca e-postalarımı kontrol edip Lila ile paylaştığımız notu güncelledim, bir yandan da sırada bekleyen herkesi gözümün ucuyla takip ettim.

Camille birdenbire sanki bir şey onu korkutmuş gibi bir adım geri atıyor. Etrafa bakıyorum ama dikkatimi çeken bir şey yok. Hareketi o kadar rahatsız edici ki, sadece benim dikkatimi çekmekle kalmıyor, annesi de ona dönüp iyi olup olmadığını soruyor.

"Evet, evet, iyiyim. Hiçbir şey yemedim ve biraz başım döndü. Yüzüme biraz su serpeceğim. Hemen dönerim."

Sonra sıradan çıkar ve kadınlar tuvaletine doğru yürür. Onu izlemek ve belki ona yiyecek bir şeyler almak için ayağa kalkarım, ama o sırada tanıdık gelen başka bir kadın görürüm. Onu tanımam biraz zaman alır.

Sonra onun Ben'in dosyasındaki fotoğraflardan tanıdığım Aubrey Price olduğunu fark ettim.

Yan kapılardan birinden içeri girmiş ve o da Camille'in odayı geçmesini izliyor.

Camille banyo kapısını itmeden önce Aubrey'e doğru bir bakış atar. Aubrey o tarafa doğru gider.

Onu durdurup burada ne yaptığını öğrenmeye karar verdiğim anda, biri adımı çağırır. Dönüp baktığımda, Ben'in müşterilerinden biri olduğunu görünce içimden bir inilti çıkar.

"Bay Landry, sizi yakalayabildiğime sevindim. Davamla ilgili bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, tabii ki, ama önce bir şeyi kontrol etmem için bana bir dakika verebilir misiniz?"

"Tabii, elbette. Burada beklerim."

Ve o kısa sürede, Camille ve Aubrey tuvalet kapısından kaybolmuşlardı.

Bu da neyin nesi?

BÖLÜM 25

Aubrey

MAZERETTEN SONRA

13 EKİM SALI

T Camille'in benim burada olmamdan kızgın olduğunu söylemek yetersiz

kalır.

Ama orada vardı hayır yol ben vardı eksik dışarı bu onunla konuşma fırsatı. Son dört gün kabus gibiydi. Pazar günü, evdeki herkes Ben'in ölümüne ilişkin yerel haberlere kilitlenmişti. Ve birkaç saat sonra polis gelip Shane ve Eddie'ye Mustang hakkında sorular sordu.

Bu korkunç bir andı.

Ve henüz kimse tutuklanmamış olması hepimizi tedirgin ediyor. Ben'in katili hala dışarıda ve cinayetin Cumartesi günü yaptığı planlarla bağlantılı olduğunu düşünmek kolay. Bizim de bildiğimiz planlar.

Ben'in o gece öleceğini bilseydim, arkadaşlarımı bu işe asla karıştırmazdım.

Camille ile çok samimi bir konuşma yapmanın zamanı geldi. Ve bahse girerim ki, o bir süreliğine bara geri dönmeyecek. Buraya gelirim, benimle konuşmak zorunda kalacağını biliyordum.

Tuvaletin kapısını açtığımda Camille, lavaboların yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Burada olmamalısın." Kızgın ama aynı zamanda gergin de.

İki kabineye bakıyorum ve kapıların açık olduğunu görüyorum, yani şu an yalnızız. Her an başka biri girebilir.

"Tabii ki konuşmamız lazım!" Onun duruşunu ve ifadesini taklit ederek benim de kızgın olduğumu belli ediyorum. "Çıldırarak üzereyim!" Sonra buraya gelme riskini almaya değer kadar önemli olan tek soruyu soruyorum. "Ben senin yerine geçiyorken Ben öldürüldü mü?"

Yüzü soluyor. "Ben... bilmiyorum. Polis bize ne zaman öldüğünü söylemedi." Sonra kendini topluyor gibi görünüyor. "Gerçekten burada olamazsın."

"Ne yapmamı bekliyordun ki? Senden haber almadım."

Camille yaklaşır. "Derin bir nefes alacak kadar bile yalnız kalamadım, senin barına uğramaya hiç vaktim olmadı. Son birkaç günümü n nasıl geçtiğini tahmin edebiliyor musun?"

Yıkılmış görünüyor, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Hepsi numara olabilir. Şu anda ondan yayılan keder dalgaları sahte olabilir. "Onu sen mi öldürdün?"

Çenesi hafifçe düşer ve sanki sorum ona fiziksel bir saldırı yapmış gibi bir adım geri atar. "Hayır, onu ben öldürmedim! Öyle mi düşünüyorsun?"

"*Başka* ne düşünebilirim ki? Haberlerde, onu pazar sabahı bulmadan önce bir süredir ölü olduğu söyleniyor ve sen cumartesi günü neredeyse gece yarısına kadar evinde saklanıyordun!"

Kafasını sallıyor. "Hayır, değildim. Kullandığı özel dedektif, St. Francisville'de benim gibi giyinmiş senin fotoğrafını ona gönderdiğinde beni yakaladı."

Bu, içimdeki mücadele ruhunu yok ediyor.

"Ne?" Camille bana bakmıyor.

"Ben, fotoğraftaki kişinin sen değil ben olduğumu biliyor muydu?"

O başını sallıyor.

Ve sonra öfkem doruğa ulaşıyor. "Benzin istasyonunda arabaları değiştirdiğimizde neden bana söylemedin!" Küçük odada volta atmaya başlıyorum. "Bekle! Eğer yakalanmışsak neden günün geri kalanını senin yerine ben bitirmeme izin verdin?"

"İkimiz de birbirimizden bir şeyler saklıyorduk. Yoksa ev arkadaşlarının o Mustang'i getirmesiyle bir ilgin yok muydu?"

Hay aksi. Onun bunu anlayacağını beklemiyordum.

Yüzüm beni ele veriyor olmalı, çünkü beni azarlarken gözleri kısılıyor. "O zaman burada oturup bana her şeyi anlatmadığım için bağırma. Daha önce birbirimize güvenmemiş olabiliriz ama şimdi birbirimize güvenmek zorundayız. Cumartesi günü sen ve ben o kadar şüpheli şeyler yaptık ki, savcı bunu birimize ya da ikimize de kolayca yükleyebilir. Ben'in ölümü büyük bir haber ve ailemin yapabileceği çok fazla bir şey yok."

Sanki cümlenin sonunda önemli bir kısmı eksik gibi... Ailesi *onu* korumak için yapabileceği kadarını yapıyor. Yaptığımız şeyi saklamazsam, Paul gibi kurbanlık koyun olacağımdan hiç şüphem yok.

"St. Francisville'de olmadığınızı birinin keşfetmesi çok da zor olmayacak. Biz sadece, biri beni ehliyetinizle karşılaştırırsa, tam bir soruşturmanın incelemesine dayanamayacağımı, sadece bir kontrolü geçebileceğimi garanti altına almak istiyorduk."

Bana uzun bir süre bakıyor. "O zaman bu işte birlikteyiz demektir. Kimsenin fazla derinlere inmek istemeyeceği bir durum olduğundan emin olmalıyız." Lavaboya dönüp suyu açıyor, parmaklarını ıslatıp yüzüne bastırıyor. Gerçekten iyi görünmüyor.

Kağıt havluyla ellerini kuruladıktan sonra bana döndü. "Panik yapmazsak, bu iş yakında bitecek ve bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız. Ben öldü. Cevaplar istediğini biliyorum, ama onları alma şansımız onunla birlikte öldü."

Onun sözleri üzerine omuzlarım titrer. "Hepsi bu mu? Peki ya Paul? Kazayı gösteren bir video olduğunu biliyor muydun?"

Camille irkildi, ama bu bilginin yeni olup olmadığını anlayacak kadar onu iyi tanıyamıyorum.

Devam ediyorum. "Yine de görmek istiyorum. Bunu yapan adam ölmüş olsa bile, ailemin öldürüldüğü anı görmek istiyorum!"

O bir adım öne çıkar. "Videodan haberim yok! Ve onun kazayla bir ilgisi olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Kocam öldü. Hayatım şu anda tam bir felaket. Bunun ötesini düşünemediğim için üzgünüm!"

Kapı açıldığında yüksek sesle konuşmamız hemen kesilir. Birbirimizden uzaklaşır, zıt yönlerde birkaç adım atarız. Yaşlı bir kadın içeri girer ve Camille'e yönelir.

"Nasılsın tatlım?"

Camille kendini toplar. "İdare ediyorum." Yüz hatları gergindir ve titriyor gibi görünür.

Lavaboya doğru yürür ve ellerimi yıkamaya başlarım, böylece kadın Ben'in küçük bir çocukken yaşadığı bir hikayeyi anlatırken ben de yapacak bir şeyim olur. Ellerimi kurularken, kadın tuvalet kabinlerinden birine girmiştir. Camille kulağıma fısıldayacak kadar yaklaşır. "Birkaç gün sonra seni barda arayıp durumunu kontrol edeceğim, ama şimdi oraya geri dönmem gerekiyor ve senin de gitmen lazım."

Yüksek topuklu ayakkabılarla dönüp tuvaletten çıkar. Ben de birkaç adım arkasında kalırım. Çıkışa doğru ilerlerken, onun tekrar sıraya girdiğini izlerim.

Ama onu görünce birden duruyorum.

Yanında duran, takım elbise giymiş adam, sanki ailesiymiş gibi insanları selamlıyor. Diğer tarafında sarışın bir kadın var, eliyle adamın kolunu tutarken mendille gözyaşlarını siliyor.

O da benim onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki, odanın diğer ucundan gözlerim onun gözleriyle buluştu.

O.

Cumartesi gecesi Chantilly's'te yanına oturduğum adam. Benimle flört eden ve dans etmeyi teklif eden adam.

Camille Bayliss ile açıkça bir şekilde akraba olan adam.

Eve giden otobüse biner binmez ev grubu sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

911 toplantısı. 20 dakika içinde evde olacağım.

Deacon bunu görür görmez arar. "Ne oluyor?" "Tamam, o Rosary'ye gitmememi söylediğini biliyorum ama gittim. Onunla konuşmam gerekiyordu. Ve buna asla inanmayacaksın! Chantilly's'te konuştuğum adam... o da oradaydı! Karşılama sırasının hemen yanında, onun yanında duruyordu." Diğer birkaç yolcu da dönüp bana bakmaya başladı, ben de sesimi fısıldayacak kadar alçaltıyorum. "Sence bana bir tuzak mı kurdu?"

"Kahretsin. Bilmiyorum. Şu anda neredesin?"

"Otobüste."

"Aub, seni götürürdüm."

"Hayır, götürmezdin, çünkü gitmememi söyledin. Birkaç dakika sonra evde olacağım."

"Tamam, orada görüşürüz."

Telefonu kapatıyoruz ve durağımda indiğimde titriyorum. Neyse ki evimize sadece iki blok yürüme mesafesinde.

Mutfak kapısından girdiğimde herkes oradaydı. Deacon yanındaki sandalyeyi çekerek oraya oturmamı işaret etti.

"Rosary'deki tuvalette Ben için Camille ile konuştum. Cumartesi öğleden sonra onun evde saklandığını öğrenmiş. Biri Ben'e Camille gibi giyinmiş, alışveriş yapan bir fotoğrafımı göndermiş." Deacon'a bakıyorum. "Sanırım bize yardım eden özel dedektifti." Masanın kenarını o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

"O orospu çocuğu," diyor Deacon, yumruğunu masaya vurarak. "Bana ne dediğini söyle."

Ona durumu anlatıyorum ve o masadan kalkıp cebinden telefonunu çıkarıyor. Arama yapmak için diğer odaya geçiyor. Eminim Vic ile konuşacak.

Eddie, Deacon'ın az önce kalktığı sandalyeye oturur. "Çektiğim bazı fotoğraflara bak. Bu adamı tanıyor musun?"

Ben oturduğumda, telefonu bana doğru çevirir. İlk resim eşleşiyor. "Bu o."

"Kahretsin," diye mırıldanır. "Bu onun kardeşi Silas." "Ne!"

Shane masanın yanında volta atıyor. "Bu ne anlama geliyor? Bu tesadüf olamaz."

Serenity sinirli bir şekilde içini çeker. "Tabii ki tesadüf değil. Aptal olma. Camille Bayliss kocasını öldürdü, Aubrey ise ona mükemmel bir mazeret sağladı. Eminim kardeşi de bunu sağlamlaştırmak için oradaydı." Ağzım açık kalır ve o bana şaşkın şaşkın bakar. "Ne? Ben de öyle yapardım. Bu çok sağlam bir mazeret."

Kafamı sallıyorum. "Az önce onunla konuştum. Berbat durumda. Ve yapmadığını söyledi."

Serenity gülüyor. "Ve sen ona inandın mı? Evliliğinden kurtulmak istiyordu ve bum, şimdi kurtuldu."

"Kahretsin, haklı olabilirsin," diyor Eddie.

Oturuyorum. "Onu öldürmesi için onu korumadım!" Göğsünü işaret ediyor. "Bunun nedeni o değil, biliyorum." Sonra beni işaret ediyor. "Bunun nedeni o değil, biliyorsun." Sanki bir sonraki cümleyi söylemek ona acı verecekmiş gibi bana bakıyor. "Ama bunun bunun nedeni olma ihtimali çok yüksek."

Deacon geri gelir ve konuşmamızın sonunu duyar. "Yarım yamalak teoriler için zaman değil."

"Vic ne dedi? Fotoğrafı Ben'e gönderen o muydu?" Deacon diğer tarafıma oturur oturmaz ona soruyorum.

O da başını salladı. "Evet. Ben, Camille'in olması gereken yerde olduğundan emin olmak için onu Camille'i kontrol etmeye gönderdi. Camille'in tuhaf davrandığını ve bir şeyler çevirdiğini hissettiğini söyledi. Vic, onun Camille olmadığını bilmiyordu. Ve planlarımızı onunla paylaşmadığımız için, planlarımızı mahvettiğini bilemezdi."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum.

"O da çok korkuyor," diye ekliyor Deacon. "Polislerin gelip onunla konuşmasının sadece an meselesi olduğunu biliyor."

Ayağa kalkarak soruyorum, "Bize ihanet edecek mi? Onlara ne yaptığımızı söyleyecek mi?" Çünkü bu, beni olduğumdan daha suçlu gösterecek.

O başını sallar. "Ona bunu yaparsa başına ne geleceğini hatırlattım."

Söylediklerini sindirirken ellerimi gömleğimin eteklerinde ovuşturuyorum. "Mesele şu ki, Camille'in benden çok daha fazla risk altında olduğunu hissediyorum. Onun telefonu, arabası, kredi kartları bendeydi. Bu, birine, bana

Bunu gerçekten yapar mıydı? Ve eğer yaptıysa, hepiniz biliyorsunuz ki ben bir şeyi mahvettim. Güvenlik kamerasına yakalandım falan. Ve o zaman sanki ona yardım ediyormuşum gibi görünecek!"

Shane başını yana eğdi. "Aubrey'e katılıyorum. Bu çok büyük bir risk."

Deacon'ın benim için endişelendiği yüzünden belli oluyor. "Sorun şu ki Ben öldü ve ikiniz de o gün yaptıklarınızı saklamak için büyük çaba sarf ettiniz. Onun sözüne karşı sizin sözünüz olursa, herkes kime inanacak?"

Midem o kadar hızlı dönüyor ki, kusacakmışım gibi hissediyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum. Tabii ki ona inanacaklar. Ve onun benim sahip olmadığım bağlantıları var.

Deacon kalkar ve bulaşık bezini musluğun altına tutar, sonra bana geri getirir. "Bunu boğazına koy."

Soğukluk sandığımdan daha fazla yardımcı oluyor.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Hiçbir şey," diyor Deacon ve herkes onaylayarak başını sallıyor. "Hiçbir şey söyleme. Kimseyle konuşma. Sen kendin söyledin, karısı senden daha fazla risk altında. Bekleyip ne olacağını görelim."

"Birkaç gün içinde benimle iletişime geçeceğini söyledi. Onunla konuşmalı mıyım?"

Shane sandalyemin yanında durur. "Hayatta olmaz. Hatta, seninle konuşmaya çalışırsa tam tersi yöne koş."

Arka kapı açılır ve hepimiz oraya doğru döneriz. Serenity'nin erkek arkadaşı Frank gelmiştir. Hepimizin burada oturduklarını görünce şaşırılmış gibidir. "Kahretsin, pardon." Sonra Serenity'ye başını sallar. "Seni kamyonette bekleyeceğim." Sonra dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Serenity masadan kalkar. "Gitmeliyim. Döndüğümde kaçırdıklarımı biri bana anlatsın."

O, dünyayı umursamadan mutfaktan çıkarken ona bakıyorum ve nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ediyorum. Ama sanırım tehlikede olan onun boynu değil, benimki.

Shane ve Eddie de ayrılırlar, ama sadece garaja kadar giderler. Sonra masada sadece Deacon ve ben kalırız.

Deacon anahtarlıkta bir anahtar bulana kadar anahtarları karıştırır. "Ben de işe dönmeliyim. Odama çık, küvette yıkan. Bunu istediğini yeterince duydum. Birkaç saat dönmeyeceğim, o yüzden banyo boş kalacak."

"Ciddi misin? Kullanabilir miyim?"

Deacon, benden yaklaşık altı ay sonra, eskiden ana yatak odası olarak kabul edilen odaya taşındı. Komşularından biriyle "sohbet" etmeye geldiğinde KİRALIK tabelasını gördü. Bu, benim de taşınmak istediğim dairelerden biriydi... Sadece pençeli ayaklı küvet bile yüksek kirayı uzun uzun düşünmeme neden olmuştu. Sonuçta en iyisi oldu, çünkü aksi takdirde Deacon taşınmazdı, ancak o küvet onun için tamamen boşa gidiyor, çünkü içinde rahatça uzanması imkansız.

Deacon bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Tabii ki kullanabilirsin. İstedğin zaman kullanabilmen için sana bir anahtar yaptıracağım."

"Bu çok nazik, teşekkür ederim." O kadar yakın ki, öne eğilip ona hızlıca sarılabiliyorum.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü ama çıkmadan önce durdu. "Birazdan dönerim. İhtiyacın olursa beni ara."

"Ararım." Eve ilk geldiğimde olduğumdan daha sakin hissediyorum, ama bu rahatlamanın kısa süreli olacağını biliyorum.

Camille'in kocasını öldürdüğüne inanıyor muyum? Hayır, gerçekten inanmıyorum.

Ama bu, polisin ona... ya da cumartesi günü yaptığımız şeyi öğrenirlerse bana da göz dikmeyeceği anlamına gelmez.

BÖLÜM 26

Ben

ON YIL ÖNCE

TEverett'lerin Baton Rouge'daki dairesi, Corbeau'daki evimden daha güzel.

Silas ve ben Baton Rouge'a vardığımızda saat neredeyse iki olmuştu. Yolda arabada bayılmıştı ve onu içeri sokmakta zorlandım. Duşa girecek kadar kendine geldi ve hala sarhoş olduğu için duştan çıkarken sadece bir kez düştü.

Kanepede yatıyor, üç yatak odasından birinde yatmak yerine orada uyumayı tercih etti. Alnındaki kesik sonunda kanamayı kesti ama muhtemelen bir iki dikiş atılması gerekecek. Çirkin bir yara izi kalacak. Dizi hala şiş ama sadece morarmış gibi görünüyor.

Bay Everett pazar gününe kadar burada kalmamızı istiyor. Ayrıca, bu mazeretini daha da sağlamlaştırmak için "dışarıda dolaşmamızı" istiyor. Ama kazadan bir gün sonra insanların onu bu kadar hırpalanmış halde görmesi bana aptalca geliyor.

Birkaç saattir uyanığım, telefonum çalıyor ve ekranda Camille'in adını görüyorum. Cevap vermeden önce uyuduğum odaya dönmeyi bekliyorum.

"Selam, sana ulaşmaya çalışıyordum." Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemek zor. Şu anda aramızdaki ilişkinin sallantıda olduğunu hissediyorum ve mesafe nedeniyle, ona ayrılmak için bir neden vermek istemiyorum.

. Özellikle de dün gecedan sonra.

"Üzgünüm, buradaki saat farkı bağlantı kurmayı zorlaştırıyor. Seni aramayı düşündüğümde, orada gece yarısı oluyor."

"Şu anda neredesin?"

"Sevilla. İspanya. Şimdiye kadar en sevdiğim yerlerden biri! Yemekler de çok lezzetli. Döndüğümde sitem için çok fazla içerik olacak."

Camille geçen dönem bir pazarlama dersi aldı ve bu ders için bir proje hesabı oluşturması gerekiyordu. Ders bitti ama hesap hala aktif.

"Harika! Görmek için sabırsızlanıyorum."

Yatağıma uzanıp, onunla son konuşmamdan bu yana yaptıklarını anlatmasını dinliyorum. Onun orada ne yaptığını veya kiminle buluştuğunu merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onunla aynı çevrede olan ve onun şu anda yaptığı gibi bütün yaz boyunca Avrupa'yı dolaşacak maddi imkânlarla sahip insanlar.

Babasının sahip olduğu gücü ne kadar sevmese de, bu paranın ona sağladığı imkanları kesinlikle sevmiyor değil. Tulane'deki okul masraflarının tamamı ödenmiş, kullandığı küçük BMW, limiti olmayan kredi kartları... ve tüm masrafları karşılanan Avrupa seyahati. Bence bu biraz ikiyüzlülük.

Ama tabii, ben sadece kıskanıyorum.

Bir gün, Everett Bey kadar zengin ve güçlü olmaya kararlıyım, hatta ondan daha da fazla. Dün gece Silas'ı korumaya yardım etmek, bu yolda ilerlememi biraz daha kolaylaştırdı.

"Peki, ne yapıyorsun?" Camille sonunda soruyor. "Pek bir şey yok. Çalışıyorum. Burası pek heyecan verici değil."

"Birkaç hafta sonra eve döneceğim."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Sonra, onun tepkisini görmek için bir şey söylüyorum. "Dün babanla karşılaştım."

Bana şaşırtıcı derecede nazikti. Sanırım yavaş yavaş ama emin adımlarla onu kazanıyorum."

Camille sessiz kalır. "Hala orada mısın?"

"Evet. Muhtemelen senden bir şey istiyor. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Ve onunla ilişkimiz hakkında ne düşündüğümü de bilirsin."

"Evet, katılıyorum. Sadece biraz çılgınca olduğunu düşündüm."

Camille, babasının bana yardım etmeyi teklif ettiği şeyi kabul edersem buna karşı çıkacağı belli, o yüzden bunu kendime saklamam gerekecek.

"Kapatmam lazım. Kaydolduğumuz aşçılık kursuna gidiyoruz. Ama sonra ararım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Silas'ın oturma odasında kıpırdanmaya başladığını duyduğumda telefonu kapatıyoruz.

"Ne oluyor?" diye soruyor, odaya geri girdiğimde.

Gözlerimi devirerek kanepenin yanındaki sandalyeye oturdum. "Lütfen her şeyi hatırladığını söyle de dün gece olanları tekrar yaşamak zorunda kalmayayım."

Detaylar aklına geldikçe şaşkın ifadesi sertleşir. Kanepeye yaslanıp gözlerini kapatır. "Siktir, bu çok boktan."

"Evet."

Silas gözlerini a r aladı. "Kazada kimse yaralandı mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

İnler ve tekrar uzanır. En azından sormaya tenezzül etmiştir.

"Margaret nerede?" Sesi boğuk çıkıyor.

"Babanın benim evime geleceğini duyunca eve koştu. Ama sanırım ona seninle birlikte olduğunu söyledikten sonra kendisi onunla konuşmayı planlamıştı."

"Kahretsin. Bu çok kötü. Tanrım, eminim babam çok kızgındır. Ve kimsenin yaralandığını ya da öldüğünü öğrenmekten korkuyorum. Bununla nasıl yaşay

"Kahretsin. Bu çok kötü. Tanrım, eminim babam çok kızmıştır. Ve birinin yaralandığını ya da öldüğünü öğrenmekten korkuyorum. Bununla nasıl yaşayabilirim bilmiyorum."

Bu beni uyandırdı. "Birisi öldüyse, onu geri getirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Daha sonra, mümkün olduğunda durumu düzeltmenin bir yolunu bulursun, ama şu anda hapisane hücresinde olmadığın için şükretmelisin."

Silas, gözlerinden akan yaşları saklamak için arkasını dönüp battaniyenin altına saklanır. Hayal kırıklığını bastırmam gerekir. O, her şeyi mahvedip işler kötüye gittiğinde duygusal davranırken, ben onun sahip olduğu desteğe sahip olmak için her şeyi verirdim. Benim için sadece yasayı esnetmekle kalmayıp, çiğnemek bile göze alan bir ebeveynim var.

Telefonum tekrar çalıyor ve arayan Bay Everett. Beni göremese de sandalyemde dik oturuyorum. "Alo?"

"Silas nasıl?"

"Az önce uyandı. Başta biraz sersemlemişti ama şimdi daha net. Onunla konuşmak ister misiniz?"

"Hayır. Onunla sonra ilgilenirim. Yarın akşam onu eve getir. Kevin Foster siz geldiğinizde burada olacak. Silas'ın adı dün gece Paul Granger'ın evinde görülen kişiler listesinde zaten var, bu yüzden bu konuyu halletmemiz gerekecek. Hikayenizin tutarlı olduğundan emin olun. Onun hikayeyi mümkün olduğunca duygusuz bir şekilde anlatmasını sağlayın. Bu çok önemli bir an olacak. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Cevap veremedi, telefonu kapattı. Silas'ın şu anki durumunda, yapmam gereken çok iş var.

Kevin Foster, Corbeau'nun polis şefi ve Everett ailesinin iyi bir dostudur. Bizi karşılayıp ifademizi alacak kişinin o olması hiç şaşırtıcı değil. Bay Everett, hikayemizi doğru bir şekilde anlatmamız konusunda çok ısrarcıydı, ama açıkçası ona her şeyi anlatabilirdik ve o da Silas'ı şüpheliler listesinden çıkarırdı.

Silas bunun için bana sonsuza kadar borçlu kalacak. "O senin baban."

Hiçbir şey. Hareket etmiyor.

"Yarın akşam eve dönmeni istiyor. Foster ifademizi almak için orada olacak."

Yine hiçbir şey.

Tam battaniyeyi çekip beni fark etmesini sağlamak üzereyken, kapı çalındı. Bu, ikimizin de dikkatini çekti.

Silas oturur, gözleri fal taşı gibi açılır. "Sence polisler mi?"

Omuz silkiyorum ve kapıya doğru gidip gözetleme deliğinden bakıyorum. "Hayır, kız arkadaşın."

Kapıyı açtığımda arkamda inler.

"Burada ne yapıyorsun?" Berbat görünüyor. Gözleri kırmızı, burnu kızarmış.

"Onu görmem lazım."

"Onu içeri al," der Silas arkamdan.

Margaret yanımdan geçip kanepeye koşar. Silas battaniyeyi kaldırır ve Margaret'in yanına girmesine izin verir. Baştan ayağa battaniyeyle örtülmüşlerdir, ama battaniye o kadar incedir ki, sanki yokmuş gibi seslerini duyabiliyorum.

"Nasılsın?" diye sorar ona. "Berbat. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Sadece senin için endişeleniyorum. Her şey için endişeleniyorum." Sesindeki titremeye bakılırsa ağladığını anlayabiliyorum.

"Babam dün gece seninle konuştu mu?"

"Sabahın erken saatlerinde. Beni çok korkutuyor."

Evet, ben de öyle.

"Ne dedi?"

"Ne olduğunu sordu, ben de anlattım. Arkadaşların aile gibi olduğunu, ailenin

birbirine destek olurlar. Tehdit gibi görünmemesi için uğraşıyordu ama ben bunun bir tehdit olduğunu biliyorum."

Birkaç dakika sessiz kalırlar ve ben burada oturup onların konuşmalarını dinlerken kendimi biraz utanç verici hissediyorum, ancak onlar benim önümde konuşmaktan çekinmiyor gibi görünüyorlar. Mahremiyet istiyorlarsa üç yatak odası var.

Silas hiçbir şey söylemeyince Margaret ekliyor: "Beni tehdit etmesine gerek yok, biliyorsun. Sırrın benimle güvende."

Kesin olarak bildiğim bir şey var, o da bu fırsatı kaçırmayacağım ve Margaret de kaçırmayacak gibi görünüyor.

BÖLÜM 27

Camille

MAZERET

10 EKİM CUMARTESİ

St. Francisville'e planladığımdan saatler önce geri döndüm. İtiraf ettim *neredeyse* her şeyi Silas'a, ona Aubrey Price ile tanışmamın nedenlerini ve onun beni Ben'i gözetlemeye nasıl ikna ettiğini anlattım. Sonra öğrendiğim her şeyi ona anlattım.

Silas sessizce dinledi, sonra bana on yıl önce o gece neler olduğunu anlattı.

Bu, şimdiye kadar paylaştığımız en dürüst ve samimi konuşmaydı. Silas çok kırılmış gibiydi. Yıllardır üzerinde bir karanlık vardı ve sonunda bunun nedenini öğrendim. Yaptığı şeyin mazereti yok. O gece direksiyona geçerek gerçekten korkunç bir karar veren aptal bir çocuktü. Ona, çiftin öldüğünü ne zaman öğrendiğini sordum ve o da "İtiraf etmek için çok geç kalmıştım. Babam olaya karıştığında, mahkeme binasının merdivenlerinden bağırırsam bile kimse beni dinlemezdi" dedi.

ben."

Randall Everett ile doğrudan ilişkisi olmayan herkes bu cevaba saçmalık derdi, asla geç kalınmaz derdi, ama ben ne demek istediğini anlıyordum. Babamız Silas ayılmadan önce her şeyi halletmişti. Ben'i tanık olarak kullanmış ve Margaret'e, eğer bu konuyu açarsa hayatını tehlikeye atacağını ima ederek tehdit etmişti.

. Polis şefini de olayı görmezden gelmeye ikna etmişti. Hepsi kazadan birkaç saat içinde oldu.

O, bizim asla karşı koyamadığımız bir güç.

Uzun zamandır beklenen o telefon görüşmesinde, ailemle sandığım kadar mesafeli olmadığımı fark ettim. Ben, benim hiç anlamadığım şekillerde babam ve Silas ile bağlantılıydı. Silas'ı koruyarak, güney Louisiana'nın en güçlü ailelerinden birinde yerini sağlamlaştırdı.

Ve o tek değildi. Margaret de o gece yerini garantiledi.

Silas bana geri dönüp Aubrey ile buluşma zamanı gelene kadar St. Francisville'de beklememi söyledi. Ben ile olanları ona söylememem, Aubrey'in gününü benim yerime bitirmesine izin vermem konusunda ısrarcıydı. Aubrey bu senaryoda bilinmeyen bir faktör ve ikimiz de Ben'in beni yakaladığını ve Aubrey'in burada benim yerime geçtiğini keşfettiğini bilmesini istemiyoruz.

Hanımdaki odama geri dönmeyi düşündüm ama bunu düşünmek bile bana klostrofobi hissettirdi. Saatin gece yarısını göstermesini beklerken o duvarları tırmanırdım.

Bu yüzden Aubrey'i duraklardan duraklara uzaktan takip ediyorum. Akşam yemeğini yeni bitirmiş ve benle benzin istasyonunda buluşana kadar kokteyl içmek için güzel bir bara gitmesi gerekiyordu, ama bir şekilde kendini köhne bir barın içinde bulmuş.

"Neden burada duruyorsun?" diye yüksek sesle soruyorum ve parkın kenarına, yolun yakınına park edip onun bara topallayarak girmesini izliyorum. Kesinlikle topuklu ayakkabılarla yürümeyi çalışmalıydı. Sanırım yanlış "ben ol" kısmına çok fazla önem verdim. Onun benim seçtiğim içkiyi sipariş etmesinden çok, o topuklu ayakkabılarla dengesiz duruşundan endişelenmeliydim.

Aubrey içeri girer ve ben Honda'yı park ederim. Bu gecenin bitmesini beklerken midem düğümlenir. Silas benim evime gidip Ben'le konuşacaktı ama ondan henüz haber almadım ve bu beni gerçekten endişelendiriyor. O konuşmanın iyi geçtiğini hiç sanmıyorum. Ve Ben'le uğraşmak zorunda kalacağım önümüzdeki günlerin nasıl geçeceğini düşünmek bile istemiyorum.

Ama bu yarının sorunu. Aubrey ile arabaları değiştirmem için bir saatten biraz fazla zaman var, o zamana kadar başka hiçbir şey düşünmüyorum.

Bu barın sürekli bir müşteri akışı var. Herkesin gelip gitmesini izlerken, tanıdık bir yüz gözüme çarptı.

"Ne oluyor be!"

Elim yolcu koltuğunda kayıyor, ta ki kontrollü telefonu hissedene kadar. Son aradığım numarayı tuşluyorum ve Silas'ın cebinde telefonunun titrediğini hissettiğinde vereceği tepkiyi izliyorum. Etrafı tararken telefonu çıkarıyor.

"Lütfen bana şu anda burada olmadığını söyle," diyor.

"Ben mi! Burada olmaması gereken sensin!"

Beni gördüğü anda anlayabilirim. Onunla daha önce konuştuğumda, satın aldığım eski arabadan Aubrey'in yoğun programına kadar her şeyi ayrıntılı olarak anlattım. Silas bana doğru yürürken telefonu kapatır. Yolcu koltuğuna oturur ve birbirimize bakarız. Birbirimizi görmeyeli sadece birkaç hafta oldu ama o zamandan beri çok şey değişti.

Aramızda pek çok sır var. Pek çok yalan. Ama içten içe, Randall Everett'in ebeveyni olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilen tek kişilerin biz olduğumuzu biliyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Hana geri dönemem. Sinirlerim bozuldu. Aubrey beni görmedi." Ondan iki yaş büyük olabilirim ama

Ona karşı ama ben her zaman emirleri yerine getirmeye çalışan, kimseyi hayal kırıklığına uğratmaktan korkan küçük kızım. "Ben ne dedi?"

Çenesi sıkışır. "Onunla konuşma fırsatım olmadı. Kapıyı çaldım ama cevap vermedi." Silas sadece omuz silker. "Ya gitmişti ya da benden kaçınıyordu. Ama benden sonsuza kadar saklanamaz."

Silas'la daha önce konuştuğumda atladığım tek şey, Ben'in Foster's'a gitme planıydı, çünkü Silas'ın Ben'i oraya kadar takip ederse ne yapacağından korkuyordum.

"O zaman neden buradasın?" diye soruyorum.

Bara doğru başını sallar. "Senin söylediğin restorana, tam o çıkarken vardım. Onu buraya kadar takip ettim. İçeri girmeden önce yerleşmesi için ona biraz zaman verdim."

"Ama neden?"

"Ben'e alışveriş yaparken çekilmiş fotoğrafını gönderen kişinin hâlâ buralarda olduğunu düşünüyorum. Gelip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. O bu işe karışmamalı. Yaşadığı onca şeyden sonra olmaz." Utanmış gibi başını eğdi.

"Bunu yapmak istedi. Aslında bu onun fikriydi. Sandığından çok daha güçlü bir kız."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Eminim öyledir."

Ona daha yakından bakabilmek için koltuğumda dönerek soruyorum, "Margaret'in bugün Ben'i göreceğini biliyor muydun?"

"Hayır. Bunu yapmamalıydı. Bu işi halledeceğimi söylemiştim ona."

"Aubrey?"

Neden?

"Hank, Haziran sonunda Paul'un dosyasını aldı ve kısa süre sonra onu görmeye gitti. Ben'e Angola'da Paul ile yaptığı konuşmayı anlattı. Paul, kanıtları olan 'adam'ın

O gece onu 'doğru kişiye' ulaştırmaya çalışıyordu. Babam Foster'ı takip ettirdi, çünkü hepimiz onun tek şüpheli olduğunu biliyorduk. Aubrey'in çalıştığı bara birkaç kez gitti, ama Foster onunla hiç konuşmadı. Ona iletip iletmemeyi kararlaştırmaya çalıştığını düşünüyoruz. Ben, ona yaklaşabilmek için o eski arabayı satın aldı." Sessizce ekliyor: "Baban, onun senin yerine bu kasabada dolaştığını bilseydi, çılgına dönerdi."

"Ona kötü bir şey olmasını istemiyorum." Sesimin kararlılığından gurur duyuyorum.

Silas hala arkasına yaslanmış durumda ama başını bana doğru çeviriyor. "Ben de bilmiyorum, Camille. Hem kendimi hem de onu kurtarmak için uğraşıyorum. Ben'in onun evinin çevresinde dolaştığını biliyordum. Bu yüzden onu gözetleyen birini tuttum. Bunca yıldır bu yükün altında yaşamak nasıl bir şey, tahmin bile edemezsin. Benim yüzümden yetim kaldı."

"Aubrey'in bu karmaşaya bulaşması benim suçum. O gece onunla yüzleşmemeliydim."

Silas başını sallıyor. "Aubrey'i bu işe bulaştıran varsa, o da Kevin Foster'dır. Bir ayağı çukurda olan ve cehennem ateşinin bacağını yaladığını hisseden Kevin, tüm bu pisliği karıştırdı. Elindeki bilgileri FBI'ya verebilirdi. Ya da yerel haber kanallarına gönderebilirdi. Ama yapmadı. Paul'a gidip ağlayarak, onu bir sopanın ucundaki havuç gibi başının üzerinde salladı."

Onun sözleri midemi bulandırıyor. "Paul'un Angola'da hapis yatması seni üzüyor mu?"

Yüzü düştü. "Paul'un işlemediği bir suçtan hapis yatmasına üzülmüyor muyum? Evet. Paul'un aynı hapishanede aynı süre hapis yatmasına neden olacak bir düzine şey yaptığını biliyor muyum? Evet. Yani

dürüst olmak gerekirse, Paul'a karşı hislerim biraz daha karmaşık."

"Sence Ben ne yapacak? Sana sırtını dönüp, sana o tanıklığı vermek zorunda kaldığını falan söylemesini istemiyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ben izci değil. Ellerini kirletmekten hoşlanmayabilir ama tüm başarısı sadece zekası ve şansından kaynaklanmıyor. Müşterilerinin çok azı masum. Kanıtların ortadan kaybolması veya tanıkların aniden hafıza kaybına uğraması gerektiğinde kimi arıyor? Babamı arıyor. Babam da Foster'ı arıyor... ya da eskiden arıyordu. Ben sonunda istediğini elde ediyor."

"Ben, babamın ona bu davaları aldırıyormuş gibi konuştu. Sanki gerçekten yapmak istemiyormuş gibi."

"Ve Ben yalan söylüyor. Kendi başına üstlendiği her davada yardım istedi." Silas başını koltuğun arkasına yasladı. "Foster'ın elindeki bilgileri ele geçirirse polise gideceğinden endişelenme. Sadece bana karşı kullanmak için başka bir yol bulmaya çalışacaktır, ama bu onun sandığı kadar kolay olmayacak."

"Sen de benim kadar Corbeau ve babamdan uzaklaşmak istiyordun," diyorum, konuyu değiştirerek, çünkü Ben şu anda o kanıtı ele geçiriyor olabilir.

Bana acı bir gülümsemeyle bakıyor. "Paul Granger'ın kamyonetini çaldıktan sonra seçim yapma hakkımı kaybettim. Ondan sonra durumum belli oldu."

"Korkarım babama dönüşeceksin," diye fısıldadım. "Şu anda olduğundan daha fazla."

Silas derin bir nefes alır. "Tanrı biliyor ki, geri almak istediğim hatalar yaptım ve gurur duymadığım şeyler yaptım, ama mezun olup eve döndüğümünden beri tek yaptığım, elimden geldiğince onu dizginlemeye çalışmak ve yapamadığımda zararı azaltmaya çalışmak oldu. Aubrey Price'ın ailesine yaptıklarım için hapse girmedim belki

, ama başka bir tür hapishanede, başka bir tür ceza çekiyorum."

"Bunları bana yıllar önce söyleyebilirdin. Bana güvenebilirdin."

"Kimseye güvenmiyorum."

Başka bir şey söylemek üzereyim ama o elini kaldırıyor. "Baton Rouge'a dönme. Annemin kilisede katılmamızı istediği şeyden sonra yarın benim evime geleceğine söz ver. Bir çözüm buluruz."

Ben başımı sallıyorum ve o arabadan iniyor. O park yerinden geçip bara girerken, ben seçeneklerimi düşünüyorum. Korkaklık edip Ben'den kaçabilir, Silas'ın evine saklanıp onun benim için savaşmasını sağlayabilirim.

Ama şimdi kendimi savunmazsam, asla savunmayacağım. Bana söyleneni yapan ve hayatındaki erkeklerin her şeyi kontrol etmesine izin veren eski Camille olacağım.

Artık her şey değişti.

Ne Ben'in ne de babamın bana karşı evlilik sözleşmesi maddesini kullanamayacaklarını biliyorum. Sabah ilk iş Baton Rouge'a dönüp Ben'e boşanmak istediğimi söyleyeceğim.

BÖLÜM 28

Hank

MAZERETTEN SONRA

14 EKİM ÇARŞAMBA

TMasamdaki telefon çalıyor ve Lila daha yakın olduğu için telefonu açıyor. "Merhaba." Julie'yi dinlerken masamı düzenlemeye başlıyor.
"Tamam, teşekkürler." Telefonu kapatır ve bana bakar. "Camille geldi. Onu getireyim."

Takvimi tekrar gözden geçiriyorduk, Ben'in sürekli ertelediği duruşma hakkında Yargıç Whittaker ile görüştüğümden beri işleri ayarlamaya çalışıyorduk. Bana uygun olduğum bir tarih vermek için yirmi dört saat süre verdi.

Kapı sessizce kapanır, başımı kaldırıp Camille'i masamın önünde görürüm, gözleri kırmızı ve yaşlıdır. Acaba gözleri bir daha kuruyacak mı diye merak ederim.

"Merhaba Hank," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerini buruşuk bir mendille sildi.

Onu kanepeye götürdüm, daha az resmi davranırsak daha fazla açılacağını umuyordum. "Dedektif gelmeden önce oturup her şeyi konuşalım. Yolculuğun nasıldı?"

"İyi idi. Silas beni getirdi. Ailem, bunu yapan kişi yakalanmadığı için yalnız kalmamdan endişeleniyor."

Başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Biz de aynı nedenle ofise bir güvenlik görevlisi tuttuk."

Sonraki bir saatimizi Sullivan'ın ona soracağı tüm soruları gözden geçirerek geçiriyoruz. Saat birden birkaç dakika önce, onun gelmesini beklemek için konferans odasına geçiyoruz.

Konferans odası, ofisimizin ortasında bulunan camdan bir kutu ve bence tarihteki en kötü tasarım. Duvarlar, tamamen şeffafdan tek yönlüye, bizim dışarıyı görebildiğimiz ama içeriden kimsenin dışarıyı göremediği, hatta hiç görünürlük olmayan seçeneklerle opaklığı değiştirebilen süslü bir özelliğe sahip. Bu, değiştireceğim ilk şey olacak.

Paneldeki düğmeye basıyorum ve cam süt grisi bir renge bürünüyor.

"Teşekkürler, herkesin bizi burada göreceğini merak ediyordum."

Durduramadan içimden bir inilti kaçıyor. "Bu odadan nefret ediyorum."

"Evet, ben de pek sevmiyorum ama Ben ısrar etti. Bu teknolojinin harika olduğunu düşünüyordu."

Camille'i bir an incelerim. Durumu kötü görünüyor. Saçları geriye çekilmiş ve kasıtlı olmayan bir şekilde dağınık. Tırnakları tamamen çiğnenmiş. Ama böyle görünmeseydi daha çok endişelenirdim. Evinde kocasının cesedini bulalı henüz yetmiş iki saat bile olmamış.

"Unutma, sadece sorduğu soruları cevapla." Neden bunu tekrarlamam gerektiğini bilmiyorum, ama o, benim yüksek sesle söylemediğim kısmı anlamış gibi başını sallıyor.

Derin bir nefes alır ve gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi görünür. Eğilip elini sıkarım. "Bu standart bir prosedür. Bunun hakkında konuşmanın zor olacağını biliyorum ama ben senin için buradayım. Her şey yoluna girecek."

Lila kapıyı hızlıca üç kez çaldıktan sonra açtı ve Sullivan'ın içeri girmesine izin verdi.

"Buraya geldiğiniz için teşekkür ederiz. Çok memnun olduk." O odaya girince el sıkışıyoruz.

Camille'in karşısındaki sandalyeye oturmadan önce etrafına bir göz attı. "Burası karakoldakinden daha güzel bir düzenleme."

Lila hala kapıda duruyor. "İçmek isteyen var mı? Kahve? Su?"

Camille ve ben Sullivan'a bakarız. "Hayır, teşekkürler, ben almayayım."

"Tamam, fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Kapı arkasında hafifçe kapanır.

"Bayan Bayliss, öncelikle bugün benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," diyor Sullivan.

"Tabii ki. Ama lütfen bana Camille deyin."

"Tamam, Camille. Bildiklerinizi cevaplayın." Sullivan kayıt cihazını çıkarır.

"Dedektif Sullivan, Benjamin Bayliss'in eşi Camille Bayliss'i 11 Ekim'deki olaylarla ilgili olarak sorguluyor. Camille Bayliss'in avukatı ve Benjamin Bayliss'in hukuk ortağı Hank Landry de hazır bulunuyor." Kayıt cihazını aramızdaki konferans masasının ortasına koyar ve Camille'e hafifçe gülümser. "Tamam, bu işi hallettiğimize göre başlayalım. Pazar gününüzün nasıl geçtiğini net bir şekilde öğrenmem gerekiyor. Evde konuştuğumuzda, hafta sonu St. Francisville'de olduğunuzu ve sabah ortasında döndüğünüzü söylemiştiniz. 911'e yapılan arama saat 10:48'de alınmış. Eve dönmeyi planladığınız saat bu muydu? Beklediğinizden daha erken miydi?"

"Aslında ailemle birlikte Corbeau'ya gidip ayine katılmayı planlamıştım ama kendimi iyi hissetmediğim için eve dönmeye karar verdim." Elindeki mendili parçalanacak kadar sıkıyor ama en azından mendil onun göremeyeceği kucağında.

Ona, dedektifin evinde söylediği her şeyi resmi kayıtlara geçirmek isteyeceğini söylemiştim, bu yüzden sorgulamanın ilk yirmi dakikası, Pazar günü ona anlattığı her şeyi tekrar gözden geçirmekle geçti.

Sullivan, bunu kaydediyor olmasına rağmen bazı notlar alıyor. "Cumartesi gecesini otele dönmeden önce bir şeyler içmek için durduğunuzu söylediniz, doğru mu?" Sullivan, notlarına bakarak soruyor.

Kadın bir saniye tereddüt etti ve sonra "Evet. Chantilly's'te" dedi.

Birkaç sayfayı çevirerek notlarını kontrol eder. "Hazır olmadığın için durdun. Doğru mu?"

Camille başını sallar.

"Bayan Bayliss, lütfen yüksek sesle cevap verin."

Boğazını temizler. "Evet, doğru."

"Teşekkür ederim. Chantilly's'e saat kaçta vardınız?"

"Onu biraz geçe."

Cevapları biraz yapmacık ama konuyu ve durumu göz önünde bulundurursak, şu ana kadar hiçbirinde bir hata bulamıyorum.

"Chantilly's'ten saat kaçta ayrıldınız?" "Gece yarısından hemen önce."

"Cumartesi gecesini görevli barmen Ray Simmons ile konuştum. Orada biriyle tanışmış gibi grndğnz söyledi. Bütün gece barın başında onunla oturmuşsunuz. Kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Boğazını temizlemek için ksrd. "Evet, kardeşim Silas'la orada buluştum. Bir süredir grşmemiştik, bir şeyler içip sohbet ettik."

Daha önce davayı incelerken bunu söylediğinde şaşırdım; aksi takdirde Sullivan, bunu duyduğumda

şok olmuş tepkimi görürdü. Anladığım kadarıyla o ve Silas o kadar yakın değillerdi ve burada kaçırdığım bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Kardeşin Silas Everett ile Chantilly's'te miydin?" Sullivan, Camille'i incelerken kalem not defterinin üzerinde duruyor.

Camille başını salladı, sonra kayıt cihazını hatırladı. "Evet."

"Orada buluşmayı planlamış mıydınız? Tesadüf müydü?"

Camille hızla göz kırpmıyor, bu iyiye işaret değil. Bu onu gergin ve tedirgin gösteriyor. Sullivan da bunu fark ediyor.

"Birkaç hafta önce bir hayır etkinliğinde Silas'ı gördüm ve Corbeau, St. Francisville'e çok yakın olduğu için bir şeyler içmek için buluşmaya karar verdik."

O da bana aynı şeyi söyledi ve Sullivan'ın da benim kadar bu konuda şüpheli olup olmadığını merak ediyorum.

"Kardeşinizle konuşmam mümkün mü?"

Elimi kaldırarak Camille'in cevap vermesini engelliyorum. "Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Silas Everett ile iletişime geçmenize karşı değiliz, ama anladığım kadarıyla, Camille şüpheli değil tanık olduğu için, geçen hafta sonu hakkında ondan bilgi almanız gerekiyor. Doğru mu?"

Burada onu biraz zorluyorum, ama onu şüpheli olarak görürse, bu işi hemen sonlandırırım.

Sullivan sandalyesine yaslanıp bana bakar. "Camille Bayliss şüpheli olarak görülmüyor. Şu anda."

Son kısım kasıtlıydı. Camille'e başımı sallayarak onun sorusuna cevap verdim.

"İşimiz bittiğinde beni almaya gelecek ve az önce yaptığım şeyi sana tam olarak anlatmaya hazır."

Kafamı masaya vurmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Hikayeni doğrulayacak birini ararken, bunu bu şekilde ifade etmek en kötü yoldur.

Bu işin zor kısmı da bu. Mesele sadece bir mazeret oluşturmak değil, yani suç işlendiğinde başka bir yerde olduğunuza dair *birinin* kefil olması değil, aynı zamanda psikolojik bir mesele: o *kişinin* inandırıcı olması. Bir aile üyesi otomatik olarak şüphe uyandırır, özellikle de onun dediği gibi "hazırlıklı" olan biri.

"Tamam, ben çıkarken dışarıda olursa onunla konuşurum; aksi takdirde karakola gelmesini isteyeceğim." Sullivan not defterinden başını kaldırdı. "Kocanıza zarar vermek isteyecek biri aklınıza geliyor mu? Bir arkadaşıyla kavga mı etti? Komşusuyla arası mı bozuldu? Geçmişinden biri yeniden ortaya çıktı mı?"

Alt dudaklarını ısırıyor. Bir soruya cevap verirken ilk kez gerçekten gergin görünüyor.

"Hayır, aklıma gelen kimse yok." Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama yalan söylüyor.

Sullivan yavaşça başını salladı. O da benim yaptığım her şeyi görüyor.

Dedektif kalemını tekrar masaya koyar ve çantasından bir fotoğraf çıkararak bize uzatır. Bu fotoğraf, haber kanalları Ben'in davasını haber yaparken birkaç kez kullanmışlardır. Louisiana'da yayınlanan bir yaşam tarzı dergisi kısa süre önce Ben hakkında bir haber yapmış ve onun evindeki ofisinde çekilen bu fotoğraf da habere dahil edilmişti. Fotoğrafta Ben sandalyesine yaslanmış, ayaklarını masanın köşesine dayamış durumda. Bu fotoğrafı ilk gördüğümde, kendini beğenmiş bir pislik gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Onun en sevdiğim fotoğrafı değildi.

Şimdi Sullivan'ın bize bu fotoğrafı neden gösterdiğini gerçekten merak ediyorum.

"Hepimiz bu resmi gördük," diyor, öne doğru eğilerek. "Bayan Bayliss, masasındaki eşyalara bakar mısınız?"

Camille gözyaşlarını siler ve fotoğrafa odaklanır. "Neye bakmam gerekiyor?"

"Bu fotoğrafın, makalenin yayınlandığı bahar aylarında çekildiğini biliyorum, ama cuma günü evden ayrıldığınızda ön kenardaki dekoratif eşyalar hala orada mıydı? Yoksa masası bu fotoğraf çekimi için bu şekilde düzenlenmiş miydi?"

Resmi inceliyorum. O odaya birçok kez girdiğim için tanıdığım birkaç şey var. Ben'in yargıç olarak görev yaptığı son davayı kazandığı için, yargıç emekli olduğunda ona verdiği tokmak var. Hukuk fakültesinden mezun olduğunda annesinin ona verdiği pirinçten yapılmış bir terazi var. Ve av bıçağının bulunduğu ahşap vitrin var.

"Bu eşyalar şu anda masasının üzerinde. O, sadece fotoğraf çekilmek için dekoratif eşyalar koyan biri değildir." Camille, "Neden?" diye sorarken alt dudağı titriyor.

"Ön araştırma sonuçları zorla girildiğine dair herhangi bir iz göstermiyor. İlk düşüncemiz, saldırganın Bayliss'ten sonra geldiği ve onun eve girmesine izin verdiği yönünde. Mücadeleye dair tek iz, yan yatırılmış bir sandalyeydi. Genellikle hırsızlık olaylarında, hırsızın çekmeceleri, dolapları ve gardıropları aradığına dair izler görülür ve bunu yaparken özellikle düzenli ve temiz davranmazlar. Ancak oda da evin diğer bölümleri de bozulmamıştı."

Camille dinlerken masanın kenarını sıkıca tutuyor, gözleri ona kilitlenmiş durumda.

"Bayliss'in vücudunda birkaç farklı yaralanma vardı. Henüz adli tabipten tam raporu almadık, ancak ön sonuçlara göre Bayliss göğsünden birkaç kez bıçaklanmış gibi görünüyor. Olay yerine vardığımızda tokmak ve terazi hala masasının üzerindeydi, ancak vitrin kutusu yoktu. Ve hiçbir yerde bıçak izi yoktu. Onu öldürmek için kullanılan silahın bu olabileceğini düşünüyoruz

ama bıçağın ayrıntılarını öğrenene veya bıçağı bulup yaraların boyutuna uygun olup olmadığını görene kadar kesin olarak bilemeyeceğiz."

Camille tamamen çöker. Yüzü düşer ve omuzları titrerken hıçkırarak ağlar. Konuşabilmesi birkaç dakika sürer. "Ben... size... bıçakla ilgili... bilgileri... verebilirim."

Sullivan bana bakar ama ben Camille'in bu bilgiyi nasıl elde ettiğini söylemesini beklerim.

Sonunda, konuşacak kadar kendini toparlar. "O bıçak, Corbeau'daki yerel bir bıçak ustası tarafından yapılmıştı. Sapı, Ben'in öldürdüğü bir geyiğin boynuzundan yapılmıştı. Bıçağı geçen yıl Noel hediyesi olarak yaptırmıştım. Bıçağın ölçüleri ve açıklaması, evimdeki dosyada bulunan sertifikada yazıyor. Size bir kopyasını vereceğim."

Halk bu ayrıntıya deli olacak ve Camille'in onu kendisi için özel olarak yaptırdığı bir silahla öldürdüğü yönündeki söylentilerin ne kadar çabuk yayılacağını şimdiden görebiliyorum.

"Bunu kamuoyuna açıklamayacaksın, değil mi?" diye soruyorum. Söylememe gerek kalmadan neden sorduğumu biliyor.

Sullivan başını sallar. "Hayır. Şu anda bu ayrıntıyı basından gizli tutuyoruz. Özellikle de bıçağın nerede olduğunu bilmediğimiz için."

Camille sandalyesine çöküyor, gözleri donuklaşıyor. "Sen ve Ben'in evlilik sorunlarınız var mıydı?"

Bu soruya itiraz etmek üzereyim, ama Camille elini koluma koyarak beni durdurur. Cevap vermeden önce boğazını temizler. "Hayır, yoktu. Yani, tüm çiftlerin yaşadığı normal tartışmalar vardı. Onun ofiste çok fazla zaman geçirdiğini düşünüyordum, o da benim çok para harcadığımı düşünüyordu, ama bundan öte bir şey yoktu."

Bu iyi bir cevap. Ve doğru. Ben'in ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve sık sık kredi kartı faturası hakkında şikayet ettiğini duyardım.

Ama o çok üzgün ve bu ruh haliyle bu tür soruları yanıtlamasını istemiyorum. "Sully, bugünlük bu kadar yeter."

BÖLÜM 29

Aubrey

MAZERETTEN SONRA

14 EKİM ÇARŞAMBA

Dizüstü bilgisayarımı garaj yoluna koydum ve onu yok etmenin en iyi yolunu düşündüm.

Daha doğrusu, beni Camille ve Ben'e bağlayan her şeyi ortadan kaldırmak için, ki bu çok fazla şey demek.

Rosary'den ayrılırken hissettiğim endişe bu sabah yeniden şiddetle geri döndü. Dün zihinsel olarak çok yorucu bir gündü, bu yüzden bugün bu konuyu düşünmekten yoruldum ve bir şeyler yapmaya hazırım, kendimi korumak yapabileceğim en iyi şey. Bilgisayarlardan pek anlamam ama arama geçmişimi silmenin onun tamamen yok olacağı anlamına gelmediğini biliyorum. Bu verileri geri kurtarmanın *her zaman* bir yolu var gibi görünüyor.

Polisler zaten bir kez buraya geldi, bu yüzden geri gelme ihtimalleri yüksek. Dizüstü bilgisayarımı atmam lazım. Dün gece son bir arama yaptım, böylece Ben St. Francisville'deyken öldürülürse ve polisler gelip bana tanık olduğum olayları sorarsa ne kadar boka batmış olacağımı değerlendirebileyim.

Kaya gibi sağlam bir mazeret için, suçun işlendiği yerde olmadığımı, suçu işleme fırsatım olmadığını ve suçu işleme nedenim olmadığını kanıtlamam gerekir. En iyi kanıt ise

kredi kartı makbuzları, cep telefonu konum bilgisi, araç konum hizmetleri, video veya fotoğraflardan elde edilen meta veriler.

Bunların hepsini Camille'e sağladım.

Ama kendim için hiçbirine sahip değilim.

Telefonum on iki saat boyunca dokunulmadan durdu. Hiçbir şey göstermesinin ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. Hareket yok. Etkinlik yok. Tamamen ölü bir bölge. Bu durum başlı başına bir tehlike işareti gibi görünüyor.

Bir başka etkili kanıt şekli ise, suç işlendiği sırada sizinle birlikte olduğunu ifade edecek bir tanığın olmasıdır. Ziyaret ettiğim tüm hukuk siteleri, tanığın güvenilirliği veya tanıklık yapmaktan bir çıkar sağlayıp sağlamadığı gibi tanığın karakteri sorgulanabileceğinden, bunu daha zayıf bir kanıt şekli olarak değerlendiriyor.

Bende bu var. Sayılır.

Ev arkadaşlarım günün erken saatlerinde benimle birlikteydiler, ama bana yardım ettikleri şey hiçbirimizin itibarını zedelemezdi. Her biri, özellikle Deacon, o gece evde olduğumu söyleyerek yalan söylerdiler, ama ben temelde suçlularla dolu bir evde yaşadığım için, kimsenin onlara inanacağından emin değilim. Ve onları bu işe daha fazla bulaştırmak istemiyorum.

Angola'yı ziyaret ettiğimi kanıtlayabilirim. Ama burada da bir sorun var. İlk olarak, ben oradayken Ben hala hayattaydı, bu yüzden pek bir faydası yok. Ayrıca, Paul'ü ziyaret etmek için orada olduğum, Paul'ün benim için ne ifade ettiği ve Ben'in yaptığını düşündüğüm şey göz önüne alındığında, bu benim için sadece bir gerekçe oluşturur, mazeret değil.

Bir de Chantilly's meselesi var. Silas Everett de oradaydı ve yüzde yüz Camille ile birlikte olduğunu söyleyecektir, benimle değil.

Mahvoldum.

"Kötü bir şey yapmaya niyetli gibi görünüyorsun."

Hızla arkamı döndüm ve birkaç adım arkamda duran Deacon'ı görünce şaşkınlıkla bir çığlık attım.

"Beni korkuttun!" Onun yorumunu görmezden gelmeye karar verdim.

Yaklaşır ve şimdi ikimiz de yan yana durup dizüstü bilgisayara bakıyoruz. "Şu anda ne yaptığını bilmek istiyor muyum acaba?"

"Proaktif davranıyorum. Camille, Doug'ın evine geldiğinden beri Ben'i Google'da aratıyorum. Hatta, Junior League toplantısının dışında onunla yüzleşmeye karar vermeden önce, adresini ve evlerine en yakın otobüsü bile araştırdım. Bu yüzden, kimse bilmesin diye dizüstü bilgisayarını yok edeceğim. Bilirsin, biri gelip ararsa diye." İkimiz de o "biri"nin polisler olacağını biliyoruz.

Deacon yanımda sessizce duruyor. Bana bunun da aptalca bir fikir olduğunu söylemesini bekliyorum, ama beni şaşırtıyor. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Ben gülerek cevap verdim. "İnternette insanların bu tür şeyleri yok etmeye çalışırken nasıl başarısız olduklarını anlatan yazıları okudum. Bilgisayardaki *her şeyi* silmek sandığından daha zor. Artık internet arama geçmişimde de bu kayıt var."

O çömelip, sanki patlamaya hazır bir bomba gibi inceledi. "Ya ateşe versek?"

"Bunu düşündüm, ama okuduğum yazıda, yakılsa bile kısmi kurtarma şansı olduğunu yazıyordu. Onu yakmamız gerekecek. Cesetlerin yakıldığı gibi." Ona dönüp baktım. "Cenaze evi işinde tanıdığın var mı?"

Şimdi gülme sırası onda. "Hayır, üzgünüm, bu konuda yardımcı olamam. Peki ya su?"

Omuz silkiyorum. "Bazı siteler, suyla da kısmi kurtarma olabileceğini söylüyor. Görünüşe göre, kurtarma teknolojisi çok gelişmiş. Kısmi kurtarma riski olan hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ve sen söylemeden önce, biliyorum, bu konuyu fazla düşünüyorum. Onu nehre atmalıyım ama yapamıyorum. Bu çok kolay ve bu yüzden yeterince iyi değil gibi geliyor. Bir an durup ekliyorum: "Umut verici görünen tek şey, iç bileşenleri, özellikle de sabit diski, bir şekilde ufak parçalara ayırmak."

Bana bakar ve çarpık bir gülümseme atar. "O zaman büyük bir çekiç lazım." Deacon kalkar, arkasını döner ve arabasına doğru yürür, ben de arkasından giderim.

"Arabanın arkasında neden büyük bir çekiç olduğunu bilmek ister miyim?"

Kafasını sallar. "Hayır, muhtemelen istemiyorsun."

Deacon arka kapıyı açar ve siyah bir spor çantasının yanında büyük bir alet kutusu görürüm.

"Muhtemelen o çantanın içinde ne olduğunu da bilmek istemem," diyorum.

Bana doğru döner. "Bugün benim hakkımda gerçekten en kötüsünü düşünüyorsun," der gülerek. "Şehirde dolaşıp ceset toplamadım."

"Ne iş yaptığını bilmiyorum!" Onun genel fiziksel yapısını işaret ediyorum. "Ama bu iri vücudunu insanları korkutmak için kullandığını biliyorum ve sen de bunu biliyorsun."

Deacon gülüyor... Aslında benim onu tanımlamama gülüyor. "Tamam, haklısın."

Normal bir çekicin yaklaşık üç katı büyüklüğünde bir çekici alır ve dizüstü bilgisayarın bulunduğu yere geri döner.

"Oh, ben yapabilirim. Senin suç ortağı olmanı istemem."

Deacon gözlerini devirir. "Suç ortağı mı? Neye? Aşırı miktarda internet aramasına mı?"

"Öyle bir şey," diye mırıldanıyorum, bana uzattığı ucunu tutuyorum. Birkaç saniye ikimiz de çekişte tutunuyoruz, sonra o bırakıyor. Çekiç hemen yere düşüyor, beni de beraberinde.

Ve yine o kıkırdama. "Eğer o dizüstü bilgisayarını... ne demiştin? Minicik parçalara ayırmak istiyorsan, bunu gerektiği kadar çok sallamaya çalışırsan sonunda kendine zarar verirsin."

Çekici yere bırakıp kalkıyorum ve düşerken tuttuğum elimi temizliyorum. "Ağır olduğunu söyleyebilirdin."

Yalan söylemeyeceğim, Deacon'ın dizüstü bilgisayarını tamamen parçalamasını izlemek etkileyici. Parçaları içlerinde tutmak için kalın, siyah çöp torbalarına üç kat koyuyoruz. Torbayı kaldırıp iyice salladığında terlemeye başlıyor. Parçaların birbirine çarpıştığını duyunca, günlerdir ilk kez rahatlıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Onları şehirdeki farklı çöp kutularına serpebilirim diye düşünüyordum."

Bana attığı bakış, artık beni eğlendirmekten vazgeçtiğini gösteriyor. "Nehre atalım mı? Körfeze akıp gitsin."

"Tamam, evet, bu da olur."

Dizüstü bilgisayarımın kalan parçalarını nehre atmak biraz hayal kırıklığı yaratıyor ve fark ediyorum ki, onu bütün olarak atmış olsaydım da aynı şekilde yok olacaktı. Bu yüzden fazla düşünmeden, dizüstü bilgisayarımın son parçası suya batarken telefonumu da nehre atıyorum.

Nehir kenarından ayrıldıktan sonra, Deacon mağazaya uğrar ve ben yeni bir telefon alırım. Bunun için gerçekten param yok ama onsuz yapamam.

Park yerinden çıkarken Deacon'a dönüyorum. "Eve dönmeden önce bir yere uğrayabilir miyiz?"

Deacon ve ben kapıdan geçip dar ve dolambaçlı yolu yavaşça ilerleyerek mülkün derinliklerine doğru ilerledik, ta ki bir çıkmaza gelene kadar.

"Burası mı?" diye sorar

Deacon. "Evet."

Arabayı park eder. "Burada beklememi mi istersin, yoksa seninle gelmemi mi?" Bana marketten aldığımız çiçekleri uzatır.

"Sorun yoksa burada bekle. Uzun sürmez." Çiçekleri alıp, son birkaç gündür bana ne kadar iyi davrandığını düşünmeden önce arabadan atlıyorum. Normalden bile daha iyi.

Bütün hafta gergindim ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayacak tek bir şey olduğunu biliyorum.

Güneş bulutların arasından yumuşak altın rengi bir ışık yayıyor ve serin bir esinti çimlerin üzerinde ve ağaç dallarının arasında eserek onları sallıyor. Kaldırımın sonuna kadar ilerledikten sonra dikkatlice çimlerin üzerinden geçiyorum. Bank, çitin diğer tarafındaki tek bir ceviz ağacının gölgesinde duruyor. Oturmadan önce yaprakları, kabuk parçalarını ve çubukları temizliyorum.

Bu mezarlıkta daha güzel ve daha büyük mezar taşları var, ama bence annem ve babamın mezarları en iyi yerde. En arkada, dört tarafı değil, üç tarafı diğer mezarlarla çevrili. Neden önemli olduğunu bilmiyorum, ama öyle. Ayrıca, günün büyük bir kısmında hava şartlarından korunuyorlar. Bu dallar, sanki annemle babamın ne kadar özel olduklarını ve güneşin en yüksek olduğu saatlerde sert güneşten korunmayı hak ettiklerini biliyorlarmış gibi, çitin bu tarafında daha fazla uzanıyor gibi görünüyor.

"Bir şekilde gerçeği öğrenene kadar bekleyip geri dönecektim, ama bunun asla olmayacağından korkuyorum.

"Şimdi olacak," diye fısıldıyorum onlara, buketi sıkıca tutarak.

Tek cevap, üstümdeki dallarda cırcır böceklerinin çıkardığı ses.

"Pes etmiyorum, ama hepimizin hak ettiği cevapları almak biraz daha uzun sürebilir. İyi bir planım olduğunu sanıyordum, ama az önce dizüstü bilgisayarımı Mississippi Nehri'ne parçalara ayırarak attım, yani sanırım yeni bir plana ihtiyacım var." Sessiz kahkaham hafif esinti ile uçup gidiyor.

Bankı itip, mezar taşlarının dibindeki çimlere, tam aralarına çapraz bacaklı oturuyorum. Daha yakın olmak istiyorum. Yüzümü yumuşak yapraklara gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Çocukluğumun kokusu. Güller annemin en sevdiği çiçeklerdi.

Bir tanesini demetten ayırıp babamın mezar taşının önüne koyuyorum, sonra kalanları annemin mezar taşının önüne koyuyorum ve her iki granit levhaya da birer elimi koyuyorum.

"On yıldır yok olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken sesim kısılıyor. Babamın mezar taşındaki, annemden sadece bir saat sonra öldüğü günü gösteren rakamları parmağımla izliyorum ve milyonuncu kez, onlarla birlikte olsaydım her şey farklı sonuçlanır mıydı diye düşünüyorum.

Ailem, uzak bir kuzenimin düğününe katılmak için Corbeau'ya gitmişti. Ben de onlarla gitmem gerekiyordu, ama aynı gece arkadaşım ve ailesiyle New Orleans'ta bir konsere davet edildiğim için gitmeme izin verdiler.

On yıl önce, başka bir araba dur işaretini ihlal ederek ailemin arabasına yandan çarptı ve hayatımı sonsuza dek değiştirdi. O karanlık, ıssız yolda, o sürücü bir seçim yaptı. Oradan ayrıldı. Olay yerinden kaçtı. Daha sonra çıkan raporlarda babamın anında ölmediği ortaya çıksa da, yardım çağırmadı.

Bu sorunun cevabını bilmemek on yıldır beni rahatsız ediyor.

Ama gerçeği öğrenme konusundaki çaresizliğim benim sonum olabilir. Belki de her şeyi olduğu gibi bırakmalı ve Camille'i takip edip benimle çalışması için ısrar etmemeliydim.

Ben'e ulaşmak için Camille'i kullanmaya karar verdim. Junior League toplantısının dışında ona yaklaştığımda, bu konuyu bırakmak yerine, intikam almak için onu öldürebileceğime kimsenin inanması zor olmazdı.

Bir el omzuma kondu ve beni irkitti.

"Seni korkutmak istemedim. Adını sesleniyordum." Deacon'dı. Arkamda çimlerin üzerinde çömelmiş duruyordu. "Burada çok uzun süre kaldığın için biraz endişelendim. İyi misin?"

Göz yaşlarımı silerek, "Üzgünüm, biraz dalmıştım," diyorum.

Ayağa kalkıp uzaklaşıyor. "Acele etme. İstedığın kadar zaman geçir. Sadece seni kontrol etmek istedim."

Ayağa kalkarım. "Hayır, hazırım. Birazdan barda olmam gerekiyor, gitme zamanı."

Her mezar taşının üstüne elimi gezdiriyorum. "Bu bir aksilik olabilir, ama o gece size gerçekten ne olduğunu bulacağıma söz veriyorum."

BÖLÜM 30

Camille

MAZERETTEN SONRA

14 EKİM ÇARŞAMBA

’ Hank resmi görüşmeyi nihayet bitirdiğinde, Hank'in yanındaki sandalyede titriyorum.

“Sully, bugünlük bu kadar yeter. Bayan Bayliss'in ne kadar zorlandığını görebiliyorsun. Ona soracağın başka sorular varsa, burada tekrar görüşmekten memnuniyet duyarız, ama ona biraz mola vermemiz gerektiğini ısrarla belirtmek zorundayım.”

Dedektif, bu görüşmenin kısa kesilmesinden hiç memnun değil. Hank, rahatsız olduğu bir konuya girildiğini düşünürse durup sessizce oturmamı ve kötü adam rolünü ona bırakmamı söyledi. Sanırım Dedektif Sullivan, Ben ve benim evlilik sorunlarımız olup olmadığını sormaya başladığında, Hank bunun belirsiz bir alana girdiğini düşündü.

Ve yanılmıyordu.

Dedektifin otoritesini kullanarak mahkeme celbi ve polis dizilerinde gördüğünüz diğer şeylerle tehdit etmesini bekliyorum, ama o başını sallayıp eşyalarını toplamaya başlıyor. Hank'in sorguyu neden durdurduğunu kendi düşünceleri vardır, ama benim bunu düşünecek vaktim yok.

Şu anda bir adım atmak bile yeterince zor.

Telefonum Silas'tan gelen bir mesajla titriyor.
Dışarıda bekliyor.

"Dedektif Sullivan, kardeşim burada, onunla konuşmak isterseniz." Dedektifin işine devam edebilmesi için bu konuyu bir an önce halletmek istiyorum.

O dikleşir ve başını sallar. "Evet, bu iyi olur." Sonra Hank'e anlamlı bir şekilde bakar. "Onun da bize katılması sorun olur mu, yoksa Bayan Bayliss için bu fazla mı olur?"

Bu, tepki vermemeye çalıştığım bir iğneleme.

Hank o sırıtışını takındı. Sanki sana, seni pislik olarak gördüğünü söylemeden belli eden sırıtışını. "Bay Everett ile konuşman için gereken birkaç dakikayı ayarlayabiliriz." Sonra Hank bana baktı. "Ona içeri gelmesini söylemek ister misin?"

Başımı sallıyorum, sonra Silas'a mesaj atarak ona neyle karşılaşacağını açıklıyorum. Birkaç dakika sonra, Lila onu konferans odasına götürüyor.

Silas odadaki herkese selam verdikten sonra yanıma oturur. Elini uzatıp elimi sıkar. "İyi misin?"

Gözlerim kızarmış ve şişmiş olmalı, bu yüzden ne kadar duygusal olduğumu saklayamıyorum. "Evet, iyiyim."

Hank öne eğilip Silas'a bakmak için beni geçer. "Dedektifin sana birkaç sorusu var."

Dedektif Sullivan kayıt cihazını tekrar çıkardı ve kayda başladı. Aynı şekilde, önce kendi adını, ardından Silas'ın adını söyledi ve Hank ile benim de hala orada olduğumuzu belirtti. Sonra Silas'a hitap etmeden önce kıkırdadı. "Bay Everett, cevabınızın ne olacağını biliyorum ama lütfen bana Cumartesi gecesi nerede olduğunuzu söyler misiniz?"

Silas koltuğuna yaslandı. Rahat görünüyordu ve duygularını bu kadar iyi gizleyebilme yeteneğini kışkırttım. "Tabii,

Camille ile bir şeyler içmek için buluştum. Tarver Braddock Vakfı'nın bağış toplama etkinliğinde onu gördüğümde bana yakınlarda olacağını söylemişti."

"Peki bu içkiyi nerede içtiniz?"

"Chantilly's adlı bir barda."

Dedektif not almaya geri dönerken, Hank ve ben sessizce oturup onların konuşmalarını izliyoruz.

"Peki saat kaçta ayrıldınız?"

Silas, cevabını düşünürken başını yana eğiyor. "Sanırım Camille gece yarısı civarında çıktı. Ben de ondan çok geç kalmadım."

Dedektif Sullivan kalemını bırakıp Silas'a bakar. "Chantilly'nin evinden ayrıldıktan sonra nereye gittiniz?"

"Eve."

"Corbeau'da mı?"

Silas gülümsedi. "Tek evim orası." "Baton Rouge'a dönmedin mi?"

Silas'ın eli hafifçe titrer ve umarım bunu fark eden tek kişi benimdir. "Hayır, gitmedim."

Hank araya girer. "Bay Everett, Bayan Bayliss'in cumartesi gecesi nerede olduğunu doğrulayan soruyu yanıtladı. Başka bir şey yoksa..."

Dedektif gülümser. "Evet, bu, Bayliss hanım ve Everett beyin saat 22:00 ile 24:00 arasında nerede olduklarını ortaya çıkardı. Benim odak noktam daha çok, adli tabibin ölüm saatini belirlediği saat 18:00 ile 20:00 arasındaki saatler."

Kahretsin.

Hepimiz bu habere farklı tepkiler veriyoruz. Hank gözle görülür şekilde şaşkınlık yaşarken, Silas sert bir ifadeyle duruyor. Gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor.

Ben evden ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra biri gelip Ben'i öldürmüş. Silas'ın bara girmeden önce arabada bana söylediklerini düşünmeden edemiyorum.

. Onunla konuşma fırsatım olmadı. Kapıyı çaldım ama cevap vermedi. Bu, sorgulamak istemediğim şeyleri sorgulamama neden oluyor.

Ama ne olursa olsun, bu onu o zaman dilimine yerleştiriyor. Ve benim için, Aubrey benim kimliğimle ortalıkta dolaşırken onu takip ettiğim zamandı, bunu kanıtlayacak hiçbir şeyim olmasa da.

Bu bir kabus.

Hank ilk toparlanan kişi oldu. "Sully, bu ziyaretin amacını yanlış mı anlıyorum? Size karşı açık ve şeffaf davrandık. Bayan Bayliss'in Cumartesi günü nerede vakit geçirdiği belli ve Baton Rouge'a yakın bir yerde değildi."

Kusabilirim. Bu masanın üzerine.

Sonra Silas ekliyor: "Benim için bir mazeret arıyorsanız, tek yapmanız gereken sormak. Camille ile buluşmak için ayrılana kadar çiftlikte ceviz sallama makinesinde çalışıyordum. Gerekirse eşim Margaret bunu doğrulayabilir. Bu bilgiyi size iletmesi için en iyi yolu bana söyleyin."

Tanrım. Margaret benden sadece bir saat önce ayrılmıştı, bu da hiçbirimiz için iyiye işaret değil.

Dedektif, masanın bizim tarafımızdan gelen düşmanlığı hissederek elini kaldırır. Onun oyununa geliyoruz, bunu biliyorum. "Zor sorular sormazsam görevimi ihmal etmiş olurum." Silas'a bakar. "Karınızla konuşmak için uygun bir zamanı bana bildir."

Hank ayağa kalkar. "Sully, ofisim bunun için sizinle iletişime geçecek."

Silas, Hank'in bu işi onun için halletme teklifine neredeyse şaşırmış gibi görünüyor.

Dedektif Sullivan, bu görüşmenin bittiğine dair pek de ince olmayan bir ipucu alır. Silas ve ben onu izlerken, ikinci kez eşyalarını toplar.

Hank onu dışarıya çıkarırken biz koltuklarımızda oturuyoruz. İkimiz de sessiziz, bu odadayken hiçbir şey konuşmak istemiyoruz. Sonunda Hank geri döner, karşımızdaki koltuğa oturur ve Silas'a bakar.

"Karın o süre zarfında gerçekten senin için kefil olabilecek mi?"

Silas başını sallar. "Evet, elbette." Sonra öne eğilir ve kollarını masaya dayar. "Camille'in Ben'in cinayetiyle suçlanma riski var mı sence?"

Onun sorusuna görünürde hiç tepki vermemiş olmaktan gurur duyuyorum.

Hank bana bakar, sonra Silas'a döner. "Sanmıyorum. O, onların odaklanacağı zaman diliminde nerede olduğunu gösteren bir yığın makbuz var. Sullivan'ın hiçbir ipucu olmadığı için olmayan şeyleri aradığından daha çok endişeleniyorum."

"Babam değil mutlu senin devraldığın bu firmayı. Camille'i temsil ediyorum."

Kardeşıme dönüyorum. "Silas! Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Hank sadece gülüyor. "Oh, baban benim hakkımda ne düşündüğünü gayet açık bir şekilde ifade etti. Eğer söylemek istediğin verimli bir şey varsa, lütfen söyle. Aksi takdirde, önümde yoğun bir gün var ve Randall Everett'in onayladığı ve onaylamadığı şeyler hakkında konuşmak zaman kaybı."

Silas bir kaşını kaldırırken, ben sadece büyülenmiş bir sessizlik içinde onları izliyorum. "Ben'in seni neden kovmak istediğini bilmek ister misin?"

Silas'ın sorusu, sanki fiziksel olarak Hank'e vurmuş gibi, Hank'i koltuğuna geri savurur.

Silas onun cevabını beklemez. "Ben seni kirletebileceğini düşündü. Ve sen savcılıktan geldiğin için onların zayıflıklarını bileceğini umuyordu. Hangi adamların rüşvet aldığını, hangilerinin ikna edilip

kullanılabilecek adamları. Yıllardır Foster'a güveniyordu ama babama değil, kendisine hesap veren birini istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, dostum, seni artık istemediğini bir iltifat olarak kabul et. Benim için, Camille'in arkasını artık Ben'in değil, senin kollaman beni daha iyi hissettiriyor."

Sözsüz kaldık. Hank ve ben ikimiz de sözsüz kaldık.

"Bir şey daha ekleyeceğim, sonra sizi rahat bırakacağız," diyor Silas ayağa kalkarken. "Ben, ellerini çok kirletmeden ve yol boyunca düşmanlar edinmeden, bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar başarılı olamazdı. Camille'in dedektiflerin hedefinden uzak durmasını sağla, ben de Ben'in tutamadığı sözlerin peşine düşmemesini sağlayayım."

Hank yanımda kaskatı kesilmiş, ben de ellerimle yüzümü kapatıp inliyorum.

Kabus.

Kesinlikle en kötü kabusum. "Gidelim

Camille."

Hank, biz ayrılırken hiçbir şey söylemiyor ve ben Silas'la arabaya binene kadar bekliyorum, sonra ona bağırmaya başlıyorum.

"Bu da neydi böyle? Neden Hank'i tehdit ediyorsun? O bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı!"

Silas, öğleden sonra trafiğinde sakın bir şekilde yol alıyor. Az önce olanlara göre fazla sakın. "Neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyor. O firmayı devralırsa, başa çıkması gereken bir sürü sorunla karşılaşacak. Ya erkek gibi davranıp bununla başa çıkmalı ya da oradan defolup başkasına devretmeli."

Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunların hiçbirine inanamıyorum."

"Yıllar önce sana gerçeği söylemeliydim. Belki de bilseydin o orospu çocuğuyla evlenmek zorunda kalmazdın. Ben'e borçlu olabilirdim ama sen asla borçlu değildin."

"Sen de Margaret'e takılıp kaldın, değil mi?"

Başını koltuğa yaslar ama soruma cevap vermez, ben de muhtemelen duymak istemeyeceği başka bir soru sorarım. "Seni koruyabilecek mi?"

Bana hızlıca bir bakış attı, sonra gözleri tekrar yola döndü. "Ben'i ben öldürmedim."

Ona inanıp inanmadığımı bilmediğim için cevap vermedim.

"Camille, Foster didn't just keep the video of what

Aubrey'in ailesine o gece ne oldu. Babamın ikimiz doğmadan önce yapmasını istediği her şeyi tek tek hatırlıyordu. Babamın kendisine sırtını döneceğinden korktuğu için yıllardır kanıt topluyordu. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Teşhisini aldıktan ve öleceğini öğrendikten sonra, Paul Granger sadece benimle konuşmakla kalmadı. Neredeyse bir turneye çıktı ve kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü insanlara özür dilemeye çalıştı. Çoğunlukla babamın adını kullanmadı, çünkü ölmekten korktuğu kadar babamdan da korkuyordu. Ama yine de haber bize ulaştı. Ben de onu görmeye gittim."

"Ne dedi?"

Silas gözlerini devirdi. "Onun durumunda olan birinin yapması beklenen saçmalıkları söyledi. 'Kanıtlar güvenli bir yerde ve bana bir şey olursa, kamuoyuna açıklanacak. ' "

"Ona inandın mı?"

Omuz silkiyor. "Fazla zorlamadığım kadar yeterince. Aylarca onun ne yapacağını bekledik, ama sonunda, tehdit ettiği gibi teslim etmedi, çünkü bunu yaptığı anda gücünü kaybedeceğini biliyordu.

Bu yüzden şimdi o öldüğü için hepimiz telaş içindeyiz, onu nerede sakladığını bulmaya çalışıyoruz."

Dudağımı ısırıyorum ve Silas'a geçen cumartesi anlatmadığımı kısmı anlatmaya karar veriyorum. "Aubrey, kazayı gösteren bir video olduğunu söyledi. Foster'ın elinde olan şey bu. Ben, Foster'ın her şeyi evindeki silah kasasında sakladığına inanıyordu. Ben, yedek anahtar bile yaptırdı ve öldürüldüğü gece Foster'ın evine gidip onu almayı planlıyordu."

Silas yolun kenarına çekip kamyonetini park eder. "Söylemek istediğin daha çok şey var. Anlıyorum."

"Anahtarı nereye koyduğunu gördüm. O kadar erken saatte öldüyse, Foster'ın yerine gitme şansı olduğunu sanmıyorum, yani anahtar hala orada olabilir."

"Nerede?"

Kurduğum kamera aracılığıyla gördüklerimi anlatırım. Sonunda, "Cumartesi günü Chantilly'nin önünde seni gördüğümde neden bana bunu söylemedin?" diye sorar.

"Çünkü Cumartesi günü Chantilly's'te Ben'in hayatta olduğunu ve Foster's'a gideceğini düşünüyordum ve sana bunu söyleseydim, sen de oraya giderdin." Dönüp pencereden dışarı baktım. "Ve ikinizin de orada olmasının ne gibi sonuçlar doğuracağından korkuyordum."

BÖLÜM 31

Hank

MAZERETTEN SONRA

15 EKİM PERŞEMBE

E Lila'ya eve gideceğime söz vermiş olsam da, önce swing by the precinct first and have a chat with Dedektif Sullivan.

Onun odasına geri dönerken, yanından geçtiğim her polis ve dedektif, "karanlık tarafa" geçtiğim için bana sataşma fırsatını kaçırmıyor.

"Yeni malzeme zamanı!" diye bağıriyorum.

Birkaç kişi gülüyor ama bir adam, ben yaklaşınca masa sandalyesini koridora çekiyor. "Hank, Ben için üzıldüm. Ona olanları duyduğuma çok üzıldüm."

Ve yine o bıçak gibi saplanan acı. Keder, iğrenç bir şeydir. Suçluluk da öyle, çünkü onu gerektiği kadar yas tutmuyorum. "Teşekkürler dostum. Minnettarım. Ve bunu yapanı yakalamak için herkesin çabalarına da. Bu konuda aynı taraftayız."

O yumruğunu kaldırıyor ve ben uzaklaşırken benim yumruğumla onun yumruğuna çarpıyorum. Sullivan'ın odasına ulaşmadan önce birkaç derin nefes almaya vaktim var ve acıyı, kederi ve üzüntüyü gömdüğüm yere geri itebiliyorum.

"Taraf değiştirdiğin için seni asla affetmeyecekler," dedi dedektif, masasının yanındaki boş sandalyeye oturduğumda.

"Evet, biliyorum."

"Nasıl gidiyor?"

"Herkesin duymak istediği cevabı mı istiyorsun, yoksa gerçeği mi?"

Bana hüznü bir gülümsemeyle bakıyor. "Benim için her zaman gerçek." "

Benim ve Ben'in aktif davalarını idare etmek, Ben'in mirasıyla ilgili her şeyi anlamaya çalışmak, ofisi işletmek ve Camille'in iyi olduğundan emin olmak, bir yandan da arkadaşımın yasını tutmak... Ne yapacağımı bilemiyorum. Yarın cuma olduğuna için mutluyum, böylece bu haftayı bitirebilir ve umarım biraz uyuyabilirim.

Sullivan yüzünü buruşturur ve ben öksürürüm, sesimdeki duyguyu gidermek için. "Bu, istediğinden daha fazla gerçek olabilir."

"Ben de senin yerinde olsam aynen öyle hissederdim." Büyük bir manila zarfı bana doğru kaydırarak, neyse ki asıl işimize geri döndü. "Ben'in üzerinde bulunan ve yayınlayabileceğimiz eşyalar. İçeriğı onaylayıp, sorumluluğunu üstlenmeyi kabul ettiğimizi belirten bir belgeyi imzalamanız gerekiyor."

"Tabii, elbette." Zarfı açıp eşyaları tek tek çıkarırım ve ön tarafına zımbalanmış listede eşyanın adının yanına baş harflerimi yazarım. Anahtarlar için, formda her birinin yayılmış bir resmi vardır. Her anahtarı kontrol edip eşleştirdiğinden emin olurum.

"Her şey burada gibi görünüyor." Hepsini geri koyup formun altına imza attım, sonra formu koparıp Sullivan'a uzattım. "Telefon yok mu?"

"Biraz daha bekletmeliyiz."

Sandalyeye doğru eğilip sesimi alçaltıyorum, çünkü burada pek mahremiyet yok. "Bir şüpheliniz olduğunu söyleyin."

Kaşlarını çatıp başını salladı. "Keşke olsaydı. Bıçak muhtemelen cinayet silahı olduğuna göre, bu önceden planlanmış bir cinayetten çok, bir anlık öfkeyle işlenmiş bir cinayete benziyor. O gece bir şeyler ters gitti ve biri bunu fırsat bilip harekete geçti."

Pazar gününden beri öğrendiğim her şeyi düşünüyorum. "Tutku suçu" sadece o anın heyecanı içinde işlenen ve önceden planlanmamış suçları ifade etse de, "tutku" kelimesi, cinsel anlamı nedeniyle insanları her zaman şaşırtmaktadır. Bu terimi bu davayla bağlantılı olarak duyanlar, sadece bu kelimeye dayanarak hemen Camille'in suçlu olduğunu varsayacaktır. "O bıçağın kaybolduğunu, bir makaledeki fotoğraftan biliyorsun. O gece birinin, cinayet silahının hazır olduğunu bilerek oraya gittiğini varsaymak mantıklı. Önceden planlanmış olduğunu kesin olarak söyleyemezsin."

Sullivan başını sallayarak gülüyor. "Siz savunma avukatları her zaman işimi zorlaştırmaya çalışıyorsunuz. Bu jüriye kabul ettirmek zor olabilir."

"En azından Camille'i bu suçtan aklayacağını söyle."

Bu soru onu şaşırtır. "Şu anda kimseyi aklamıyorum. Herkesi şüpheli olarak görüyorum." Keskin bakışları, benim de muaf olmadığımı gösteriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, Sully, onu gördün. Mahvolmuş durumda."

Omuzlarını silkiyor, bir kaşını kaldırıyor. "İkimiz de üzgün olmanın masumiyetin işareti olmadığını biliyoruz. Şu anda kimseyi suçlamadığımızı söyleyebilirim."

Şimdi bana yaklaşan o. "Bayan Bayliss'ten ihtiyacımız olan tüm bilgileri aldığımız söylendi, bu yüzden başka bir görüşme için bir neden yok. Bu baskının nereden geldiğini ikimiz de biliyoruz."

Bu Randall'ın etkisi olmalı. Ben, bunca yıldır kayınpederi ve onun bağlantıları tarafından destekleniyordu, bu yüzden Randall'ın Camille'i korumak için devreye girmesi mantıklı.

"Ama madem kendi isteğinle buradasın, sana bunu da sorayım." Öne eğilip masasındaki birçok dosyadan birini alıp bana uzattı. "Geçen cumartesi biri Ben'e St. Francisville'deki bir mağazada çekilmiş Camille'in fotoğrafını göndermiş."

Sullivan'ın sesi sakindi, ama bu konuda bir şeyler düşündüğü ve bunların Camille için muhtemelen iyi şeyler olmadığı gerçeğini gözden kaçırmak zordu. Ancak ondan uzak durması için baskı olduğu için, bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ekran görüntüsünün çıktısını incelerken aynı zamanda yüz hatlarımı da inceliyorum. Bu Camille değil. Onu benim kadar iyi tanımayan Sullivan gibi birinin neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Görüntüde kadın yana dönmüş, tezgahın arkasındaki bir kadınla konuşuyor, uzun siyah saçları yüzünün bir kısmını kapatıyor. Işıklandırma pek iyi değil. Kıyafet, Camille'in giyeceğini tahmin ettiğim türden. Ama bu o değil.

"Bunu Ben'e kim gönderdi?"

"İşte, zor olan kısım da bu. Kişinin adı yok, sadece üç haneli bir numara var ve sanırım bu numara Ben için bir anlam ifade ediyordu. Telefon numarası, ön ödemeli telefonlardan birine ait olduğu tespit edildi. Ben'in telefonunda bunun gibi bir düzine kişi var. Bazılarını sizin kullandığınız özel dedektiflerle eşleştirdik. Ve tabii ki, gerçek konuşmalar çok az. Paranoyak herifler. Ben bunu aldıktan hemen sonra gönderen kişiyi aradı. Konuşma bir dakikadan az sürdü. Fotoğraf ve arama öğleden sonra, ölüm saatinden birkaç saat önceydi."

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Ben de benim gibi bunun Camille olmadığını hemen anlamış olmalı.

Başımı kaldırdığımda, o bana bakıyordu. Bu fotoğrafı ilk kez gördüğümdeki tepkimi bekliyordu. O kadar çok gerçeği ortaya çıkaran o önemli anı. Bana bunu şimdi anlatmasının bir nedeni vardı. Beni buraya getirmek için Ben'in eşyalarını almayı bahane etmişti, ama asıl yapmak istediği konuşma buydu.

"Yani Ben'in, karısı şehir dışındayken onu takip etmesi için özel dedektiflerinden birini görevlendirdiğini mi düşünüyorsun?"

Başını sağa sola sallıyor. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bayan Bayliss'in ima ettiğinden daha fazla sorunları olduğunu düşündürüyor bana."

"Bizi paranoyak piçler olarak nitelendirdiğinde haklıydın bence."

Bu dedektife fikrimi açıklamak zorunda değilim. Eğer bunun Ben ve Camille'in sorunları olduğunu kanıtlamaya çalışmak istiyorsa, ona yardım etmeyeceğim. Kağıdı ona geri veriyorum.

Gülümsemesi kaybolur. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, Hank.

Bunları konuşmak zor ama bunu yapmam gerek."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Bana söyleyebileceğin başka ipucu var mı?"

Sullivan derin bir nefes alır. "Biliyorsun, bu konuyu seninle konuşmamam gerekiyor. Ama sen de bu tarafta oldun. Ben'in hayatının parçalanmasının ne kadar karmaşık olduğunu biliyorsun. Müvekkiller, davalar, Ben'in suçsuz bulunduğu kararın adaletin yerini bulmadığını düşünen aileler." Kalemını alır, dalgın dalgın çevirir, bu davanın zorlukları üzerine derin düşüncelere dalar. "Bazı uyarı sinyallerini tetikleyen bir şeyle karşılaştık."

Sözleri havada asılı kalır. İçimden atlamak üzereymişim gibi hissetsem de koltuğumda rahatça oturmaya devam ederim.

"Nedir o?" diye en sıkılmış sesimle soruyorum.

"Olay yerinde Ben'in masasında açık bir dosya olduğunu biliyorsun. Yasal olarak bu dosyalara bakamazdık, ama bilgiler açığa çıkarsa, onlara bakmamıza izin verilir."

Nereye varacağını bilmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "En üstte hangi dosya olduğunu bana hatırlatman gerekecek."

"Aubrey Price adında bir kadınla ilgili bilgilerdi."

Ona hafifçe kaşlarımı çatarak bakarım. "Huh. Ona henüz gelmedim. Neden dikkatini çekti?"

Başka bir fotoğraf çıkarır. "Bu o."

Bu onun profil fotoğrafı. Ne zaman ve nerede çekildiğini bilmiyorum, ama Ben'in telefonuna gönderilen "Camille" fotoğrafının yanına koyduğunda, benzerliği görmemek için aptal olmak lazım.

"Sevimli kız."

"Aubrey Price, Ben'in Mustang'ini tamir eden mekaniklerle aynı evde yaşıyor. Ben'in öldürüldüğü gün teslim edilen araba."

Koltuğuma yaslanıp rahatlıyorum. "Öyle mi? Bu çok ilginç."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Bunu ilginç bulduysan, şunu dinle. Aubrey Price'ın ailesi Corbeau'da öldürüldü. Onların ölümünden suçlu bulunan Paul Granger, Ben'in sokağının hemen aşağısında yaşıyordu."

Ellerimi havaya kaldırarak teslim oldum. "Yalan söylemeyeceğim Sullivan, kafam karıştı. Açıkçası, bu çok garip bir tesadüf gibi görünüyor." Güldüm ve sesim kulağıma bile biraz fazla yüksek geldi.

O da benim bakışımı karşılıyor. "Hank, sen iyi bir adamsın. Ben'in sahip olmadığı ilkelere sahiptin."

Bu konuşma sona ermelidir. Hemen.

Başımı sallayıp sandalyemden kalkıyorum. "Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa haber ver. Hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olmak için onun aktif davalarını inceliyoruz. Ben'in katilinin yakalanmasından başka bir şey istemiyoruz."

Sullivan başını sallar ve ben ayrılırım.

Direksiyona birkaç kez yumruğumu vurmak, hayal kırıklığımı hafifletmeye yetmiyor. Huzursuzum. Gerginim.

Gece eve gitmek yerine, yolumu uzatmaya karar veriyorum.

İki adam masalardan birinde bilardo oynuyor ve odanın arkasında bir çiftin oturduğu bir kabin ile barın ortasında bir taburede oturan bir adam var. Ben'in elindeki dosyada Aubrey

Price'ın pazar ve pazartesi hariç her gece çalıştığı yazıyor olmasına rağmen, Aubrey Price ortalarda yok. Herkesten olabildiğince uzak durmamı sağlayacak tabureyi seçiyorum .

olacak olacak çünkü çünkü olacak zor zor konuşmasını sağlamak yeterince zor olacak.

Konuşmamızı kimin duyabileceği konusunda konuşmamızı kimin duyabileceği konusunda endişelenmesini istemiyorum.

Aubrey, uzak duvardaki bir kapıdan bir tepsi bardakla çıkıyor.

Aubrey ve onunla birlikte o evde yaşayan diğer insanlar hakkında bana özet bilgi veren Scott sayesinde, farklı futbol oyunlarını kolayca hatırlamama yardımcı olan aynı teknikleri kullanarak her biri hakkında önemli noktaları ezberledim.

Aubrey Price, beyaz, yirmi altı yaşında. Son beş yıldır Doug's'ta barmen olarak çalışıyor ve evde en uzun süredir yaşayan kişi. Sabıka kaydı yok, tutuklanma geçmişi yok. On altı yaşınday 'da yetim kaldı çünkü ebeveynleri sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü.

Yasal olarak reşit olana kadar anne tarafındaki teyzesi ve amcasıyla yaşadı. Hiç evlenmedi, bir ilişkisi olduğuna dair hiçbir işaret yok.

Bardakları tezgahın üzerine koyduktan sonra, bana doğru yürürken ellerini bar havlusuyla sildi.

"Ne alırsınız?" "Ultra bira."

Birayı doldurmak için uzaklaşıp, önüme koyar. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Mümkünse, beş dakikanızı alabilir miyim?" "Ne için?" diye sordu.

"Benim adım Hank Landry, Ben Bayliss'in hukuk ortağım."

Bu sözler onu bir adım geriye çekiyor. Odayı gözden geçiriyor,

eminim ki acil olarak ilgilenmesi gereken bir iş olup olmadığını kontrol eder, ama hiçbir şey yoktur. Aubrey benimle konuşmaya razı olmuş gibidir, çünkü bana dönmeden hemen önce omuzlarını dikleştirir.

"Aynı zamanda onun mirasının vasisiyim ve Ben'in işlerini halletmeye çalışıyorum, ki bu, arkadaşım ve ortağımın kaybının yasını tutarken son derece zor bir görev. Öğrendiğim bazı şeyler beni biraz kafam karıştırdı."

Sadece bir kaşını kaldırıyor. "Bunda bir soru mu vardı?"

Gülüşüm ikimizi de hazırlıksız yakaladı ama en azından gerginliği biraz azalttı. "Yaklaşık bir milyon sorum var ama neredeyse hepsi Ben'e yönelik ve maalesef bu konuda şansım yok. Ama evet, bir sorum var. Salı günü Ben için neden Rosary'ye geldin?"

Çenesi gevşer, gözleri hızla kırpışır. Ama şoktan çabucak kurtulur. "Karısı ev arkadaşım Serenity'den yoga dersleri alıyordu. Gitmek istiyordu ama yalnız gitmek istemiyordu, ben de

ben de onunla orada buluşmayı kabul ettim. Ama Serenity, Serenity olduğu için, gelmedi ve ortada yoktu."

Onu hafife almışım. Shane ve Eddie'den bahsedeceğini ve bunun da beni Mustang hakkında soru sormaya yönelteceğini düşünmüştüm.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"İzin verirseniz bir şey daha soracağım. Geçen cumartesi St. Francisville'de miydin?"

Yüzünde bir anlık şok ifadesi belirir, ama hemen gizler. Sonra başını yana eğip beni inceler. "Bana sormak için oldukça rastgele bir soru."

Omuz silkiyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, Ben burada değil, sorularımı cevaplayamıyor. Sanki bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece bunun mantıklı olmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Hoş geldin benim dünyama. Çok uzun zamandır olayları anlamlandırmaya çalışıyorum." Barın arkasındaki duvar saatine bakıyor. "Ve beş dakikan doldu."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Haklısın. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

Ben biramı yudumlarırken o uzaklaşır ve buraya gelip, aslında bilmediğim şeyleri bildiğimi ima etmenin çok kötü bir fikir olduğuna karar veririm. Ama emin olduğum bir şey varsa, o da Ben'in telefonundaki fotoğraftaki kadının Aubrey Price olduğudur. Ve Camille pazar sabahı Ben'in cesedini bulduğundan beri, Aubrey'in adı Ben'in etrafında dolaşıp duruyor. Camille'in bana anlatmadığı çok şey var.

Aubrey, sonraki yarım saat boyunca bana yaklaşmamaya özen gösteriyor ve ondan alabileceğim her şeyi aldığımı anlıyorum. Doğru yönde düşündüğümü gösteren bir işaret istiyordum ve onun tepkisi bana bunu verdi.

Birayı ve cömert bir bahışı ödemek için bara yirmi dolar bırakıp dışarı çıkıyorum. Kapıdan birkaç adım uzaklaştığımda bir adam beni takip ediyor.

Scott titiz biri olduğu için her ev arkadaşının özetine fotoğraflarını da eklemiş, bu yüzden içeride onu fark etmemiş olsam da şimdi tanıyorum.

Francis Deacon: karışık ırk (babası beyaz, annesi Kübalı), otuz iki yaşında. Deacon olarak bilinir. Çocuk mahkemesinden mühürlü dosya. On sekiz yaşından beri birkaç kez tutuklanmış. Bazı küçük hırsızlıklar, tutuklamaya direnme ve birkaç kavga suçlaması. Babasının kuzeni olan Chris Ricci adında bir bahisçi için çalışmaya başladığından beri hiçbir şey yok. Hiç evlenmemiş, bir ilişkisi olduğuna dair hiçbir işaret yok.

Önüme geçerek yolumu kesiyor.

"Affedersiniz," diyerek sağa doğru adım atıp onun yanından geçmeye çalışıyorum, ama o da benim hareketimi taklit ediyor. Ellerimi ceplerime sokarak ona tehdit oluşturmadığımı gösteriyorum, ama ikimiz de onun beni kolayca yere serip dövebileceğini biliyoruz. "Bak dostum, seni nasıl kızdırdığımı bilmiyorum, ama gerçekten buradan çıkıp günümü bitirmek istiyorum."

Kollarını önünde kavuşturmuş ve beni geçmeye niyeti yok gibi görünüyor. "Neden buradasın?"

"Bira içmek için uğradım." Bunun yalan olduğunu bildiğinden eminim.

"Tekrar dene."

Tahmin ettiğim gibi. "Sanırım kim olduğumu ve ortağımın kim olduğunu biliyorsun, o yüzden bu kısmı atlayalım. Aubrey Price'a birkaç sorum vardı ve uğrayıp ona sormaya karar verdim. Sorun olur mu?" Artık oyun oynamak için çok yorgunum. "Bir sorun mu var?"

"Aubrey'in var mı?"

Ellerimi ceplerimden çıkararak, teslimiyet göstergesi olarak yanlara doğru uzattım. "Aubrey ile hiçbir sorunum yok. *Ben'e* ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Bir dakika sessiz kaldım, sonra ekledim: "Chris Ricci için çalışıyorsun, değil mi?"

Sağ gözü hafifçe seğirdi. Bana doğru küçük bir adım attı ve geri çekilmediğim için kendimle gurur duydum.

"Sana söz veriyorum, senin düşmanlığını kazanacak kadar aptal değilim dostum. Aubrey'in onu koruyan biri olduğu için mutluyum. Ben senin düşmanın değilim. Onun da değil. Tek yapmaya çalıştığım, Ben'in ne yaptığını anlamaya çalışmak."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirir ve bu, bana attığı sert bakıştan daha çok endişelendirir. "Arkadaşın Ben'in ne yaptığını mı bilmek istiyorsun? Belki de karısına sormalısın? Eminim tüm sorularını cevaplayabilir."

Şimdi bir adım geri çekiliyorum çünkü onun Camille'i bu işe karıştırmasına hazırlıklı değildim. "Camille Bayliss, kocasının kaybından dolayı yıkılmış durumda ve katilin bir an önce bulunması umuduyla yetkililerle isteyerek işbirliği yapıyor." Bana ne derse desin, onun burada oturup Camille'in karakterini karalamasına izin vermeyeceğim.

O gülüyor. "Şu haline bak. Onu oldukça koruyorsun. Belki de birinin ölen eşinin dul eşine karşı olması gerekenden daha fazla."

Burada işimiz bitti.

Ama Deacon bitirmemişti. "Chris Ricci ve onun çalışanları hakkında bir şey biliyorsan, kendi adamlarımızı korumaktan çekinmediğimizi de bilirsin."

Birkaç saniye gergin bir şekilde birbirimize bakarız. "Mesajı aldım."

Onun yanından geçmeden önce, Deacon ekler, "Zor bir durumda olduğunu ve bir çözüm bulmaya çalıştığını anlıyorum. Onun karısından bahsettim çünkü, senin gibi, ben de değer verdiğim birini korumaya çalışıyorum."

Bir saniye kadar tereddüt ettikten sonra cüzdanımı çıkarırım. "Kartım. Cep numaram da yazıyor. Eğer... *önemli bir şey* olursa, beni ara."

BÖLÜM 32

Aubrey

MAZERETTEN SONRA

16 EKİM CUMA

Arabayı garaja çekip arka bahçeyi hala dolduran insanları görünce inlerim. Birkaç saat sonra eve gelirim. normalden daha erken. Doug programı karıştırdı, çok fazla kişi vardı ve barın arkası çok kalabalık olduğu için birimizin erken çıkması gerekiyordu. Genelde paraya ihtiyacım olduğu için bunu teklif eden son kişi benimdir, ama çok uzun bir hafta oldu.

Ama bugün cuma gecesi ve Serenity'nin arka bahçede erkek arkadaşı Frank için doğum günü partisi düzenlemeyi planladığını unutmuşum. Küçük alan insanlarla dolup taşmış ve parti bitmeye niyetli değil. İşe kalmalıydım.

"Bu, onun söylediğinden daha fazla insan." Deacon arabayı park eder ve inmek için kapıya doğru yürür, ama koluna dokunan elim onu durdurur. Bu hafta her gece beni eve bırakıyor ve yalan söylemeyeceğim, biraz şımarıyorum. "Bugün onun doğum günü. Evdeki herkesin bir sakıncası yoksa, benim de yok." Kalabalık ve gürültü Deacon rahatsız o sadece zorlayacak Serenity sonu

Frank'in partisi benim için erken.

"Onun fiçıyı kurduğu yerin birkaç metre yakınında başka kimsenin penceresi yok."

Emniyet kemerimi çözüp ona yaklaşarak sarıldım. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Yürümekten çok daha iyiydi."

Arabadan inmeden önce gömleğimin arkasını çekiştirir. "Bekle." Deacon orta konsolu açar ve tek bir anahtar çıkarır. "Söz verdiğim odamın anahtarı burada. Bu gece orada kal. Orada onları duymazsın. İstersen yine küveti kullanabilirsin."

"Kesinlikle küveti tekrar kullanacağım ama çıktığımda kalabalık gitmiş olacak, o yüzden odamda kalabilirim. Erken kalkıp benim yüzümden uyuyamamanı istemem."

Gülüyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse, seni yatağında bulmak hoşuma giderdi."

Yanaklarım kızarır ve yüzümü omzuma gömerim. Ona tekrar baktığımda, kocaman, şapşal gülümsemesi hala yüzündedir, bu da beni daha da kızartır.

Çok uzun zamandır yalnızım. Kimseyi hayatıma sokmaya korkuyorum. Ailemi kaybettiğim gibi onları da kaybetmemek için kimseye yaklaşmıyorum.

Ama sonra fark ettim ki, Deacon'ı hayatıma çoktan almışım. Ona bir şey olursa yıkılacağım noktayı çoktan geçtim. Bu duygu birdenbire gelmedi, yavaş yavaş ama istikrarlı bir şekilde, o taşındığından beri büyüdü. Geçen hafta, ona ne kadar sık başvurduğumu ve onun ne kadar sağlam ve her zaman yanımda olduğunu bir kez daha gördüm.

Eli elime kayıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Cildi benimkine dokunduğu anda, duygularımda yalnız olmadığımı anlıyorum, her ne kadar onları yeni fark etmiş olsam da.

Yüzümdeki ifade, onun haddini aştığını düşündürmüştü olmalı ki elini çekmeye başladı. Ben de elini sıkıca tutup onu yakaladım. "Muhtemelen çıldırmış ya da bu duruma açık değilmişim gibi görünüyorum"

ama açığım. Sadece insanlara yaklaşmalarına izin verme konusunda pek iyi değilim. Ve benim için yaptığın her şey için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Ve sadece bu hafta değil. Çamaşır deterjanımı yenileyen ve dolabımda yiyecek olduğundan emin olan kişinin sen olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama bu adil değil. Bana karşı çok iyi davrandın ve ben senin için hiç bu kadar iyi bir şey yapmadım."

Bakışlarında şaşkınlık var ama aynı zamanda başka bir şey de var. Belki de sonunda bana göstermeye çalıştığı şeyi gördüğüm için rahatlamıştır. Serbest elini yanağımdan geçip salarımaya kaydırıyor. "Bana en büyük sırlarını emanet ettin. Birine ihtiyacın olduğunda bana baktın. Bence birbirimize borcumuz yok."

Birkaç saniye böyle kalıyoruz, sonra elini yavaşça yüzümden çekip parmaklarını benimkilerden ayırıyor. "Gitsem iyi olacak. İşimi bırakıp seninle içeri girmek üzereyim ama Chris beni öldürür. Odamda kal. Eve geldiğimde seni orada bulmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Duygular boğazımı tıkıyor ve kelimeler ağzmdan çıkmıyor, bu yüzden sadece başımı sallayabiliyorum. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar beni izliyor.

Geceyi korkuyla beklemekten birdenbire sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Onun odasına gitmeden önce eşyalarımı almak için odamın dış kapısını açtım. nce banyoya gidip, banyo ve sa malzemelerimi çantama koydum, sonra dolaba gidip pijamalarımı aldım.

Elimi en st çekmeceye soktuğumda keskin bir şey hissediyorum. "Ah!" Elimini çekiyor ve parmağım kanıyor. Dikkatlice, onu görene kadar giysileri tek tek kenara çekiyor.

Shane ve Eddie odama koşarak girene kadar bağırdığımı fark etmiyorum. Shane yanımda durmak için fren yapıyor. "Ne oldu?"

Eddie, sanki bir hırsız arıyormuş gibi banyomu kontrol eder, sonra perdemizi çekip penceremi kontrol eder.

Yaralı elim göğsüme sıkıca bastırılmış durumda ve nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Shane, şifonyerime bakmak için eğildi, sonra bana baktı, kafası karışmış bir şekilde. "O da ne öyle?"

Eddie de gelip kendisi bakıyor. "Siktir. Bu kocaman bir bıçak." Bir çift uyku şortu alıp elini bıçağın sapından korumak için kullanıyor, sonra bıçağı incelemeye alıyor.

"Bu kurumuş kan mı?" diye soruyor Shane.

Bıçağın üzerindeki kazıma yazıyı gördüğümde bayılacağım ya da kusacağım gibi hissediyorum: BWB.

programı Rosary Ben'in tam adı.
Benjamin Wyatt Bayliss.

BWB.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır..."

Shane geri adım attı. "Kahretsin. Bu bıçak Ben Bayliss'in masasındaki bıçakla aynı görünüyor."

"Bunlar Ben'in baş harfleri!" Bir adım geri çekilirken kendi ayağıma takılıp düşerim. "Biri bana komplo kurmaya çalışıyor!" Duvara yaslanıp, kalbimin çarpmasını durdurabileceğim gibi elimi kalbimin üzerine koyarım.

"Oh, lanet olsun," der Eddie, bıçağı incelemek için daha yükseğe kaldırır.

Shane, Eddie'yi omzundan tutup kapıya doğru iter. "Onu buradan çıkarmalıyız. Hemen."

Eddie, uyku şortunu ve bıçağı hala elinde tutuyor ve odamdan çıkarken bıçağı arkasına saklıyor. Shane hemen arkasında, bıçağı görünmemesi için koruyor.

Onların hemen arkasındayım. Partideki kimse bize dikkat etmiyor, biz bahçeden garaja doğru ilerliyoruz, Ben'in Mustang'ini bitirdikten sonra çalışmaya başladıkları arabaya doğru yürüyoruz. Araba yerden birkaç metre yukarıda ve tüm lastikleri yana çekilmiş durumda.

"Yağ karterini çıkar," diyor Eddie. Shane, arabanın altına girmek için kullandıkları küçük tekerlekli tahtaya oturuyor. Bir iki dakika sonra geri çıkıyor, karter göğsünde ve karnında duruyor. Eddie bıçağı ve uyku şortumu kısmen yağla dolu kartere atıyor. Birkaç saniye içinde gözden kayboluyorlar.

"Tamam, geri koy."

Aman Tanrım.

Shane arabanın altından çıktıktan sonra Eddie hepimizi garajdan dışarı çıkarır.

"Oturun," diyor Shane.

Fıçının yakınında boş bir katlanır sandalye buluyorum. Eddie üçümüz için bardakları doldururken, Shane iki sandalyeyi daha yaklaştırıp yanıma koyuyor.

Kanım kaynıyor ve ellerim o kadar titriyor ki bira bardağın kenarından dökülüyor. "Burada oturamam. Odamda kim olduğunu bulmam lazım. Kim bana bunu yapar?"

Kalkmak için ayağa kalkıyorum ama Eddie elini bacağıma koyarak beni koltuğumda tutuyor. "Hayır, burada bekleyeceğiz. Bunun için daha sonra zaman olacak ama şimdi değil."

Shane kolunu sandalyemin arkasına koyuyor, eli omzumda duruyor. "Böyle bir şeyi kolayca bulunabilecek bir yere koymanın tek nedeni, polisin bulmasıdır. Burada olmamalısın. Hala işte olman gerekiyor. Yani polisin, senin eve gitmen gereken saatten önce gelme ihtimali yüksek."

"Polislerin buraya geleceğini mi düşünüyorsun?" Sesim tiz çıkıyor.

Shane başını sallar. "Evet, öyle düşünüyorum."

Eddie, "Ve bu olduğunda şok olacağız, çünkü tek istediğimiz ev arkadaşımızın erkek arkadaşının doğum günü partisini kutlamak." diyor.

Beklemek çok zor. Normal vardiyamın bitmesine sadece bir saat kadar var ve bu süre geçip de kimse gelmezse ne yapacağımızı bilmiyorum. Ama neredeyse erkeklerin aşırı tepki verdiklerini düşünmeye başlar başlamaz, siren sesleri hepimizin başını döndürüyor.

Garaj yolu sadece bir araba geçecek genişlikte, ama seslerden anladığımız kadarıyla ön tarafta kesinlikle birden fazla araba var.

Yarım düzine polis arka bahçeye akın ediyor. Hepimiz onlara bakarken müzik kapatılıyor.

Polislerden biri öne çıktı. "Herkesin olduğu yerde kalmasını istiyorum. Aubrey Price'ı arıyoruz."

Üçümüz ayakta duruyoruz ve ben yavaşça elimi kaldırıyorum. "Ben Aubrey Price'ım."

Bana doğru yaklaşarak elinde bir kağıt tutuyor. "Mülkünüzü arama emrimiz var."

Şaşırmış gibi davranmama gerek yok, çünkü arkadaşlar bunun olabileceğini söylemiş olsalar da, bu durum beni tamamen şaşkına çeviriyor. Kağıdı ondan alıyorum ama bakmıyorum. "Anlamıyorum. Neden odamı aramak istiyorsunuz?"

"Arama emrinde her şey yazıyor, ama özetlemek gerekirse, Bayliss evinden çalınan bıçağın tarifine uyan bir av bıçağı arıyoruz."

"Bu delilik! Benim kimseden bıçağım yok!"

Eddie koluma elini koyar. "Aub, en iyisi onların yapması gerekeni yapmalarına izin vermek."

Serenity yaklaşır. "Neden burada olduğunuzu bilmiyorum ama bu saçmalık."

Shane ona başını sallar ve sonra yumuşak bir sesle fısıldar, "Onlara seni tutuklamaları için bir neden verme, tamam mı?"

Sanki onlara saldırmak üzereymiş gibi görünüyor, ama Frank kolunu onun omzuna atar ve kulağına bir şey fısıldar. Ne derse desin, onu sakinleştirir.

Polis Eddie, Shane ve Serenity'ye bakar. "Diğer sakinler siz misiniz?"

Onlar başlarını sallar ve Serenity ekler, "Bir kişi daha var ama o gece alışıyor."

Eddie sorar, "Arama emri tüm evi mi kapsıyor yoksa sadece Aubrey'in odasını mı?"

"Sadece Bayan Price'ın erişimi olan alanlar, yani onun dairesi ve ortak kullanım alanları. Diğer dairelere girmeyeceğiz. Emlak yönetim şirketi bize evin ayrıntılı bir planını verdi. Bayan Price burada kalmak zorunda ama geri kalanlarınız kendi dairelerinize dönebilirsiniz. Sadece ortak kullanım alanlarından uzak durmanız gerekiyor."

"Siz işinizi bitirene kadar Aubrey ile burada kalacağız," diyor Shane.

Bıçağı saklayabildik, ama odamda bulunmayı bekleyen başka bir şey olup olmadığını kontrol etmedik.

Gözlerim doldu ve yaşlar akmaya başladı. Onları silip attım ama hemen yerlerine yenileri geldi. Ağlamaktan nefret ederim. Nefret ederim. Ama bir kez başladım mı, durduramıyorum.

Shane beni polisler geldiğinde oturduğumuz sandalyelere geri çeker, Eddie de hemen arkasından gelir.

Frank'in partisi dağılıyor, birkaç kişi polis tarafından sorgulandıktan sonra herkes eve gitme zamanının geldiğine karar veriyor. Kimse bu olaya karışmak istemiyor, ama

Frank kalır ve kendisi ve Serenity için yanımıza sandalyeler çeker. Bana destek oldukları için onlara sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Polisler eve girip çıkıyor, ama neyse ki kimse garaja girmiyor. Shane ve Eddie bunun için aylık kiraya fazladan yüz dolar ödüyorlar, bu yüzden burası ortak alan olarak kabul edilmemeli.

Deacon, Shane onu aradığından beri neler olup bittiğinin farkında, ama işler ters giderse, karışmazsa bize daha fazla yardımcı olacağına karar verdik. Bizi hapisten çıkarmak için birine ihtiyacımız olabilir.

Gece yarısına yakın bir saatte, daha önce bizimle konuşan polis evden çıkıyor, ardından onunla birlikte gelen yarım düzine polis de çıkıyor. Sabırla beklediğimiz yere yaklaşıyor.

"Aramayı yaptık ama bir şey bulamadık. Sorunuz varsa, geldiğimizde size verdiğim belgedeki numarayı arayabilirsiniz."

Sadece ona bakıyoruz.

Bizim bir şey söylemeyeceğimizi anlayınca, "Biriminize girebilirsiniz, Bayan Price" diye ekler.

Gitmek için döner ama biz hala kıpırdamayız. Tüm polisler gidene kadar.

Sadece biz kaldığımızda, Deacon'ı ararım.

"Gittiler." "Beş dakikaya oradayım." Hat kesilir.

Serenity, Frank'e onu garajın üstündeki evine kadar takip etmesini işaret eder. "Yarın bize anlatırsın. Biz yatmaya gidiyoruz." Serenity'nin Frank'i buradan uzaklaştırmasına minnettarım, çünkü onun önünde özgürce konuşamazdık. Geri kalanımız mutfığa geçeriz ve

Deacon'ı bekliyoruz.

Eddie arama emrinin kopyasını masanın üzerine bırakır. "Evde bir şey kırmadıklarından emin olmak için evi dolaşacağım. At some point, everyone else needs to

odalarını kontrol edip polislerin izin verilmeyen yerlere girmediğinden emin olmaları gerekir.

Shane buzdolabından birkaç bira çıkarır ve bana bir tane ikram eder, ama ben reddederim.

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum, bunun beni ne kadar üzdüğünün izlerini silebilmeyi diliyorum, ama Deacon arka kapıdan içeri girer girmez tekrar ağlamaya başlıyorum.

Beni hemen görür ve yanımdaki sandalyeye oturur. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve o kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor.

"Ne oldu böyle?"

Eddie ona her şeyi anlatır. Deacon dalgın dalgın saçlarımın uçlarıyla oynarken, ben de onların teorilerini dinlerken ona daha da yakınlaşıyorum.

Sonunda Deacon, "Sabah Serenity ile partide bulunanların listesini konuşalım, çünkü bıçağı oraya biri yerleştirmiş olabilir. Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok. Kimin yaptığını bulana kadar ev kilitli kalacak. Bizden başka kimse girip çıkmayacak. Herkes kabul ediyor mu?" diyor.

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

Shane ve Eddie odalarına giderler ve mutfakta sadece Deacon ve ben kalırız. Gergin görünüşünden kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Beni kenara iterek arka cebinden cüzdanını çıkarır, bir kartvizit alır ve numarayı okuyabilmek için tuzluğun üzerine koyar.

"Kimi arıyorsun?"

"Dün gece Doug'ın evine gelen avukat Hank'i."

"Neden onu arıyorsun?"

Numarayı girip arama tuşuna basar. "Önemli bir şey olursa onu aramamı söylemişti ve bu oldukça önemli bir şey gibi görünüyor."

Geç saat olmasına rağmen, Hank Landry Deacon'ın onu aramasından kırk beş dakika sonra gelir. Beklerken Deacon odama göz attı, ama ikimiz de içeri girmedik. Polislerin bıraktığı haliyle görmesini istiyorduk.

Hank, Deacon'a evin önündeki caddeye park ettiğini mesaj attıktan sonra ön bahçede buluşuyoruz.

Ortam gergin. Biz arkadaş değiliz. Birlikte çalışmıyoruz. Ama nedense Hank ile garip bir şekilde bağ kurduk.

"Bana aradıkları yeri göster." Shane ve Eddie'yi uyandırmamak için onu evin etrafından arka bahçeye götürürken tek söylediği bu.

Odamda bırakılan dağınıklığı görünce omuzları gerginleşir. "Sana arama emrinin bir kopyasını verdiler mi?"

Polisin bana verdiği belgeyi ona veriyorum ve Deacon ile ben, o belgeyi okurken sessizce yanında duruyoruz.

Bitirdikten sonra odaya göz gezdirir. "Ve arama başarısız oldu mu dediler?"

Başımı salladım.

Hank odanın içinden geçerek bıçağın yerleştirildiği şifonyerin yanında durur. Tabii ki bu kısmı atladık.

Deacon sabırsızlanır ve yatağı bazanın üzerine düzeltir, sonra çarşafı ve yorganı alıp yatağı yeniden yapar. Çabasını takdir ediyorum ama burada bir daha huzurlu bir şekilde uyuyabileceğimi sanmıyorum.

"Bunlar da ne?" diye sorar Hank.

Ne demek istediğini anlamak için bir yığın giysinin etrafından dolaşmam gerekiyor. Yaklaştığımda "Kahretsin" diye mırıldanıyorum. "Bunlar, Angola'da Paul Granger adında bir mahkumun son birkaç ayda bana gönderdiği mektuplar ve hediyeler. Polis, çekmecemde oldukları için onları bu şekilde yaymış olmalı."

Her mektup açılmış ve şifonyerin üstüne, her mektupla birlikte yaptığı ve gönderdiği deri eşyaların yanına yığılmış.

Hank başını yana eğiyor. "Hediyeler mi?"

Hank'in Paul Granger'ın kim olduğunu sormaması, dün gece barda gösterdiği tavırdan çok daha fazla olan bildiğini gösteriyor.

"O, deri eşyalar yapıyor ve bunları Angola'da nisan ve ekim aylarında pazar günleri düzenlenen el sanatları fuarlarında satıyor."

Hank her birini eline alıp tüm ürünleri inceliyor. Bir cüzdan, birkaç bilezik, bir mücevher kutusu ve bir kitap ayracı var.

Mektuplara geçip her birini dikkatlice okur. "İyi bir argümanı var," diyorum.

Hank yorumumu görmezden gelir ve bunun yerine, "Bu hariç tüm mektuplar el yazısı. Bunu ne zaman aldın?" der.

"Bekle." Mektupları karıştırıp eşleştiriyorum. "Bu, içinde Saint Jude dua kartı da olan cüzdanla birlikte geldi. O, kayıp davaların koruyucu azizidir. Paul bu konuda biraz dramatiktir. Bilezikler bu ikisiyle ayrı ayrı geldi ve daktiloyle yazılmış olan mücevher kutusunun içindeydi. Bu, aldığım sonuncusu."

"Peki ya kitap ayracı?"

Kafamı sallıyorum. "Onda mektup yoktu." Geçen hafta sonu Paul'u ziyaret ettiğimi ona söylemeye niyetim yok.

Hank her şeyi inceler ve bir adım geri çekilir. "Bu konuda benden ne yapmamı istediğini tam olarak anlamadım."

"Dün gece Doug'ın evine bir nedenden dolayı gittin." Deacon şimdiye kadar sessiz kalmıştı. "Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun, bunu anlıyorum. Polisler, Bayliss'lerin evinden kaybolan bıçağın bu odada olduğunu düşünüyor. Aubrey onların hedefindeyse, Camille Bayliss de öyle olduğunu bil. Ama sanırım bunu zaten biliyorsun."

Hank derin bir nefes aldı. Yorgun görünüyordu. Bitkin. Bu hafta onun için de kolay geçmemişti.

Deacon bir adım yaklaşır ve sesi fısıltıya düşer. "Birini kurtarmadan diğerini kurtaramazsın."

Hank'in yüzündeki sert ifade, onun bu durumdan pek de emin olmadığını gösteriyor.

"Camille'e neden Rosary'de olduğumu sor," diye patlarım. "Neden St. Francisville'de olduğumu." Ona bunu söylemek riskli, ama bir katilin odama girip cinayet silahını yerleştirmiş olması, bunu söylemeye değer kılıyor.

Bana döner, ne söyleyeceğini düşünür gibi gözleri yüzümü tarar.

"Gitsem iyi olacak galiba. Hukuki danışmanlığa ihtiyacınız olursa, ofisimden birini tavsiye edebilirim."

Ve sonra gider.

"Kahretsin," der

Deacon.

"Onu aramak doğru bir şey miydi?" Yatağa çöküyorum.

"Kim bilir? Ama bence o dürüst bir adam. Ve Camille'in de başının belaya girmesi anlamına geliyorsa, senin bu suçu üstlenmene izin vermeyeceğini düşünüyorum." Deacon yaklaşır ve beni ayağa kaldırır. "Hadi yapalım şunu, buradan ihtiyacın olanları al ve benim odama getir. Seni oraya yerleştirelim. Eğer daha rahat hissedeceksen, bu gece burada kalabilirim."

"Tamam."

Telefon şarj cihazımı, en sevdiğim yastığımı, pijamalarımı arıyoruz. Odam tam bir felaket. Üzüntüm öfkeye dönüşüyor. Beni bıçaklayan kişi tarafından değil, odamı darmadağın eden polisler tarafından da ihlal edilmiş hissediyorum. İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra, üst kata, onun odasına çıkıyoruz. O şarj cihazımı prize takarken, ben yatağına giriyorum.

"Ne yapacağız?" Aslında bunu "*Ne yapmalıyım?*" olarak düzeltmem gerekirdi, ama o pek aldırış etmiyor gibi görünüyor.

"Bu gece pek bir şey yapmayız. Biraz dinlenmeye çalış, yarın bir plan yaparız. Hızlıca duş alıp odana geleceğim."

O, dolabından temiz giysiler toplayıp banyoya götürürken onu izliyorum ve o anda, Ben'in cinayetini bana yüklemeye çalışan birine kızgın olmakla kalmıyorum, aynı zamanda Deacon'la geçireceğim ve çok heyecanlandığım bir geceyi benden alan kişiye de kızgınım. Onunla bir ilişkiye başlamak için en kötü zaman, ama öğrendiğim tek şey, istediğin şeyi beklememek gerektiği, çünkü onu elde etmek için ne kadar zamanın olduğunu asla bilemezsin. Bana karşı çok nazik davranıyor, bu gerçekten çok tatlı. Ama şu anda istediğim şey bu değil.

Fazla düşünmeden, örtüleri atıp kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Deacon'a duşta katılıyorum.

BÖLÜM 33

Ben

ON YIL ÖNCE

(W) Corbeau'ya dönerken ikimiz de sessizdik. Margaret
bir birkaç saat birkaç bir
konakta birkaç dün

dün sonra eve gitmek için ayrıldık. Pizza sipariş ettim, beyzbol maçı izledik ve birbirimizle sadece birkaç kelime konuştuk. Bu hafta sonundan önce Silas ve ben iyi anlaşıyorduk. O bizden birkaç yaş küçük, yani yakın olduğumuz söylenemez, ama kolayca sohbet edebiliyorduk.

Silas'a bakıyorum. "Sessizlik uzadı."

Yolcu koltuğuna yaslanmış, pencereden dışarı bakıyor. "Benim için yalan söylediğin için minnettar olmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bunu ben istemedim, babam istedi."

"Yani bunu yapmamı istemiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Benim ne istediğim önemli değil. Sen bunu yapmak zorundasın, ben de sana izin vermek zorundayım. İkimizin de gerçekten bir seçeneği yoktu."

Gülerek, "Babanın, sarhoş araba kullanmaktan ve kim bilir başka nelerden dolayı hapse girmeni engellediği için ne kadar üzücü. Hala kime çarptığını bilmiyoruz." diyorum. Sözlerimden irkiliyor.

Bu kaza Baton Rouge haber kanallarında yer almadı, bu yüzden kimse yaralanmış mı diye hala haberimiz yok.

"Babamın yaptığı her şey kendisi ve aile adı için, benim için değil. Sen, onun üzerinde bir tür güç sahibi olduğunu düşünecek kadar aptalsın."

O da seni hizada tutmak için bunu düşünmene izin veriyor. Aslında yaptığı şey senin fiyatını belirlemektir, ki dürüst olmak gerekirse oldukça düşüktü. Çarptığım insanlara ne olduysa, bunun sorumluluğu da sana ait. Ayrıca Paul Granger'a ne olursa olsun, çünkü onu bu yüzden gömecekler."

"Her neyse. Paul yıllar önce hapse girmeliydi. Unutuyorsun, o benim semtimden. Ürünlerinin kalitesini ya da onunla zehirlediği insanları umursamayan bir uyuşturucu satıcısı. Özgür olmasının tek nedeni, senin semtindeki insanların çocuklarının bağımlı olduğunu kabul etmek zorunda kalacak olmaları. Onu hapse atarak muhtemelen bazı hayatlar kurtarılır."

Paul hakkındaki değerlendirmeme itiraz ederek homurdanıyor. Kendi araştırmasını yaparsa, abartmadığımı anlayacaktır.

"Olanlar yüzünden hapse girmek mi istiyorsun? Gerçekten mi? Nasıl yaşadığını gördüm, hapiste iyi durumda olamazsın."

Silas sonunda arkasını döner. "Hayır, bunun için hapse girmek istemiyorum ama bu, yaptığım şeyden dolayı kendimi bok gibi hissetmediğim anlamına gelmez. Ve vurduğum insanlar için. Ve Paul için, hapiste olmayı hak etse bile."

Onların evinin garaj yoluna giriyoruz. Yol o kadar uzun ki, evi yoldan göremezsiniz.

Bay Everett, Baton Rouge'dan ayrılmadan önce aramış ve Silas'ı bırakmamı ama içeri girmememi söylemiş, daha sonra birinin ifademi almak için evime uğrayacağını da eklemişti.

Garaj yolunda bir polis arabası var, bu da Foster'ın çoktan geldiğini gösteriyor. Silas dikleşir ama yüzündeki ifadeyi saklayamaz. Çok acınası bir durum. "Kendine gelmelisin. Bu kadar zorlanıyorsan, babandan konuşabileceğin bir psikolog tutmasını iste."

Silas gözlerini devirdi ve ben durur durmaz arabadan atladı.

Doğruca eve gitmek yerine, Margaret'in evinin önüne park ediyorum. Kendime sadece onunla konuşmak istediğimi söylüyorum, ama aslında annemle yüzleşmeye hazır değilim. Bay Everett bu öğleden sonra bana, önümüzdeki hafta onun için atmayı planladığı adımları ayrıntılı olarak anlatan bir e-posta gönderdi. Tanık ifademi imzaladığım anda, annem borçsuz olacak ve depresyonu ve bunun sonucunda ortaya çıkan alkol bağımlılığı için yardım alacağı bir tedavi merkezine girecek.

Margaret'in evinin önü, beklendiği gibi boştu, çünkü ailesi hafta sonu vardiyasında çalışıyordu ve onun arabası yoktu. Dün Silas'ı kontrol etmek için arkadaşının arabasını ödünç almak zorunda kalmıştı. Kapıyı çaldım ve zili çaldım ama kimse kapıya gelmedi.

Evinin yanındaki aşırı büyümüş çalıları aşmak biraz çaba gerektiriyor. Camı çalacak kadar yaklaşıp da dallardan dolayı her tarafım çizik ve sıyrıklarla kaplanacak.

Neyse ki, perdesi yeterince aralık olduğu için içeriyi görebiliyorum. Yatağında oturmuş, önünde açık bir dizüstü bilgisayar ve kulaklıkları takmış durumda, muhtemelen bu yüzden kapıyı çaldığımı duymadı.

Ellerimi sallayarak sonunda dikkatini çekiyorum. Onu korkutmak istemememe rağmen, tam da bunu yapıyorum.

Margaret pencereye gelmek için acele etmiyor. Pencere açıldığında, "Neden buradasın?" diyor.

İçeri girebilmek için onu geri itiyorum. "Sen benim odama girdin, ben de seninkine girebilirim."

Arkasını döner, yatağın ucundaki battaniyeyi alır ve omuzlarına sarar.

"Sadece seni kontrol etmek istedim. İyi olduğundan emin olmak için." Gözlerini devirir ve tekrar yatağa uzanır, benim neden burada olduğumu söylememi bekler. "Silas'ın sırrını saklayıp saklamayacağımı kontrol ediyorsun, ki bu sır artık senin de sırrın çünkü onu koruyorsun. Beni umursamıyorsun." Battaniyeyi daha sıkı sarar. "O arabadaki çiftin öldüğünü duydun mu?"

Midem bulanıyor. Kahretsin. Silas bu haberi iyi karşılamayacak ve şimdi düşünüyorum da, Silas'ı bıraktığımda Bay Everett'in beni içeri almamasının nedeni bu olmalı. Eminim hasar kontrolü yapıyordur.

Kendimi kötü hissediyorum ama onların ölümünü engelleyecek hiçbir şeye razı olmadığımı kendime hatırlatıyorum. Bu Silas'ın suçu. Benim değil.

Margaret alt dudağını ısırırken gözleri nemlenir. "Kazanın o kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. Neredeyse hiç yaralanmamıştık."

"İstersen konuşabilirsin. Tabii ki ben hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Polisle konuştun mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, Silas şu anda onlarla konuşuyor. Daha sonra benim evime gelecekler. Sen ifadenizi verdiniz mi?"

"Foster dün uğradı."

Battaniyenin kenarındaki kumaşı çekiştiriyor. Yine sessiz kalıyoruz ve bu durum çok garip.

"Peki, eğer iyisen ben gideyim. Ama Silas'ı ara. Bu durumu pek iyi idare edemiyor."

"Tamam, yapacağım," diyor ve saçlarını yüzünden çekiyor. "Bay Everett, beni Silas'tan uzak tutmaya çalışmaktan, bana aileden biriymişim gibi davranmaya başladı. Sana da öyle mi dedi?"

Kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Evet. Camille ile çıkmaya başladığımdan beri bana en nazik davrandığı zamandı."

"Evet, ben de." Saçlarının uçlarıyla oynuyor, parmağına doluyor. "Farklı hissettiriyor, değil mi? Silas'a parmak uçlarımla tutunuyordum, şimdi ise iki elimle sıkıca tutunmuşum gibi hissediyorum. Silas'ın sırrını sakladığımız için Bay Everett bizi mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacak."

Son birkaç gündür aynı düşünce kafamda dolanıp duruyor.

"Ama bu, bizi ortadan kaldırmak için ilk fırsatı değerlendirmeyeceği anlamına gelmez. Eğer onun istediği gibi olsaydı, biz onun çocukları için ilk tercih olmazdık," diye ekliyor.

Evet, ben de öyle düşünüyordum. "Birlikte hareket etmeliyiz. Sen benim arkamı kollarsan, ben de seninkini kollarım."

"Silas ve Camille artık bizimle birlikte. Corbeau'nun güneyinden gelen iki beyaz çöp çocuğu için fena sayılmaz." Cumartesi gecesinden bu yana ilk kez, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

BÖLÜM 34

Camille

MAZERETTEN SONRA

17 EKİM CUMARTESİ

(S)ilas ve ben evimin garajına giriyoruz ve ben yolcu koltuğunda donup kalıyorum.

kapı açıcı doğrudan ona programlanmış. Garaj kapısındaki tuş takımına biraz fazla bağımlı hale geldiğim ve artık ev anahtarını taşımadığım için içeri girebilmemizin tek yolu bu.

"İçeri girebileceğimi bilmiyorum." Polis işini günler önce bitirmişti, ama burada suç mahalleri konusunda uzmanlaşmış bir temizlik servisi bulmak biraz zaman aldı ve onlar işlerini bitirmeden geri dönmem mümkün değildi.

Teknik olarak eve taşınmakta özgürüm, ama polis hala birini tutuklamadığı için ailem bunun çok tehlikeli olduğunu düşünüyor. Ama dürüst olmak gerekirse, Ben'in katili yakalansa bile burada kalabileceğimden emin değilim.

Silas arabayı park eder ama motoru kapatmaz. "Gerek yok. Ben koşup alırım."

Arabadan inmeye başlar ama onu durdururum. "Bekle. Bir dakika izin ver."

"Neye ihtiyacın varsa," der ve koltuğuna geri oturur.

"Şimdi içeri girmezsem, bir daha asla giremeyeceğim gibi hissediyorum."

İçimde karışık duygular dolaşıyor. Ben'in ofisinin zemininde olmadığını bilsem de, içeri girmeyi düşündüğümde aklıma gelen tek şey bu. Onun sevdiği eve girme düşüncesi göğsümde bir acı uyandırıyor. Onun mükemmelleştirmek için çok zaman harcadığı ev. Her zaman benimkinden çok onun evi gibi hissettiğim ev.

Sırf o kişi artık yok diye, onunla geçirdiğim kötü anları güzelleştiren insanlardan biri olmak istemiyorum, ama keder, paylaştığımız güzel anları hafızamda daha parlak hale getirmenin tuhaf bir yolunu buluyor. Geçen hafta sonu yaptığım her eylemi yönlendiren endişeler ve kaygılar şimdi önemsiz görünüyor.

Kendimi gerçekliğe odaklamak için birkaç dakika veriyorum ve tam bir hafta önce buraya gizlice girip tavan arasına tırmanarak Ben'i gözetlediğim tüm nedenleri zihnimde sıralıyorum. Bu pembe renkli anılar, Ben'in kardeşim aleyhine kullanacağı kanıtları ele geçirmek için ölen bir polisin silah kasasının anahtarını bulmak için burada olduğumuz gerçeğini gölgeleyemez. Bu, düşünmek için korkunç bir yol, ama beni ayakta tutan tek şey bu.

"Seni aceleyle getirmek istemem ama Foster'ın karısı öğleden sonra dışarıdayken onun evine girmek için çok az bir fırsatımız var."

Silas, Bayan Foster'ın evden uzak olacağı bir durum yarattı. Corbeau Polis Departmanı bugün Kevin Foster'ı onurlandırmak için küçük bir resepsiyon düzenleyecek ve eşine bir plaket takdim edecek. Silas'ın bunu birkaç gün içinde ayarlayabilmesine hayran kaldım.

"Tamam, ben... hazırım."

Ben yarı hızda hareket ederken o hiç vakit kaybetmeden arabadan indi. Onu kapıya kadar takip ettim ve kapıyı açmak için dört haneli şifreyi söyledim. Kapı açılır açılmaz Silas mutfığa koştu, ben ise hala garajda kalakaldım.

Arkamdan girmediğimi fark edince yanıma geri döndü. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, yapmam gerek."

Kolunu uzatır ve ben hayatım buna bağılmış gibi ona tutunurum. Yavaşça beni kapıdan içeri çeker.

İçeri girdiğimiz anda güçlü bir antiseptik kokusu burnuma çarptı. O mutfığa doğru yol gösterdi ve sanki ev terk edildiğini biliyormuşçasına havada bir sessizlik vardı.

O aptal anne hala tezgahın üzerinde oturuyor, Ben neden yem dükkanında olduğumu sorduğunda, çoktan satın aldığım için kendimi çok beğenmiş hissettiğim o anne. Onun yalanımı yakalayacağından endişelenmek ne kadar da safça bir davranıştı. Küçük çiçekler susuzluktan solmuş ve ölmüş, sanki bu ev içindeki her şeyin yaşamını emmiş gibi.

Faturaları ödediğim ve takvimimi tuttuğum küçük masaya gidip, tüm kalemlerimi ve keçeli kalemlerimi sakladığım cam kavanozu alıyorum. İçindekileri döküp, anahtarı bulana kadar hepsini tek tek inceliyorum.

"Tam da bıraktığı yerde."

Silas bizi Corbeau'ya geri götürüyor. Anahtarı alır almaz evden çıktık. Bana kıyafet veya başka bir şey almak isteyip istemediğimi sordu, ama mutfaktan daha içeriye giremedim. Anahtarı elimde çevirip, geçen hafta hayatımın ne kadar büyük bir değişime uğradığını düşünüyorum.

"Ben bu yüzden mi öldürüldü?"

Silas'ın cevap vermesi biraz zaman aldı. "Benim tahminim öyle. Ben, Hank'in Paul'un dosyasını aldığını bize anlatmak için ilk kez babamla bana geldiğinde, çok korkmuştu. Bunun nasıl olacağını merak ediyordu.

Gerçek Şimdi ortaya çıkarsa ne olurdu? Bu, onun muayenehanesine ne kadar zarar verirdi? Babam çılgına döndü ve Paul'dan çok, Foster'ın yıllar boyunca ne kadar kanıt biriktirdiğini düşünerek endiŐelendi. Paul Granger'ın davası Ben ve bana da yansırđı, ama diğer her Şey babamı mahvederdi.

Babamın ne kadar sinirlendiğini ancak tahmin edebilirim. "Peki Ben bunu fark edince ne yaptı?"

"Hemen bize sırtını döndü. Yüzünden okunuyordu. Kafasından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyordun. İlk önce o yaparsa, bizi ne kadar kontrol edebileceğini."

Pencereden dışarı bakıp Silas'ın anlattıklarını düşünürken ağaçlar bulanık bir Şekilde geçip gidiyor. Ne kadar saf olduğumdan utanıyorum. Bütün ailem kocam hakkında benden daha fazla Şey biliyordu.

Silas'a bakamıyorum, "Ben ve Ben'in annem ve babamdan daha iyi olduğumuzu hep hissettim. Onlardan stn olduğumuzu. Yani, Ben'in mükemmel olmadığını ve yasal sınırları zorladığını biliyordum, ama onun gerçekte ne kadar ileri gittiğini bilmiyordum. Ya da babamın ona yardım ettiğini. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"yle hissetme. Bilmediğine sevindim. Mutlu bir Şekilde habersiz olduğun için rahatladım. Ben'in sorunu, bu ailenin bir yesi olmanın ne anlama geldiğini anlamamıŐ olmasaydı. Babam onu da bizi kontrol ettiği gibi kontrol etmek istedi. Başlangıçta Ben bunu sorun etmedi çünkü babam ona büyük müşteriler buldu ve davaları kazandı. Ama sonra Ben, istediği kısımları alıp geri kalanını bırakamayacağını anladı. Ben, elindeki bu bilgi hazinesini hepimizin üzerinde kullanarak en iyi Şekilde yararlanacaktı."

Silas'a bakarak soruyorum, "Babam onu öldürttü m?"

Silas başını sallar. "O dosyaları ele geçirmeden önce bunu yapmazdı. Benim bir kopyasını saklamadığımdan emin olmadan önce

Ben'in bir kopyasını bir yere saklamadığından emin olmadan bunu yapmazdı."

Bu soğuk bir cevap, özellikle de konu kocamla ilgili olduğu için.

"Peki onu kim öldürdü?"

Omuzlarını silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Foster sadece günahlarını itiraf etmiyordu, ona yardım eden herkesi ifşa ediyordu, çünkü yıllar boyunca kesinlikle yardım almıştı. Belki Foster'a yardım eden kişi, Ben'in o gün ne yapacağını öğrenmiştir. Bu bilgiyi onlara karşı kullanacağından endişelenmiştir. Ya da bununla hiç ilgisi olmayabilir. Belki *de* davalarından biriyle ilgili bir *şeydi*. Belki başka biriyle ilişki yaşıyordu ve kocası bunu öğrendi. Camille, gerçekten bilmiyorum."

Onun sözlerini düşünürken içimi bir ürperti kaplıyor. Corbeau'ya geri döndük ve Foster'ın evine gidiyoruz. Onun evine yaklaştıkça, düşüncelerim Ben'e olanlardan, yapmak üzere olduğumuz şeye kayıyor.

"Sadece araba yoluna girip içeri mi gireceğiz?" diye soruyorum.

"Seni babamın evine götürmeyi teklif ettim." "Ve ben de sana bunu sonuna kadar götüreceğimi söyledim."

Silas bunun onu etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama direksiyonu sıkıca kavradığı parmaklarından, kendini tutmak için çok çaba sarf ettiğini anlıyorum.

Arka koltuğa doğru başını sallıyor. "Hediye sepeti bunun için. Onu kapı paspasına bırakacağız, böylece biri senin arabanı burada gördüğünü söylerse, Bayan Foster sadece bunu bırakmaya geldiğimizi düşünecek."

Zaten mahvolmuş tırnaklarımı kemiriyorum. "Ama burada olduğumuzu anlayacaktır."

O başını sallar. "Mesele de bu. Saklamaya çalışmazsın, kabullenirsin. Onlar sormadan önce soruyu cevapla."

"Aklın böyle çalışıyorsa, sende bir sorun var demektir."

O gülümser ama sesi hüzünlüdür. "Babam beni uzun zamandır yetiştiriyor."

Silas, Foster'ın evinden çok uzak olmayan bir benzin istasyonunda durur. "Neden burada duruyoruz?" diye sorarım.

Telefonunu çıkarır. "Sadece Bayan Foster'ın kasabadaki törene katıldığından emin olmak için." Bir mesaj gönderir ve cevap gelene kadar birkaç dakika bekleriz. "Gidebiliriz."

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde kalbim deli gibi atıyor. Foster'ların evi şehir sınırlarının hemen dışında, küçük bir arsa üzerinde, en azından komşular birbirlerinin üstüne üstüne yaşamıyor. Yıllar boyunca babamın kirli işlerini yaparak ne kadar para kazanmış olduğunu düşünürsek, mütevazı bir ev.

Silas arabayı park eder ve "Sepeti al" der.

Onun dediklerini yapıp onu garaj kapısına kadar takip ediyorum. "İçeri nasıl gireceğiz?"

"Foster anahtarı depo dolabındaki kancaya asmıştı."

Silas garajdaki dolabın kapısını açar ve birkaç saniye sonra elinde evin anahtarı belirir.

"Bir polis için pek akıllıca değil," diye mırıldanıyorum.

"O Corbeau'ydu ve herkes onun kiminle bağlantılı olduğunu biliyordu. Kimse onun evine girmezdi."

"Sen hariç."

Bir kaşını kaldırır. "Evet, ben hariç."

Hediye sepetini ve kartı kapının önündeki paspasın üzerine bırakıp Silas'ın ardından içeri giriyorum. Dul eşinin geri döneceğini ve umarım bizim burada olduğumuzdan haberi olmayacağını bilerek evin içinde yürümek çok yanlış geliyor. Kasayı bulmak için sadece birkaç odaya bakmamız gerekiyor. Çok büyük. Düşündüğümünden çok daha büyük.

"Neredeyse benim boyum kadar." Silah kasası, en az

yirmi yıllık görünümlü bir koltuğun yanında duruyor.

"Evet, yarım düzine av tüfeği saklamak için yapılmış."

Babamın bu tür şeyler için güçlendirilmiş bir odası var, bu yüzden bu tür bir kasa hiç görmedim. Sanki etkisiz hale getirilmesi gereken bir bombaya doğru yürüyor gibiyim.

Ben'in o kapının ardında bulunan şey yüzünden öldürülmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilmek midemi bulandırıyor.

Ve korkuyorum.

Silas, dijital kilidi barındıran dairesel mekanizmayı çıkarır ve onu çalıştıran kırmızı ve mavi kablolarla asılı bırakır. Altında küçük bir anahtar deliği görünür.

"Bu, elektronik sistem arızalandığında kullanılacak yedek anahtar." Silas yedek anahtarı alır ve içeri sokar. Anahtarı kilitte çevirdiğinde ikimiz de nefesimizi tutarız. Bir klik sesi duyulur ve Silas tekerleği çevirir, sonra da sürgüler kapıya geri kayarken duyulur.

Derin bir nefes alır ve sonra onu açar. İçinde hiçbir şey yoktur.

İçinde tek bir şey bile yok.

Tam bir şey söylemek üzereyken, ikimiz de evin önünden gelen bir ses duyarız. Birisi odaya aceleyle girmeden önce, zar zor dönüp bakacak zamanımız olur. Silas beni arkasına iter ve beni kendisiyle açık kasa kapısı arasına sıkıştırır.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırır Silas.

Kalbim hızla atarken, onun arkasından bakıp Aubrey Price'ın her zaman birkaç adım ötesinde duran adamı görürüm. Ev arkadaşı Deacon.

"Seninle aynı sebepten dolayı," diyor.

Sonra ikisinin de birbirlerine doğrultulmuş silahları olduğunu fark ettim. Silas'ın üzerinde silah olduğunu bile bilmiyordum.

Ben Silas'ın gömleğinin arkasını tutarken, onlar uzun bir süre birbirlerine bakıyorlar. Sonunda Silas, "Kim olduğunu biliyorum. Aubrey Price'ı yakından takip ediyorsun. Onun için Ben'i de mi öldürdün?" diyor.

Onun omzunun üzerinden bakarak bu soruya verdiği tepkiyi görmek istedim.

Silas'a, benim anlayamadığım bir sırtışla karşılık verdi. "Aynı soruyu sana da sorabilirim, çünkü kayınbiraderini hizada tutmakta zorlanan sensin."

Aubrey hala Ben'in bir şekilde anne babasının ölümünden sorumlu olduğuna inanıyor. Bunun Silas olduğunu bilemez. Ben zaten öldü. Gerçek ortaya çıkarsa Silas'a ne olur? Karşılaşacağı tehlike sadece yasal değil, aynı zamanda hayatı da tehdit edebilir. Silas ne yapmış olursa olsun, o hala benim kardeşim ve onun zarar görmesini istemiyorum.

Sanki biri yaralanana kadar bitmeyecek bir çıkmaza girmişiz gibi hissediyorum, ama sonra Deacon aniden elini indirip silahı yanına indiriyor. "Arkanızdaki boş kasadan anlaşıldığı kadarıyla, ikimiz de çok geç kalmışız ya da bu kasa hiç burada olmamış."

Silas'ın omuzları gerilir ama silahını indirmez. "Buraya nasıl geldiğini söylemezsen, bu senin için iyi bitmeyecek."

"Chris Ricci için çalışıyorum. Onu tanıyor musun?"

Silas'ın başını sallamasından, ikimiz de tanıdığını anlıyoruz.

Deacon gülümseyerek, "İyi," der ve evin ön tarafına doğru başını sallar. "Dışarıda adamlarımdan biri var. Buradan çıkmazsam, senin için de sonu iyi olmaz. Ama silahını yüzümden çekersen, konuşmaktan memnuniyet duyarım."

Silas birkaç saniye tereddüt ettikten sonra kolunu indirir. "Konuşmaya başla."

"Ben yanlış adama güvendi. Oradaki kasaya ait anahtarı ele geçirmek için bir özel dedektif tuttu. Chris'e bir sürü borcu olan adamdı. Sence kime sadık kaldı?"

Ben'i izlerken, o gün planlarının bizim tahmin ettiğimizden daha fazlasını içerdiği açıktı. Aubrey'in bana inandırdığından daha fazlasını bildiği duyulduğunda şaşırmamalıyım, ama yine de bu beni çok şaşırttı.

"Haklısın. Ama bizim bugün burada olacağımızı nereden biliyordun?"

Omuz silkiyor. "Camille'in arabasına sahip olduğumuzda bundan faydalandık diyelim."

Silas küfür eder ve ben ona yaklaşarak yumuşak bir sesle sorarım, "Bu ne anlama geliyor?"

"Aubrey senin arabayı kullanırken, arabanın içine bir takip cihazı yerleştirdiler demek."

Deacon bize B planlarının kısa bir özetini anlatır, yani geçen hafta Ben'i şaşırtmak için buraya gelmeyi planladığını, ama Ben'in gelmediğini söyler. O zamandan beri arabamı izliyormuş.

"Ben boş bir kasanın anahtarını almak için çok uğraştı," diyor Silas.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Planım buradan çıkıp Aubrey'e anahtarın burada olmadığını söylemek." Sonra Deacon dönüp gider.

Silas ve ben orada durup boş kapıya bakıyoruz. "Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor Silas, ön kapının kapandığını duyduğunda ilk kez rahatlıyor.

ön kapının kapandığını duyunca rahatlar.

"Bu, babamın yanıldığı anlamına gelir. Foster onu Aubrey'e göndermiş olsaydı, Deacon onu aramak için buraya gelmezdi."

Silas sırtını kasaya dayar ve gözlerini kapatır. "Burada değilse, nerede lan?"

BÖLÜM 35

Hank

MAZERETTEN SONRA

18 EKİM PAZAR

A *Camille'e neden Rosary'de olduğumu sordum.*
Bütün hafta sonu boyunca, o tek cümle beni rahatsız etti
beni rahatsız etti. Beni rahatsız etti. Geceleri uykumu kaçırdı.

Camille'e konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj attım.
Bir dakika bile geçmeden telefonum çaldı.

"Selam," dedi cevap verdiğimde. "Ne oluyor?" "Selam, seni
kontrol ediyorum. Bugün nasılsın?"

Bugün Pazar ve Ben'i bulalı tam bir hafta oldu. Zor bir
haftanın zor bir günü olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden
Aubrey Price ve St. Francisville hakkında hemen soru sormaya
başlamıyorum.

"Düşündüğümde daha iyiyim, ama beklentilerim de
oldukça düşüktü. Cildime yapışan pijamalar yerine normal
kıyafetler giyiyor olmam iyiye işaret bence." Sözleri hafif ama
sesinde hala bir ağırlık var.

"Bu iyiye işaret."

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var, yoksa sadece
bu sabah yataktan kalktığımı kontrol etmek için mi aradın?"

Camille benim için bir zayıflık noktası. Ben hayattayken
itiraf ettiğimden daha fazla. Deacon'ın

bunu benden önce fark etmesi komik. Onu korumaya çalıştığımı söylediğinde haklıydı. Ama gerçeği bilmeden bunu yapamam. "Cuma gecesi garip bir telefon aldım."

"Oh. Neydi?"

"Polis, Ben'in av bıçağını aramak için bir evi aradı."

"Ne? Nerede?"

"Arama tamamlandıktan ve hiçbir şey bulunamadıktan sonra evin sahibi beni aradı. Adı Aubrey Price'dı."

Onun şaşkınlığı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Anlamıyorum. Neden... neden seni aramış ki?" dedi.

Bir an sessiz kaldım, sonra "Camille, beni içeri almazsan sana yardım edemem" dedim.

Duyguları hıçkırıklarla dışa vuruyor. Bu çok üzücü. Birkaç dakika ağlıyor ve onu bugün zaten içinde bulunduğu durumdan daha da kötü bir duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Sonunda kendini toparlamış gibi görünüyor. "Şu anda konuşamam ama... ama daha sonra boş musun?"

"Evet, ne zaman ihtiyacın olursa ben hazırım. Ailenin evinde mi yoksa başka bir yerde mi konuşmak istersin?"

"Burada değil! Ama arabamı sürmek istemiyorum..."

"Seni alabilirim. Öğle yemeği saatinde yapmam gereken bir işim var, sonra o tarafa gelebilirim."

"Tamam, Hank. Geldiğinde görüşürüz." Ve görüşme sona erer.

Saatime bakarak, o zamana kadar yapmam gerekenleri düşünürüm.

Paul ile konuşma zamanı geldi.

Dışarıdan bakanlar için Angola Hapishanesi Rodeosu gerçek olamayacak kadar saçma gelebilir. Ekim ayında her pazar, Louisiana eyaletinin en tehlikeli suçlularını barındıran hapishane, her yaştan insana kapılarını açar.

Rodeoda görmeyi beklediğiniz olağan etkinlikler vardır: boğa binme ve varil yarışı, ancak Angola'ya özgü bazı etkinlikler de vardır. Mahkumlar arenanın ortasındaki poker masasına otururlar ve ardından vahşi bir boğa salınır ve kart oyunlarının ortasından geçer. En uzun süre oturan kişi kazanır. Bir de "vahşi inek sağma" adlı bir etkinlik vardır, adı tam olarak ne olduğunu anlatır.

Hayatlarını ve uzuvlarını riske atarak bu etkinliğe katılan mahkumların kendi nedenleri vardır herhalde. Kazandıkları para, kantin hesaplarına yatırılır ve bu parayla yeni diş fırçası, ekstra battaniye ve hatta özel yiyecekler gibi lüks ürünler satın alabilirler. Angola'nın araba yarışı versiyonunu kazanmanın övünme hakkı da kendi avantajlarını beraberinde getiriyordur herhalde. Ayrıca, hapishane hayatı monoton. Her gün tamamen aynıdır. Boğa binmeyi öğrenirken bu rutini kırmak cazip gelebilir diye düşünüyorum.

Yaratıcı becerileri olan mahkumlar da bu etkinliğe katılabilirler. Jiletli tel ile çevrili 3,6 metre yüksekliğindeki çitin arkasından ürünlerini satma fırsatı bulurlar. Kemerlerden çantalara, tahta tabelalardan takılara ve giysilere kadar tüm ürünleri çitin diğer tarafındaki masalarda sergilenir. El yapımı ürünleri için müşterilerle pazarlık yapma özgürlüğüne sahiptirler ve bu, para kazanmanın daha güvenli bir yoludur.

Çoğu mahkum çitin arkasından satış yaparken, örnek davranış sergileyenler, hapsedildiklerinden beri sahip olmadıkları bir özgürlük düzeyiyle ödüllendiriliyor. Bu mahkumlar, farklı bir

barakada, müşterilerinden onları ayıran bir çit olmadan masalarının arkasında oturacaklar. Paul Granger da burada olacak, bunu bu sabah Paul'un dosyasını tekrar inceledikten sonra öğrendim.

Üniversitedeyken bu rodeoya bir kez gitmiştim. Büyük bir grup olarak arabayla gidip öğleden sonrasını etkinliklerin tam bir kaos ve kargaşasını izleyerek geçirdik. Ancak sanat ve el sanatları bölümünü gezmedik.

Mahkumların arkadaşları ve aile üyeleri, o gün için bilet alıp, mahkumlar işlerini yaparken tüm zamanlarını onların yanında geçirmek için sık sık gelirler. Ben de aynı yöntemi kullanarak Paul ile birkaç dakika konuşabilirim, tabii ki kayıt dışı olarak.

Her yerde tepeden tırnağa silahlı gardiyanlar var, ama içeri girmek nispeten kolay. Üzerimde çanta yok, bu yüzden tek yapmam gereken ceplerimi boşaltmak ve metal dedektörlerden geçmek. Sonra içeri giriyorum.

Hava, ızgara hamburger ve sosisli sandviç, patlamış mısır ve churros kokularıyla doludur. Açık hava barakaları uzundur, ancak Ekim ortası olmasına rağmen sıcaklık hala 30 derecenin üzerindedir, bu nedenle gölge çok hoş karşılanır.

Her masanın arkasındaki tüm mahkumlar ana kapıya dönük duruyorlar, ya özel birinin onlarla günü geçirmek için gelmesini ya da baharda el sanatları fuarı tekrar açılana kadar hesaplarını doldurup şişirecek büyük bir satış olasılığını umut ediyorlar.

Paul ile bir kez görüşmüştüm, bu yüzden kimi aradığımı biliyorum, ancak üçüncü koridora geldiğimde, onun burada olmadığını anlıyorum. Başı belaya girmiş olabilir ve bugün katılımına izin vermemiş olabilirler. Ya da önceki fuarlarda tüm ürünlerini satmış ve stoğu bitmiş olabilir. Bir an için bu ziyaretin boşa gittiğini düşünerek endişeleniyorum.

Sonra onu görüyorum. Masasına doğru yöneliyorum, ama beş kişilik bir aile benden önce davranıyor.

"Oh, bunları çok sevdim! Bunların hepsini kendin mi yaptın?" Ailenin annesi, masanın üzerine serdiği deri ürünleri inceliyor.

Bu arada ben de sattığı her şeyi inceliyorum. Önündeki gruba tüm dikkatini verdiği için henüz beni fark etmedi.

Paul hapse girdiğinde otuz yaşına yeni basmıştı ve bu beceriye daha önce sahip olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu, yani sadece yeni bir zanaat öğrenmekle kalmadı, onu mükemmelleştirdi de. Örgülü deri bilezikler ve kolyeler, her boyutta geniş manşetler ve kemerler ve bazı havalı kitap ayraçları var. Aubrey'e hediye ettiği eşyalara benzeyen birkaç parça görüyorum. Dikişleri güzel, bitmiş rengi elde etmek için kullandığı tabaklama teknikleri de öyle. Bu kapıların dışında, bu parçaları burada sattığı fiyatın on katına satabilir.

"Deri, bizim yemeğimiz için kesilen buradaki ineklerden elde ediliyor. Derileri için öldürülmediler, bu da bence önemli bir nokta. Her şey el dikişi. Başka hiçbir yerde bu kalitede bir ürün bulamazsınız." İşiyile gurur duymakta haklı.

Kızının istediği bir bilezik için babasıyla pazarlık eder ve sonunda orijinal fiyattan sadece biraz daha düşük bir rakamda anlaşılırlar.

Aile uzaklaşınca Paul dikkatini bana çevirir. Beni hemen tanıdığı bellidir.

"Neden geri döndün?" Gözleri fal taşı gibi açılmış. Eminim Ben'in cinayetini duymuştur, bu da ziyaretimi endişe verici hale getirir.

"İşlerin çok güzel."

Övgüm üzerine yüzünde bir gülümseme belirir ve biraz rahatlar. "Teşekkürler. Burada yapacak başka bir şey yok." Sonra tekrar gardını alır. "Neden buradasın?"

"Dürüst olmak gerekirse, sana sormak istediğim birkaç soru var."

"Benim davamla ilgili mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Aubrey Price hakkında."

Bir adım geri çekildi. "Neden, beni ziyarete geldiği için mi?"

Beklediğim cevap bu değildi. "Ne zaman ziyaret etti?"

Yüzü, onu bir şekilde kandırmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışır gibi buruşur, ben de "Bak, ona yardım etmeye çalışıyorum. Başı belada olabilir." derim.

Paul'un yüzü düşer. "Oh, lanet olsun. Hayır, ona da ulaşamazlar."

"Ona yardım edebilmem için bana bildiklerini anlat." İlişkimizi biraz abartıyor olabilirim ama evini arayan polisler hakkında beni aradığında bu kapıyı o açtı.

"Geçen cumartesi buradaydı. Beni ilk kez görmeye geldi."

Geçen cumartesi. Ben'in öldürüldüğü gün.

"Bu planlanmış bir ziyaret miydi?"

Kafasını sallar. "Hayır. Birden ortaya çıktı."

"Neden geldiğini söyledi mi?" Ondan cevap almak dış çekmek gibi zor.

"Evet. Senin gibi o da sorular sordu."

Birbirimize bakıyoruz ve onun daha fazla bilgi vermesini bekliyorum ama vermiyor. "Ne öğrenmek istediğini söyleyebilir misin?"

O sadece omuz silkiyor.

"Ne senin ne de benim zamanımı boşa harcamayacağım. Bana karşı dürüst olabilirsin ve davanda sana yardımcı olabileceğim bir şey varsa, yardımcı olurum."

Sonunda pes etmesi biraz zaman alıyor. "Beni ilk kez görmeye geldiğinde öğrenmek istediğin şeyin aynısı. Yeni kanıtlarla ilgili ayrıntıları öğrenmek istiyordun."

"Yani Aubrey de bunu biliyordu." O da başını salladı.

"Peki ona tam olarak ne olduğunu söyledin mi?"

"Evet. Sana da söyleyebilirim. Güvenlik kamerasından alınan bir video. Ama sen sormadan söyleyeyim, hayır, içinde ne olduğunu hiç görmedim."

Ben'in Aubrey ve Paul hakkındaki dosyasında bulunan el yazısı notunu hatırlıyorum. "Kevin Foster Haziran başında sizi görmeye geldi mi? Videodan size bahseden o muydu?"

Paul'un gözleri büyüdü ve bu, "Şef" ile Kevin Foster'ın aynı kişi olduğunu doğrulamak için ihtiyacım olan tek şeydi.

"Evet, oydu."

"Videonun varlığından bahsetmek dışında başka bir bilgi verdi mi?"

"O gece şoförün benim evimde olduğunu söyledi. Onları o kişi listesiyle eşleştirmek kolay olmalı."

Hangi listeden bahsettiğini biliyorum. Scott'tan derinlemesine araştırmasını istediğim liste.

Paul küçük masanın kenarını sıkıca tutar. "Belki Foster'ı arayıp onunla konuşabilirsin. Ama ona adını benim söylediğimi söyleme! Yani, söylememe gerek yoktu, zaten biliyordun. Sadece bana yardım etmekten vazgeçmesini istemiyorum."

Ağzım aşağı doğru kıvrılır. "Paul, bunu sana ben söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama Kevin Foster bir ay önce öldü."

Paul'un yüzü soluyor ve masasının arkasındaki tahta sandalyeye geri yaslanıyor. "Artık buradan asla çıkamayacağım."

Öne eğildim. "Bak, onun elindeki delillerin mahkemede geçerli olma ihtimali çok düşük. Zincirleme delilleri ve birçok başka şeyi kanıtlamam gerekecek. Ama davayı tekrar inceledikten sonra, buna gerek olup olmadığından bile emin değilim. Bence temyiz için yeterli delil var."

Ağzı açık kalır ve bana bakar. "Davamı alacak mısınız?"

Elimi kaldırdım. "Davayı çok dikkatli inceliyorum. Seni buradan çıkarabileceğime söz veremem ama doğru bir yol olduğunu düşünürsem, bu yolu seçeceğim."

O ayağa kalkıp bana sarılmaya çalışır ama ben onun ellerini ellerimle tutarım ve garip bir şekilde iki elimizle tokalaşırız.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az!"

Başımı sallayıp, "Gitmeden önce son bir soru: Aubrey'e gönderdiğin son nottan bahset bana. Daktiloyla yazdığın not. Onun senden daha şanslı olmasını dilediğini yazan nottan bahset" diyorum.

Kaşları karışık bir şekilde çatılır. "Neden bahsediyorsun?"

Eğilip, dün gece odasındakine benzer mücevher kutularından birini alıyorum. "Bunu bunlardan biriyle gönderdin."

Paul, ben cümlemi bitirmeden başını sallıyor. "Ona bir cüzdan ve birkaç bilezik gönderdim çünkü bunlar düz bir zarfa sığıyordu. Kitap ayracını ise geçen hafta buraya geldiğinde verdim. Bunlardan birini göndermezdim. Kargo çok pahalı çünkü kutuya ihtiyaç var. Ayrıca bilgisayar kullanmamıza izin vermiyorlar, bu yüzden sadece el yazısı mektuplar gönderebiliyoruz."

Kafam karışıyor. Aubrey, mücevher kutusu ve mektubun Paul'dan geldiğine inanıyor ve bu konuda yalan söylemesi için hiçbir neden yok. Ama ondan gelmediyse, kimden geldi?

"Ürünlerini satın alanların listesini tutuyor musun?" Bunu sorarken bunun çok zor olduğunu biliyorum.

"Hayır, yaptığım neredeyse her şey el sanatları fuarlarında gelen insanlara satılıyor."

"Neredeyse her şeyi. Başka ne zaman bir şeyler satarsın ki?"

Paul gülüyor. "Hayır, eşyaları sattığım tek yer burası. Beni ziyarete gelenlere hediye olarak eşya verme izni aldım."

Yüksek sesle iç çektim. Paul'a gerçekten acıyorum, ama ona yardım etmeyi çok zorlaştırıyor. "Hediye olarak mücevher kutusu verdiğin kimse var mı?"

"Evet, Foster'a verdim." Masadan bir tane alır. "Buna çok benziyordu."

Vay canına. Paul o mücevher kutusunu Aubrey'e göndermedi, ama Foster göndermiş olabilir. Bu yüzden mektup el yazısı değil, basılıydı. "Sanırım Foster kutuyu Aubrey'e bir mektupla gönderdi. Onunkisi tıpkı buna benziyor. Ama neden ona sadece mektup göndersin ki?"

Yüzü aydınlanır. "Belki de ona videoyu vermiştir!"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, mektup dışında boş olduğunu söyledi." İçinde dijital dosyalar saklanabilecek bir USB bellek veya başka bir cihaz olsaydı bunu bilirdi.

"Alt kısımdaki bölmeyi kontrol etti mi?"

"Hangi bölmeyi?" Dün gece mücevher kutusunu çok dikkatli bir şekilde inceledim ve altta bir bölme görmedim. Paul benim şaşkınlığımı fark eder ve kutuyu ters çevirir.

"Burada altında küçük bir tırnak var. Biraz çekince alt kısmı açılıyor. Kimsenin bulmasını istemediğin şeyleri saklayabileceğin bir yer. Foster'a verdiğimde ona göstermiştim, belki o koymuştur?"

Etrafa bakınıp kimse bizi izliyor mu diye bakıyorum. Buradan kaçıp Aubrey'in evine geri dönüp

ama Paul'a boş umutlar vermek istemiyorum.

"Biraz araştırma yapayım, sonra sana haber veririm."

"Teşekkürler dostum, çok sağ ol. Ölmeden önce bu
parmaklıklar

bu parmaklıklar arkasından çıkmak güzel olurdu."

BÖLÜM 36

Aubrey

MAZERETTEN SONRA

18 EKİM PAZAR

L Dün gece zor ve duygusal geçti. Çekmecemde o bıçağı bulduğumda zaten kırılma noktasına gelmiştim ve Cuma gecesi polis kısa bir süre sonra arama yaptı. Ama dün Deacon eve geldiğinde ve Foster'ın evinde olanları anlattığında, bu benim kaldırabileceğimden fazlasıydı. Bu, ailemin ölümünün sorumlusunu bulmak için son şansım gibi geldi ve şimdi bunu asla öğrenemeyeceğim.

Deacon bize kızarmış peynirli sandviç yaparken, ben de makine bozulmadan önce en az iki fincan kahve yapmaya çalışıyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen, biraz daha." Makine fışkırıyor ve patlıyor, ben de fincanı tutup, gerçekten çalışan birkaç nozülünden çıkan her damlayı yakalamaya çalışıyorum.

Yemeğimiz servis edildiğinde ve her birimiz en az yarım fincan kahve içtiğimizde, Deacon ve ben mutfak masasına otururuz. Sandalyesi benimkine olabildiğince yakındır, eli bacağıma dolanmış, beni kendisine bağlamıştır. Ben de buna tamamen razıyım.

İki gün üst üste Deacon'ın yatağında uyandım. ile benim
sırtım sırtım önüne önüne, onun kolu beni

beni sardı. İlk söylediği Şey, "Böyle uyanarak beni Őımartacaksın." oldu.

Aynı Şey benim için de geçerli, Deacon.

İkimiz bütün sabah konuştuk. Foster'ın söylediği Şeyi gerçekten yapıp yapmadığını ve eğer yaptıysa, onunla ne yaptığını tartıştık. Ayrıca, Ben'in cinayetini bana yıkmak isteyecek olabilecek kişilerin olası tüm senaryolarını gözden geçirdik. Ne yazık ki, pek bir sonuca varamadık.

Neyse ki Shane ve Eddie cumartesi sabahı erkenden yağ karterinden bıçağı çıkarmış ve atmıŐlardı. Onlara bıçağı ne yaptıklarını sormadım ve bilmek de istemiyorum. Sadece bıçağın ortadan kalkmış olmasına sevindim.

Serenity, renkli bir kaftan giymiş olarak odaya girer. "Günaydın, ikiniz."

"Merhaba Serenity," diyorum.

Durup bana bakar. "Ah, tatlım, iyi misin? Zor bir hafta geçirdiğini biliyorum ama benim smoothie'lerimden birine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Hızlıca hayır anlamında başımı sallayamıyorum. En son onun karıŐımlarından birini denemem için beni ikna ettiğinde, hiç olmadığım kadar uçmuŐtum ve üç gün boyunca uyuyamamıŐtım.

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Ama teşekkürler!"

"Tamam, fikrini deđiŐtirirsen bana haber ver."

Kahve makinesine doğru ilerleyip bir fincan kahve hazırlamaya başlarken Deacon sorar, "Frank'ten cuma gecesi burada olanların listesini isteme fırsatın oldu mu?"

"Evet! Dün gece işten geldiğinde benim odamda bir kağıda isimleri karaladı. Gidip getireyim."

Deacon, dışarı çıkmadan önce onu durdurur. "Hey, neler olup bittiğini anlayana kadar bir süre burayı kilitli tutacağız. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii. Ama bu öğleden sonra her zamanki yoga grubum buraya gelecek." Serenity bana küçük bir gülümseme attı. "Ama bu seni rahatsız ediyorsa, başka bir yer bulabiliriz."

"Hayır, grubun buraya gelmeye devam edebilir." Serenity, hava izin verdiği sürece her pazar öğleden sonra arka bahçede yoga dersi veriyor.

"Grupta yeni kimse yok, değil mi?" diye sorar Deacon.

Kız başını sallar. "Hayır. Yıllardır gelen aynı eski grup."

"Teşekkürler,

Serenity." Ve sonra gider.

Kahvemini son yudumunu alıp, "Odamı düzene sokmak bütün günümü alacak," diyorum. Şimdiye kadar bunu ertelemişim.

"Bugün bununla uğraşmamıza gerek yok. Önümüzdeki günlerde benim odamda kalabilirsin. Aslında, ben de öyle olmasını tercih ederim."

Ona yaslandım. "Odamı toplayıp yine de senin odanda kalabilir miyim? Çünkü kafamda sadece odamdaki dağınıklık var."

Ayağa kalkar, beni de kendisiyle birlikte kaldırır, sonra beni kısa koridordan odama taşır. "Bunu halledelim, sonra yukarı çıkıp biraz uyuyalım."

Birkaç saattir çalışıyoruz ve hala yapacak çok iş var. Deacon büyük işlerde çok yardımcı oluyor ama her şeyi düzenleyebilecek tek kişi benim.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Deacon. "O kızarmış peynirli sandviç hiç doyurmadı." Yatağın önünde, yerde

"Sen de aç mısın? Bir şeyler almaya gidebilirim."

Kucağım, çiftlerini ayırmaya çalıştığım çoraplarla dolu. "Şu anda bir çizburgeri silip süpürebilirim."

"Tamam." Odadan çıkmadan önce bir an durur. "Eddie ve Shane'e ihtiyacın olursa garajdalar. Serenity ve grubu da arka bahçede kışlarını havaya kaldırmışlar, umarım buraya girmeye çalışanları korkutup kaçırlar."

Ona bir çorap fırlatırım. "Ona bunu söylediğini söyleyeceğim."

Gülüyor. "Ben kendim söylerim." Dış kapıya doğru yürüyor, ama sadece iç kapıdan çıkmadan önce kilitli olup olmadığını kontrol etmek için. Bu küçük düşünceli davranışı, ona karşı dizlerimin titremesine neden oluyor.

Bir dakika sonra arabasının motorunun çalıştığını ve garajdan çıktığını duyarım. Yerden kalkıp, onun geri dönmesini beklerken biraz mola vermeye karar veririm. Kendime çay yaparken Frank arka kapıdan içeri girer.

"Çamaşırları gizlice yıkayabilir miyim?" diye sorar. "Tabii ki."

Sepeti mutfak masasına koyar ve kıyafetlerini yığınlar ayırmaya başlar. Renklerin çeşitliliğinden, Serenity'nin bazı eşyaları da karışmış, bu gerçekten çok sevimli.

Öğle yemeği tabaklarımızı lavaboya bırakıp pencereden dışarı bakıyorum. "Serenity bugün oldukça iyi iş çıkarmış."

Frank gülüyor. "İtiraf etmeliyim ki, bazı yaşlı bayanların vücutlarını o şekilde bükebilmelerine şaşırdım."

"Sen de denemelisin! Büyük bir doğum gününü kutladın, yaşlandığında da esnek kalmak isteyebilirsin."

"Ha, ha, çok komik."

Telefonum çalıyor ve numarayı tanımadığım için bir an tereddüt ediyorum, ama sonunda cevap veriyorum.

"Alo?"

"Aubrey, ben Hank Landry." "Oh, merhaba."

"Dinle, bu biraz garip gelebilir ama Paul Granger'ın sana gönderdiği mücevher kutusunu alabilir misin?"

Benden bunu isteyeceğini hiç beklemiyordum. "Tabii, bekle." Odama geri dönüp şifonyerin üstünden kutuyu aldım. Odaya göz gezdirdim, her yer giysilerle doluydu ve oturacak yer yoktu, ben de kutuyu mutfak masasına getirdim. "Tamam, aldım."

"Ters çevir."

"Bekle. Seni hoparlöre alayım." Düğmeye basıp telefonu masanın üzerine koydum. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet."

Frank çamaşır odasından geri geldi, boş sepetini masanın üzerine koydu ve mücevher kutusunu ters çevirmemi izledi. "Tamam, neye bakmam gerekiyor?"

"Köşede küçük bir çıkıntı olmalı. Dikişin içine sıkışmış olabilir."

Alt kenarı yokladım ve bir köşenin yakınında bir çıkıntıya rastladım. "Bulmuş olabilirim ama tutabileceğim kadar dışarı çıkıntısı olduğundan emin değilim. Bunu nereden biliyordun?"

Bana cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Bugün Paul ile konuşmak için Angola'ya gittim. O da aynı türden bir kutuya sahipti. Anlaşılan, yaptığı bazı eşyalara gizli bölmeler koymayı seviyor."

"Vay canına... Tamam."

Küçük parçayı deniyorum ama hareket ettiremiyorum. "Al, bunu kullan." Frank'in elinde bir çakı var ve küçük bir cımbız çıkarıyor.

"Teşekkürler." Onu ondan alıyorum ve işe yarıyor. Birkaç kez çektikten sonra, alt kısmı açılıyor ve bir şey

masanın üzerinde zıplıyor. "Oh, lanet olsun! İçinde bir USB bellek vardı!"

"Aubrey, Paul sana o mücevher kutusunu göndermedi, ama Foster'ı ziyaret ettiğinde ona aynı kutusundan bir tane verdi."

"Ne?"

"Sorun yoksa oraya geliyorum. Sürücüde ne olduğunu görmek istiyorum."

Bir yanım telefonu kapatmak istiyor. Camille veya ailesine zarar verebilecek bir şey varsa, onun benim tarafımda olacağını sanmıyorum, ama o zaman bana bölmeden bahsetmesine gerek yoktu. Onu benden nasıl alacağını bulabilirdi.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" diye sorduğumda sesim titriyor.

"Öyle olabilir. Oraya gelip sizinle birlikte bakabilir miyim?"

"Evet, tamam." Ve sonra o başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum.

Sürücüyü izliyorum. Elimi titreyerek sürücüyü alıyorum.

Ben bu yüzden öldürüldü. Cinayet silahı bu yüzden odama yerleştirildi.

Birçok kişi bunu arıyor. Ve ben haftalardır buna sahibim.

Frank'in gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Her şeyi sonra açıklayacağım ama o buraya gelene kadar ne kadar vaktim var bilmiyorum ve o gelmeden önce bu şeyin içinde ne olduğunu görmek istiyorum. Dizüstü bilgisayarım... bozuldu. Kullanabileceğim bir bilgisayarın var mı?" diye soruyorum ona.

O başını sallar. "Evet, tabii. Gidip getireyim."

Frank geri gelene kadar mücevher kutusunu tekrar incelerim, belki gözümünden kaçan başka bir şey vardır. Muhtemelen Paul'un bana gönderdiği diğer eşyaları da iyice incelemem gerekir.

Frank'in geri gelmesi uzun sürmez. Dizüstü bilgisayarını yanımdaki masaya koyar ve ben de ona sürücüyü veririm. Bir saniye inceler. "Kahretsin, bu bir USB. Mac'te sadece USB-C bağlantı noktası var. Yükleme için dönüştürücüye ihtiyacım var. Bekle, çantamdan getireyim."

Kapıya doğru dönüp Serenity'nin dairesine geri gider.

Sanki tüm vücudum sınırlardan titriyor. Ailemin nasıl öldüğünü göreceğim mi?

Bunu kaldırabilir miyim, bilmiyorum.

Ama aynı zamanda gerçeği öğrenmek için o kadar uzun süre bekledim ki, onu izlemek zorundayım gibi hissediyorum.

Deacon birkaç dakika sonra arka kapıdan içeri girer, elinde beyaz bir çanta vardır. "Umarım açsındır!" Sonra bana bakar. "Ne oldu?"

Mücevher kutusunu kaldırıyorum. "Hank, Paul'la konuşmak için Angola'ya gitti. Paul ona kutunun altında gizli bir bölme olduğunu söyledi, ben de onu açtım ve içinde bir USB bellek vardı."

Masaya bakıyor. "Nerede? Dizüstü bilgisayarımı getirebilirim."

Kafamı sallayarak, "Hayır, Frank'in bilgisayarı var. Yükledebilmek için dönüştürücü almaya gitti."

Deacon lavabonun üzerindeki pencereye döner. "Frank gitti. Sokağımıza dönerken onu geçtim." "Ne!"

Onun yanından koşarak geçip kapıdan bahçeye çıktım. Frank'in kamyoneti yoktu.

USB bellek de öyle.

BÖLÜM 37

Camille

MAZERETTEN SONRA

18 EKİM PAZAR

' Saatime bakarak, Hank'in beni almaya gelene kadar geri sayım yapıyorum. Tüm eşyalarımı topladım.

Hazır ve hazır, çünkü gittiğimde geri dönmeyeceğim. Bu hafta zaten yeterince zor geçti, ama ailemin evine geri dönmek beni tamamen tüketiyor.

Sanki son on yılda oluşturduğum mesafe tamamen yok olmuş gibi. Babam hepimizin birlikte kiliseye gitmemizi istedi, bebekliğimden beri neredeyse bizim sayılan aynı sıraya oturduk. Sonra evde aile yemeği yedik.

Annem yemek boyunca anlamsız sohbetlerle konuşmayı sürdürdü. "Akşam yemeğinde muhtemelen artıkları yiyeceğiz," dedi. "Bütün bu yiyeceklerin çöpe gitmesini istemem."

Herkes yemeğini karıştırıyor çünkü ailem dışında kimse burada olmak istemiyor. Babam, sanki beni buraya getiren şey kocamın cinayeti değilmiş gibi, herkesin bir arada olmasıyla keyifleniyor. Yas dönemleri sona erdi.

"Akşam yemeği için başka planlarım var," diyorum.

Babam canlanır. "Kocan öldürüldükten bir hafta sonra akşam yemeğine çıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Tabii ki Ben'in ölümünden ilk kez bahsettiğinde, bunu bir silah olarak kullanıyor.

Çatalımı daha sıkı tutuyorum. "Hank beni alacak. Konuşmamız gereken çok şey var ve bunu daha fazla ertelemek istemiyorum."

Silas bana sorgulayan bir bakış atıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Margaret, annemin ona attığı yargılayıcı bakışları görmezden gelerek şarabını yavaşça yudumluyor. Onun görüşüne göre, pazar öğle yemeğinde içki içmek kesinlikle hoş karşılanmaz.

"Burada ne konuşmak istiyorsanız konuşabilirsiniz," diyor babam, bana anlamlı bir şekilde bakarak.

Eskiden pes edip tam olarak istediği gibi davranırdım, ama artık eski rolümü daha fazla sürdürmeyi reddediyorum.

"Hayır. Zaten planlarımızı yaptık ve ben bunları değiştirmeyeceğim."

Masada sessiz bir çekişme yaşıyoruz. Sonunda annem gerginliği bozar. "Bu hafta herkes çok nazik davranıp bize yemek getirdi. Buzdolabı dolup taşıyor. Hepsini yiyemeyeceğimiz için Hank'e vermek üzere sana birkaç şey vereceğim." Sonra Margaret'e bakar. "Sen de evine biraz götürebilirsin."

Margaret başını sallar ama tabağından gözlerini ayırmaz.

Öğle yemeğinin geri kalanı sessiz geçer ve Margaret, tabaklarımız masadan kaldırılır kaldırılmaz ayrılır.

Ben ile paylaştığım eve geri dönemeyeceğimi bilsem de, buradan bir an önce ayrılmak istiyorum. Dün bunu kanıtladı. Silas, bunun sadece acının çok yeni olması ve Ben'i o halde bulmanın hala çok taze olmasından kaynaklandığını söylüyor, ama yanılıyor. O evi bir yuva gibi hissettirmek için asla yeterli zaman olmayacak.

Silas bana onlarla kalmamı teklif etti ama evleri bu arazide, golf arabasıyla

Ayrıca, şu anda Margaret'e bakmaya bile dayanamıyorum. Ona her şeyi bildiğimi söyledi mi bilmiyorum ve umurumda da değil.

Otele yerleştikten sonra, aileme geri dñnmeyeceđimi söyleyeceğim, çünkü ayrılmadan önce bunu söylersem, babam beni burada tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Hank'e her şeyi anlatmaya karar verdim. O, benim sırrımı saklamakla yükümlü, ama zaten benim arkadaşım olduğu için bunu yapacaktır. Silas'a hayatımı emanet edebilirim, ama o bu işe o kadar bulaşmış ki, bu onun davranışlarını etkiliyor. Ben ise öyle değilim. Bu olayla hiçbir ilgisi olmayan biriyle konuşmam lazım.

Silas benim bir şeyler planladığımı anlayabiliyor ama hiçbir şey söylemedi. Kiliseye gitmeden önce Hank'in araması ve Aubrey'in evinin aranması hakkında onunla konuştum. Tepkisi... ya da tepkisizliği... bana bunun yeni bir haber olmadığını gösteriyor. Bütün gün garip bir şekilde sessizdi ama aynı zamanda telefonuna yapışık gibiydi. Ne yapıyorsa, ne olduğunu bilmek istemiyorum. Önceden Ben, Silas ve babamın benden bu kadar çok şey saklamasına çok kızgındım, ama şimdi o cahil mutluluğu memnuniyetle kabul ederdim.

Son kalan yemek artıkları kaldırırken Silas yanıma geldi. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Senden bir ricam var."

Ellerimi bir bezle kurulayıp lavaboya attım. "Tamam."

Bana onu takip etmem için başını sallar. Annem evin başka bir yerine kaybolmuş, babam ise yarı uykulu bir halde televizyonda Saints maçını izliyor. Bahçeden geçip garaj yolunun diğer tarafındaki dükkana doğru yürürken ikimiz de konuşmuyoruz. Burası, ekipmanların çoğunun depolandığı büyük bir metal bina, ama aynı zamanda babam ve Silas'ın çiftlik işlerini yürüttüğu küçük bir ofis de barındırıyor.

Dükkana giriyoruz, tek ışık kaynağı binanın sol tarafındaki birkaç pencereden geliyor. İçeri girmeden hemen önce Silas duruyor. "Adamım videoyu buldu. Aubrey bunca zaman videoyu saklamış. Videoyu buraya getirdi ve onu izlemeyi düşünmek rahatsız edici ama içinde ne olduğunu görmem gerek. Sen de buradasın diye düşündüm..."

Korkuyor. Yıllar önce yaptıklarını görmekten korkuyor. O bu duyguyla mücadele ederken, benim için onu görmek aslında bir rahatlama. Bu, onun insan olduğunu gösteriyor. Babamın onu tamamen mahvetmediğini gösteriyor.

"Tabii ki seninle birlikte izleyeceğim."

Bana sertçe başını sallar ama ofis kapısını açıp önce benim girmeme izin vermeden önce gözlerinde rahatlamayı fark ederim. Odanın boş olmasını bekliyordum, bu yüzden kanepede oturan adam beni şaşırtır.

Elimi göğsüme götürdüm. "Özür dilerim, beni korkuttun."

Başını eğiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Silas arkamızdan kapıyı kapatıyor. "Bu Frank. Benim için çalışıyor."

"Aubrey'i izleyen sen miydin?"

Frank, masanın arkasındaki sandalyeye oturan Silas'a bakar. Bana önündeki sandalyeye oturmamı işaret eder. "Frank ona yaklaşmanın bir yolunu buldu," der Silas gizemli bir şekilde.

Silas'a dönerek sorarım, "Aubrey'in evinin polisler tarafından arandığını bu şekilde öğrendin, değil mi?"

O başını sallar. "Evet, Frank beni haberdar ediyordu." Silas'ın masasının yanındaki sandalyeye otururum. "Baban videoyu aldığını biliyor mu?"

Kafasını sallar. "Hayır. Henüz değil. Ona ne kadarını anlatacağımı düşünmem lazım. Onun sorunları çözme yöntemi benim rahat hissettiğimden biraz daha radikal." Bir an durur, yavaşça Frank'e doğru döner. "Tamam, anlat bakalım."

Frank cebinden bir USB bellek çıkarıp Silas'a verirken, adını koyamadığım duygular içimi kaplar. "Aubrey, Hank Landry'den telefon aldığı anda orada olmasaydım bunu bulamazdım."

Onun adını duyunca dik oturdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre, bugün Angola Rodeosu'na gitmiş ve Paul ile biraz sohbet etmiş." Frank, Hank'in Aubrey'i aramasını ikimize de anlatır.

Hank'in bu konuda onu aramasına ne diyeceğimi bilmiyorum.

Silas, sürücüyü dizüstü bilgisayarının yan tarafındaki bağlantı noktasına takarken, Frank kapıya doğru yürüdü. "Dışarıda bekliyorum." Ve sonra gitti.

Sandalyeye kalkıp arkasına geçiyorum, böylece net ve engelsiz bir görüş açısı elde edebiliyorum. Farenin imlecini cihazın adının üzerine getiriyor ama tıklamıyor. Elimi omzuna koyup hafifçe sıkıyorum. Sonunda açıyor ve bir klasör listesi karşımıza çıkıyor. Hepsinin üzerinde yirmi beş yıl öncesine ait tarihler yazıyor.

"Aman Tanrım. Şaka yapmıyordun."

Silas hiçbir şey söylemez, sadece Aubrey'in ebeveynlerinin ölüm tarihine karşılık gelen dosya adına tıklar. İki dosya vardır. Bir video dosyası ve bir Word belgesi. İçinde bir iç çatışma yaşanırken yumruğunu sıkar ve video dosyasına tıklar. Karanlık ve grenlidir.

"Burası neresi?"

"Maple'daki marketin otoparkı." Ekranın sağ tarafını işaret ediyor. "Kaza tam burada oldu."

Birkaç saniye boyunca hiçbir hareket yok. görünür olan tek şey boş kavşak aydınlatılmış tek

sokak lambası.

Ve sonra her şey çok hızlı gerçekleşir. Aubrey'in ailesinin arabası olduğu tahmin edilen bir araba, bir kamyon kavşaktaki dur işaretini geçerek sol taraftan ekrana girer. Videoda ses olmasa da, iki araç çarpıştığında ikimiz de irkiliriz.

"Aman Tanrım." Siyah beyaz olsa bile, sonucu bildiğimiz için izlemesi zor.

İki araç tam bir daire çizerek döner ve durduklarında, Paul'un kamyonunun sürücü tarafı kameraya görünür hale gelir, ön kısmı Aubrey'in ailesinin arabasının yolcu tarafına gömülmüştür. Annesinin neden anında öldüğünü anlamak kolaydır. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmaz.

Silas masasındaki kutudan bana bir mendil uzatana kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Sürücü tarafındaki kapı açılır. Yavaşça. Silas'a bakarım. Ekrana dikkatle bakıyor, çenesi sıkı.

Bir kişi sürücü koltuğundan düşüyor. On yıl önceki Silas'ı görmeyi bekliyorum, ama o değil. Bir kadın. Uzun sarı saçlı. Kafası karışık. Sonra mağazaya doğru dönüyor ve bize net bir şekilde görünüyor.

"O lanet olası kaltak."

"Bu... bu Margaret mi?" diye soruyorum. "Araba mı kullanıyordu?"

"Öyle görünüyor." Sesi sert ve öfkesi neredeyse hissedilebiliyor.

Margaret'in olanları anladığını görüyoruz. Sürücü tarafına geri dönüyor ve eğiliyor. Birkaç dakika sürüyor, sonra başka birini araçtan çıkarıyor. Silas.

Kamyonetten iner inmez yere düşer. Onu uyandırması bir dakika kadar sürer. Gömleğini kullanarak yüzündeki kanı siler. Onu ayağa kaldırdıktan sonra, adam sendeleyerek yürür.

Sarhoş gibi görünür ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştir. Kendini toparlar ve diğer araca doğru bakar. O yöne doğru birkaç adım atar. Ama Margaret elini tutar ve onu uzaklaştırır. Çerçevenin alt köşesinden kaybolurlar.

En azından Silas onları kontrol etmeye çalıştı, ama o, kimse yaralanmış mı diye bakmadan olay yerinden kaçmaktan çekinmedi.

Aubrey'in ailesinin arabasından hiçbir hareket yok. Silas, arabayı süren babasının çarpışmada ölmediğini söyledi. Kan kaybından öldü. Ve ona hemen tıbbi yardım sağlamadığı için pişmanlık duyarak yaşadı.

Silas'ın ağzı sert bir çizgiye bürünmüştür. "Hatırladığım ilk şey, Ben'in evindeki pencereden düşmemdi. O çılgına dönmüştü. Ben kafası karışmıştı. Kazadan bahsetmeye başladı. Ben sadece araba kullandığımı varsaydım. Şöyle bir şey söyledim: "*Beni böyle araba kullanmamalıydın.*" Ve o beni hiç düzeltmedi. Bütün bu lanet yıllar boyunca, benim sürücü olduğumu, o iki kişiyi öldürdüğümü inanmama izin verdi."

Video aniden sona eriyor. Silas birkaç tuşa basıyor ve belge açılıyor. Kevin Foster'ın yazdığı bir mektup.

Paul Granger davasıyla ilgili olarak ilgili kişilere:

Henry ve Vanessa Price'ın öldüğü kazadan sonra, sabahın erken saatlerinde Louisiana, Corbeau'daki Maple Road'daki Sip and Save mağazasına giderek kazayı kaydetmiş olabilecek güvenlik kamerası görüntülerini aldım. Mağaza yeni açılmıştı ve çalışan genç adam kasetleri sorunsuz bir şekilde bana verdi. Eve gidene kadar kasetleri izlemedim. Bu sırada Paul Granger tutuklanmıştı. Randall Everett, oğlunun arabayı kullandığını sanıyordu ve ben de gerçek sürücünün Margaret Wilson olmasına rağmen onu koruduğumu düşünmesine izin verdim. Randall Everett'in oğlunu korumak için sessizliğimin bedelini ödeyeceğini biliyordum, ama oğlunun kız arkadaşını değil. Paul Granger'ın bu suçtan masum olmasına rağmen hapse girmesinden tüm sorumluluğu üstleniyorum. Şimdi ölümle karşı karşıyayım ve korkaklığımın hesabını Tanrı'ya vereceğim.

ve açgözlü kararlar. Gerçeği açıklığa kavuşturarak, Tanrı'nın ne kadar pişman olduğumu göreceğini ve beni affedip cennete kabul edeceğini umuyorum.

1 Yuhanna 1:9: Günahlarımızı itiraf edersek, O sadık ve adildir, günahlarımızı bağışlayacak ve bizi tüm haksızlıklardan arındırır.

Silas sandalyesine yaslanıp gözlerini kapatır, derin bir nefes alır, nefesini tutar ve sonra yavaşça verir. Patlamak üzereymiş gibi görünür. "Margaret'in neden Ben'i görmeye gittiği şimdi anlaşılıyor. Benim için endişelenmiyordu, Ben'in direksiyonun başında onun olduğunu öğrenmesinden endişeleniyordu."

"İyi olmadığını biliyorum ve nedenini anlıyorum," diyorum. "Ama yapacağın şeyden endişeleniyorum."

O başını sallar. "Benim için endişelenme."

Onun başka bir şey söylemesini bekliyorum, ama söylemiyor.

"Bu evden ayrılıyorum ve bir daha geri dönmeyeceğim."

Başını sallar ama gözlerini açmaz. "Seni suçlamıyorum."

"Hank'e geçen cumartesi olanları anlatacağım. St. Francisville ve Aubrey'i."

Yine başını sallıyor. "Burada kalmayacaksan nereye gideceksin?" Ben'le paylaştığım eve gitmeyeceğimi biliyor.

Omuz silkiyorum. "Emin değilim, ama bir yolunu bulurum. Hank birazdan beni almaya gelecek."

Silas derin bir nefes aldı. "Arabanızdaki takip cihazını bulduk ve çıkardık. Arabayı kullanmamanız için bir neden yok."

Onun sözlerini kafamdan silip atıyorum. O benim aptalca davrandığımı düşünüyor ama ben neden her şeyin bu kadar kirlenmiş hissettirdiğini açıklayamıyorum... evim, arabam... her şey. Konuyu değiştiriyorum. "Herkes Margaret'in yaptığını söyleyeceksin, değil mi?"

Silas aniden doğrulur, sürücüyü çıkarır ve sandalyesinden kalkmadan cebine koyar. "Hayır. Margaret'in icabına ben bakarım."

Kapıyı açar ve Frank dışarıda beklemektedir. Silas ofisten çıkmadan önce bana döner. "Eve dön

ve Hank gelene kadar anne ve babamla birlikte bekle."

Silas, Frank'i de yanına alarak Margaret ile yüzleşmek için evine gidiyor. Orada olmak istemiyorum, ama şu anda babamın yanında da olmak istemiyorum. Onlar giderken ben masadaki sandalyeye çöküp az önce gördüklerimi kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika geçiyor ve Hank'i arayıp beni almaya gelmesini istemeye karar veriyorum. Artık burada olmak istemiyorum. Ofisten çıkıp, telefonum mutfakta olduğu için dükkandan geri dönüyorum.

"O da gördü, değil mi?"

Margaret'in sesi beni ürkütüyor ve nereden geldiğini görmek için arkama dönüyorum. Elim göğsüme bastırıyor, kalbim hızla atıyor.

O, çiftlikte kullandıkları gübre ve diğer kimyasalların bulunduğu metal rafların arkasından çıkar.

"Burada saklanarak ne yapıyorsun?" Onu görmek bile kanımı kaynatıyor. Yıllar önce kardeşimin onun yaptıklarından suçlu olduğunu düşünmesine izin vermeseydi, hayatlarımız ne kadar farklı olurdu? Ben babamın kontrolü altına girmezdi. Ben de ona sadakatinin ödülü olarak sunulmazdım. Silas da ona mahkum olmazdı.

"Öğle yemeğinden çıkarken Frank'i gördüm. Onu buraya kadar takip ettim. Onun burada olmasının tek bir nedeni olabilir. Silas, bir video olduğunu söylediğini söyledi, sanırım onu buldunuz."

Bunu sanki hiçbir şey yokmuş gibi konuşma cüretkarlığı. "O gece Paul Granger'ın kamyonunu senin sürdüğünü, Silas'ın değil, gösteren videoyu mu kastediyorsun? Onları senin öldürdüğünü kanıtlayan, ama kardeşim bunca yıl onun katil olduğuna inanmasına izin veren videoyu mu?"

O hızla yaklaşır. "Bunca yıl sonra buraya gelip Silas'ı umursuyormuş gibi davranamazsın. Kocanın başarılı olması ve senin istediğin her şeye sahip olman için *onun* neler yapmak zorunda kaldığını bilmiyorsun!"

Margaret dönüp dükkandan çıkmaya çalışır ama çok uzaklaşmadan onu yakalarım. "Hayatta olmaz. Nereye gittiğini bilmiyorum ama işimiz bitmedi." Onu gömleğinin arkasından tutup geri çekerim.

Ayağı kayar ve düşer, beni de beraberinde yere indirir. "Çekil üstümden!"

Margaret beni itip kurtulur ve ben hala yerdeyken ayağa kalkar.

"Ben'i de sen mi öldürdün, katil? O gün benim evimde olduğunu biliyorum!"

Bu onu durdurur. Arkasını döner ve bana tepeden bakar. "Hayır. Ben, Silas yerine beni koruduğunu öğrenirse ne yapacağından endişeleniyor muydum? Evet, elbette endişeleniyordum. Bu yüzden onunla konuşmak istedim. Bildiğini öğrenmek için. Ama onu ben öldürmedim."

Gözlerimi kısarak ona bakarım. "Senin gibi bir yalancıya neden inanayım ki?"

Margaret çılgılık atar ve bana saldırır. O üzerime çıkmadan önce kafamı korumak için sadece birkaç saniyem vardır. "Senden hep nefret ettim! Bu aileye sırtını döndün, ama onlar hala sana tapıyorlar!"

Ellerimi çekmeye çalışıyor ama ben sıkı tutuyorum. Onu üstümden atmaya çalışarak dönmeye çalışıyorum ama beni yere yatırmış durumda. Onu itebilmek için bir elimi yüzümden çekiyorum. Gözleri çılgınca, aptal sarışın görünümü çoktan yok olmuş ve ben bunun nereye kadar gideceğini merak ediyorum.

Yanımızdaki raftan bir şey alır ve başının üzerine kaldırır.

Ve sonra dünya karardı.

BÖLÜM 38

Hank

MAZERETTEN SONRA

18 EKİM PAZAR

F Bir an için, planımı iptal etmek zorunda kalacağımı düşündüm. planlarımı daha Camille Camille düşündüm Aubrey'in bağlanacağımı bağlanacağımı

Ama Deacon ile yaptığım çok kısa bir konuşma bunu değiştirdi. Bugün onların evinde olanları duyduktan sonra, Frank'in bir casus olduğu açıldı, çünkü o sürücüyü ele geçirdiği anda ortadan kayboldu.

Onun kimin için çalıştığı konusunda şüphelerim var.

Camille hiçbir aramama cevap vermedi, bu da endişe verici. Onun beni beklediğinden birkaç saat erken geldim ama içimden bir ses bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyor.

Ailesinin evine vardığımda, ev ile büyük bir metal bina arasına park ediyorum. Arabadan indiğimde, dükkanın kapısının ardına kadar açık olduğunu ve rüzgârın kapıyı yan duvara çarptığını görüyorum. Eve gitmeden önce kapıyı kapatmaya karar verdim. Kapıya vardığım anda Camille'i yerde yatarken gördüm ve ona ulaşmak için tüm hızımla koştum. Başının altında kan birikintisi vardı ve bu manzara Ben'in bulunduğu anı o kadar çok hatırlattı ki, Camille'in de aynı kaderi paylaştığından korktum.

Onun yanına çömeldiğimde, ilk yaptığım şey nabzını kontrol etmektir. kalbinin düzenli atışını hissettiğimde büyük bir rahatlama duydum, ama kafasındaki

kafasındaki yara beni çok korkutuyor. Bir yanım, daha fazla zarar verme ihtimaline karşı ona dokunmaktan korkuyor, ama diğer yanım onun acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu ve en yakın hastaneye kilometrelerce uzaklıkta olduğumuzu biliyor.

Görünür başka yaraları olup olmadığını hızlıca kontrol ettikten sonra, onu kucağıma alıp çıkışa doğru koşuyorum. Kapiya vardığımda Silas ve başka bir adam içeri giriyorlar.

"Ne oldu?" diye bağıyor Silas.

"Onu bu halde buldum. Kanıyor ve baygın."

Başka soru sormadan, en yakın araç olduğu için benim kamyonetime koşar, diğer adam ise dükkânın içine geri girer. Silas arka koltuğun kapısını açar ve onu içeri sokmama yardım eder. "Onu tut. Ben sürerim."

Silas sürücü koltuğuna oturur ve motoru çalıştırır. Sonra diğer adam bir yığın dükkân havlusuyla geri gelir. "Bunlar yepyeni, hiç kullanılmamış." Havluları bana uzatır ve yolcu koltuğuna oturur. Birkaç saniye içinde, araba yolundan asfalt yola doğru hızla ilerliyoruz.

Havlulardan birini yaraya bastırarak baskı uyguluyorum. Camille kıpırdamıyor bile.

Silas, yanındaki adama telefonunu atar. "Doktoru ara ve yolda olduğumuzu söyle."

Tanıdık geliyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

"Oraya varmamız biraz daha uzun sürebilir ama onu Baton Rouge'a götürmemiz gerekiyor."

Silas başını sallar. "Öyle yapacağız. Sadece adamımın orada olduğundan emin olmak istiyorum."

Bu çok şüpheli geliyor ama tartışmıyorum. Şu anda önemli olan tek şey Camille'e yardım etmek.

Sonunda, yolcu koltuğundaki adamı nereden tanıdığımı anladım. Scott'ın bana Aubrey'in tüm ev arkadaşları hakkında hazırladığı rapor. Deacon ve Mustang'i tamir eden iki adam dışında

, orada yaşayan tek kişi Tammy Simpson, namı diğer Serenity Woods'tur. Yoga öğretmeni olan Tammy, sadece geğmiş yaşamlarınızı değil, geleceğinizi de gőrebildiđini iddia eder. Ayrıca sahte çek, sahtecilik ve dolandırıcılık suçlarından birçok kez tutuklanmıştır. Dört kez evlenip boşanan Tammy'nin son evliliği, iki yıl önce o eve taşınmadan önce sona ermiştir.

Ancak Scott'ın sosyal medyadan eklediği fotoğraflardan birinde, yeni erkek arkadaşıyla birlikte görünüyordu. Ön koltukta oturan adam.

"Sen Frank'sin, Tammy'nin erkek arkadaşı."

Bana bir bakış attı. "O Serenity adını kullanmayı tercih ediyor."

Silas'a baktım. "Aubrey'i izlemesi için onu oraya yerleştirdin."

Bana cevap vermedi, ki sorun değildi çünkü bu gerçekten bir soru değildi.

Ona başka bir şey soramadan Silas, "Bunu sonra konuşuruz Hank. Camille'in iyi olduğundan emin olduktan sonra." dedi.

Silas sert plastik sandalyede otururken, ben onun önündeki halıda bir delik açacak kadar volta atıyorum. Hastaneye vardığımızda, tıpkı tıbbi dizilerde gőrdüğümüz sahnelerden birini yaşıyorduk. Frank'in yolda olduğumuzu haber vermek için aradığı kişi, bizi bekliyordu.

Saniyeler içinde Camille kollarımdan alınarak sedyeye yatırıldı ve en az sekiz kişinin bakımı altında sürgülü cam kapılardan kayboldu.

Onu kapalı bir odaya götürdüler ve muayene ediyorlar, biz de bekliyoruz. Frank kim bilir nereye kayboldu. Silas tek kelime etmiyor, sadece kollarını kavuşturmuş, karşısındaki duvara bakıyor.

Ben ise oturamıyorum. Yerimde duramıyorum. Tek yapabildiğim ileri geri, ileri geri yürümek.

Yaklaşık yarım saat sonra kapı açıldı ve ben durdum, Silas ise sandalyesinden kalkıp bizimle konuşmaya gelen doktora yaklaştı. El sıkıştılar ve bunun "onun adamı" olduğu belliydi.

"O nasıl?" diye sorar.

Doktor bana bir bakış attıktan sonra tüm dikkatini Silas'a verdi. "İyileşecek. Kafasına oldukça sert bir darbe almış. Birkaç dikiş atılması gerektiği için, iyileştiğinde çok belirgin olmaması için plastik cerrahı çağırdık. Beyin sarsıntısı geçirmiş. Camille kendine geldiğinde oldukça sersemlemişti, ancak bazı testler yaptık ve kalıcı bir hasar olmayacağını düşünüyoruz. Onu en az yirmi dört saat gözlem altında tutmak istiyoruz, sonra birkaç gün boyunca onu yakından izleyecek biri olduğu sürece taburcu edilebilir. Beyin sarsıntısı protokolüne uyması gerekecek."

Futbol oynadığım günlerden, birinin beyin sarsıntısı geçirdikten sonra neler olduğunu çok iyi biliyorum. Bol bol dinlenmek, özellikle zihinsel dinlenme, yani ekran başında geçirilen zamanı sınırlamak. Ve bu sabahki konuşmamızdan sonra, onun anne babasının evinde kalmak istemediğini anladım.

"Ona ben bakabilirim."

Silas ve doktor ikisi de bana dönüp baktılar.

Aslında bunu öylece söylemek istememiştim ama bu, teklifimin samimi olmadığı anlamına gelmez.

Silas doktora döner. "Onu ne zaman görebiliriz?" "Şimdi içeri girebilirsiniz. Unutmayın, dinlenmeye ve mümkün olduğunca az strese ihtiyacı olduğunu unutmayın."

Silas, doktorun cümlesini bitirmesini beklemeden yanından geçip odaya girer. Ben de hemen arkasından girerim.

Camille hastane yatağında küçük görünüyor. Alnındaki yara bandajla kapatılmış. Gözleri kapalı ama içeri girdiğimizi duymuş olmalı ki zayıf bir sesle "Öldüm mü?" diyor.

Silas rahatlamış bir şekilde gülüyor. "Hayır, ama beni böyle korkuttuğun için seni öldürmeliyim." O bir tarafa geçiyor, ben de diğer tarafa geçiyorum. Gözlerini açıyor, ikimizi birlikte gördüğüne açıkça şaşırılmış.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum. "Sanki biri kafama vurmuş gibi."

Silas eğilir, şakacı tavırları kaybolmuştur. "Bunu sana kim yaptı?"

Dudaklarını yalar ve sözcükleri ağzından çıkarmadan önce boğazını temizlemek zorunda kalır. "Margaret."

Bu beni şaşırtırken, Silas karısının kız kardeşine saldırmasına şaşırmamış gibidir.

Ama onunla birlikte olmakla, karısını bulmak arasında kalmış gibi görünüyor.

"Eğer halletmen gereken bir şey varsa, ben onunla kalabilirim."

Bana uzun uzun bakıyor, seçeneklerini değerlendiriyor olduğunu anlıyorum. Sonra Camille'e bakıyor. "Uzun sürmez." Elini sıkıyor, sonra odadan çıkıyor.

Camille yatakta hafifçe bana doğru dönene kadar hareket ediyor. Hareketinden dolayı yüzünü buruşturuyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Ağrı kesici?" Perdeler çekilmiş ve tavan ışıkları kapalı. Odadaki tek ışık, yatağın yanındaki çeşitli monitörlerden geliyor.

"Hayır. Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Buraya nasıl geldim?"

Onu nasıl bulduğumu ve ardından gelen olayları kısaca anlatıyorum. O her şeyi ona

gözleri yaşlı.

Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdum, böylece bana bakmak zorunda kalmayacaktı. "Camille, bana güvenip neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi."

"Ah, Hank. Durum çok kötü." Bir kez başladı mı, sözler ağzından dökülüp gidiyor. Aubrey Price'ın onun yerine geçirdiği geçen cumartesiye kadar olan her şey, Ben'in öldüğü gün, sonra bu haftaki olaylar, Silas'ın sağ kolu Frank ve bu öğleden sonra ortaya çıkardığı USB bellek dahil.

Sandalyeye yaslanıp, ellerimle saçlarımı okşarken, zihnim onun anlattıklarını sindirmeye çalışıyor. Bu hikayenin yarısı yeni bilgiler, ama diğer yarısı zaten bildiğim şeyler. Ve bunlar en akıl almaz şekilde çarpışıyor. Anlattıklarını bir şekilde kavradığımda, Aubrey'in evine ve çalıştığı bara yaptığım ziyareti ve bugün Paul ile yaptığım konuşmayı anlatarak, onun anlattıklarında eksik kalan bazı boşlukları dolduruyorum.

"Ama Margaret neden sana böyle saldırırsın ki?"

"Silas, bunca yıldır Paul'un kamyonunu kendisinin sürdüğünü sanıyordu, ancak bu öğleden sonra Margaret'in sürücü olduğunu öğrendi."

"Bunu gösteren bir video mu var?"

"Evet, bu öğleden sonra Silas ile birlikte izledim."

Daha fazla konuşmasını bekledim ama konuşmadı. "Peki? Ne yapacak, çünkü polise gideceğini sanmıyorum."

"Sana ailemin diğer aileler gibi olmadığını söylemiştim. Kendi sorunlarını kendileri halletme eğilimindedirler."

Bu hastane sandalyeleri yatak olarak açılabililiyor ama şu anda uzandığım yüzeyi tanımlamak için bu çok cömert bir ifade.

Hemşireler yarım saat önce Camille'i kontrol ettiler ve sonunda uykuya daldı.

Kapı açılır ve koridordan gelen ışık parçasından gözlerimi korurum. Silas olduğunu anlamam birkaç saniye sürer.

Kapıyı kapatıp Camille'in yatağının kenarına yürüdü. "O nasıl?" diye fısıldadı.

"Biraz daha iyi görünüyor. Az önce şiddetli bir baş ağrısı vardı ama ilaçlar onu kontrol altına almış gibi görünüyor. Ne yaptığını bilmek istiyor muyum ki?"

Saatlerdir ortada yok.

"Kaybolmuş gibi görünen karımı arıyorum." "Daha fazla bir şey söyleme." nk dürüst olmak gerekirse, bu işe ne kadar az bulaşırsam

bu işe bulaşırsam, o kadar iyi.

"Sana her şeyi anlattı mı?"

Başımı sallıyorum. "Anlattı."

Silas onu uzun bir süre daha izledi.

Kolu çekip yatağı tekrar sandalyeye dönüştürdüm. "Corbeau'ya geri dönmek istemiyor. Evimde bolca yer var ve önümüzdeki birkaç gün evden çalışabilirim, böylece beyin sarsıntısı protokolünü uyguladığından emin olabilirim."

Silas hiçbir şey söylemez, sadece tekrar başını sallar.

Karanlıkta sessizce Camille'i izleyerek ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum. Sonunda bana döner. "Eve gitmen gerekiyorsa ben kalabilirim. Kamyonetin dışarıda." Uzaktan kumandayı fırlatır ve ben onu havada yakalarım.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Umarım sabah onu yanımda götürebilirim."

Silas kapıya doğru yürür. "Yarın evine uğrayıp ona bakacağım. Annemle babamdan onun için kıyafet getir, böylece giyecek bir şeyler olsun. Sonra da muhtemelen konuşmamız gerekecek."

Başımı sallarım. "Evet, seninle konuşmak istediğim birkaç şey var."

Scott, o gece Paul'un evinde bulunanların listesini bana e-postayla gönderdi ve birisi özellikle dikkatimi çekti.

BÖLÜM 39

Ben

ON YIL ÖNCE

Bu acı verici beklemek zor polisleri polislerin gelmesini gelmesini gel ifademi ifademi almak için. Silas'ı evine bıraktığımdan bu yana iki gün geçti.

Ölen çift Baton Rouge'dandı ve geride bir genç kız çocuğu bırakmışlardı. Kasabada herkes bunu konuşuyor.

Paul'un tutuklanması beklendiği gibi hızlı oldu. Polis, yıllar boyunca tutuklandığı ve şüpheli olduğu diğer tüm suçları herkese hatırlatmaya devam ediyor ve tam bir halkla ilişkiler hamlesiyle, tuzağa düşürüldüğünü söylediğinde kimse onu dinlemiyor.

Salı günü işten eve döndükten kısa bir süre sonra kapı sertçe çalınır ve zamanın geldiğini anlarım. Sinirlerim gerilir ama yapmam gereken şey için kendimi hazırlarım. Kapıyı açtığımda Şef Foster ve başka bir adamla karşılaşırım. Adam benden birkaç yaş büyük görünüyor ve normal kıyafetler giyiyor.

"Merhaba Ben," diyor Foster. "Birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

Başımı sallayıp onları içeri davet ettim, sonra anneme bakarak onların gelişini nasıl karşıladığını görmek istedim. Son birkaç gündür ayık kalmıştı ama bir şişeye uzanması için çok da fazla bir şey gerekmezdi.

Foster annesini görür ve ona gülümser. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama geçen hafta sonu meydana gelen vurkaç olayını araştırıyoruz. Şüpheli, o gece evinde bulunan ve kamyonetini almış olabilecek kişilerin isimlerini saydı," der Foster. Yanındaki adama işaret eder. "Yeğenim Nathan. Bu yaz benimle kalıyor ve sonbaharda polis akademisine başlayacak. Gözlem yapmasının onun için iyi bir deneyim olacağını düşündüm. Genelde bu kadar büyük davalarımız olmaz, bu yüzden bu fırsatı kaçırmamı istemedim."

Annemin eli göğsüne gider. "Ben'in Granger'ın evinde olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Sonra bana döner. "Paul Granger'dan uyuşturucu mu alıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır anne. Orada değildim."

Annem ağlamaya başlayacak gibi görünce Foster hemen araya girer. "Bayan Bayliss, Paul bize oğlunuzun adını söylemedi. Ama Silas Everett'in adını söyledi. Pazar günü Silas'la konuştum ve arkadaşları onu Paul Granger'ın evinde bıraktıktan sonra Ben'in onu aldığını ve Baton Rouge'a gittiklerini söyledi. Sadece doğru bilgiyi aldığımızdan emin olmak için takip ediyoruz."

Annem derin bir nefes alarak rahatlar. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Evet, Ben ve Silas bu hafta sonu Baton Rouge'daydılar. Silas bu sonbaharda oraya gideceği için Ben ona kampüsü gezdiriyordu."

Foster, annesinin cevabından memnun olarak başını sallar. "Sadece dosya için ondan yazılı bir ifade almam gerekiyor. Ve siz de isterseniz, her iki çocuğun da orada olduğunu doğrulayabileceğiniz için sizden de bir ifade alacağım."

"Oh! Tabii, seve seve yardımcı olurum."

Kahretsin, annem bu davayı çözmeye yardım ettiğini sanıyor, ama aslında Silas'a benden daha güçlü bir mazeret sağlıyor. Ve artık geri adım atmamın imkanı yok.

Foster yeğenine döner. "Bayan Bayliss ve Benjamin için iki tanık formu çıkar."

İstendiği gibi yapar ve annemle ben mutfak masasına otururuz. Formları önümüze koyar ve Foster göğüs cebinden bize birer kalem verir.

"Tek yapmanız gereken, üst kısma adınızı, adresinizi ve telefon numaranızı yazıp, altındaki boş alana ifadenizi yazmak. Ben, kendi kelimelerinizle, Silas Everett'i Paul Granger'ın evinden aldığınızı ve ikinizin Baton Rouge'a gidip hafta sonunu orada geçirdiğinizi söyleyin. Bayan Bayliss, Ben ve Silas Everett'in hafta sonunu şehir dışında geçirdiklerini doğrularsanız, sizden istediğimiz her şey bu kadar."

Henüz hukuk fakültesine girmedim, ama soruşturma memurunun tanık ifadelerine ne yazacağımızı söylememesi gerektiğinden eminim. Bunu meşru göstermeye bile çalışmıyor.

Annem ifadesinin altına imzasını atıp masanın üzerinden ona doğru kaydırır. "Şimdi bu konu halloldu, kahve isteyen var mı?"

Foster ona gülümsedi. "Bir fincan alırım."

İfademi bitirip, Silas ile kararlaştırdığımız detayların doğru olduğundan emin olmak için tekrar okudum. Sonra imzalayıp teslim ettim.

Ve işte bu kadar, iş bitti. Annem ve ben Silas'a gümüş tepside bir mazeret sunuyoruz.

Annem Foster'ın yeğenine döner. "Kahve ister misin? Ve affet beni, adını duyamadım."

Adam ona gülümser. "Adım Nathan Sullivan, ama bana Sully diyebilirsiniz."

BÖLÜM 40

Aubrey

MAZERETTEN SONRA

19 EKİM PAZARTESİ

M Pazartesi günleri, evin tek başına kaldığım tek gün.
Deacon, cuma gecesinden beri yanımda.

geyden beri yanımda. Beni terk ettiği anda Frank'in USB belleği çalabildiği için kendini suçluyor. Serenity de bu durumla başa çıkmaya çalışıyor. Frank'in bana yaklaşmak için onu kullandığı için çok kızgın, kalbi kırık değil.

Deacon bugün evde kalmaya çalışsa da, Chris'in iş yerinde ona ihtiyacı vardı, bu yüzden onu evden çıkmaya zorladım. Shane, Eddie ve Serenity için de aynı şey geçerli. Benim güvenli alanımın artık o kadar güvenli gelmemesi yüzünden kimse işini kaybetmemeli.

Sabah boyunca dördünden de mesaj aldım, bu yardımcı oluyor ama bunu sürdüremezler. Frank gittiğine ve USB bellek de onunla gittiğine göre, aileme ne olduğunu bulmaya çalışmaktan vazgeçmeye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Hepimiz, gerçeği bulmak için ısrar etmemin beni Ben'in katilinin radarına soktuğunda hemfikiriz ve bu spot ışığından çıkmam gerekiyor.

Bu yüzden çamaşırlarımı topladım ve çamaşır makinesini çalıştırdım, sonra Deacon'a mesaj atıp eve giderken almasını istediğim market listesini hazırladım.

. Normal hissedene kadar normalmiş gibi davranacağım.

Kapı zili çalınca havlularımı katlıyorum ve sanki biri atlayıp beni korkutmuş gibi ılık atıyorum. Birkaç derin nefes alıp yavaşça kapıya doğru yürüyorum. Yan pencereden kim geldiğini görmek için baktığımda korkumu yutuyorum.

Kapıyı açarken, içimi kaplayan paniğı gizlemeye çalışıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ben'in cesedinin bulunduğu gece buraya gelen dedektifin aynısı.

İlk seferinde yaptığı gibi rozetini gösteriyor. "Dedektif Sullivan. Birkaç sorum daha var, vaktiniz varsa size sormak istiyorum."

"Şey... tamam." Önceben bunu düşünmedendüşünmeden düşünmeden bunu düşünmeden içeri girmeye başlar ve beni birkaç adım geri çekilmeye zorlar. Kapıyı kapatır ve biz giriş holünde birbirimizden sadece birkaç adım uzakta dururuz. Çok yakındır. Bu yanlış geliyor. " düşünmem bunu sormam sormam bir bir bir bir bir bir harcamış burada burada önemli miktarda zaman geçirmiş bir adam. Adı Frank West. Bir adım geri çekiliyorum. "Neden bana onu soruyorsun?"

"Cuma gecesi arama emrini uygulayan memurların topladığı tüm bilgileri inceleme fırsatım oldu. Arka bahçede gerçekleşen etkinlik, ev arkadaşınızın sizin için düzenlediğı doğum günü partisiydi, doğru mu?"

Başımı salladım.

"Bay West'i iyi tanıyor musunuz?"

Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmiyor. "Dedektif, Frank hakkında konuşmanız gereken kişinin ben olduğumdan emin değilim."

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattı. "Bayan Price, sorularımı şimdi cevaplamanız, sizi karakola götürmemden çok daha kolay olacaktır."

I know a threat when I hear one. This isn't right. Şu anda olanlar doğru değil. "Onu gerçekten tanımıyorum."

Gözlerini kısıyor. "Yani Silas Everett'in yanında çalıştığını bilmiyor musun?"

Bunu duyduğumda şok olduğumu saklayamıyorum. Frank'i buraya kimin gönderdiğini bilmiyorduk. "Hayır! Ben... hayır. Onu gerçekten tanımadığımı söyledim."

Ağzı bükülür. "Ama Silas Everett'i tanıyorsun, değil mi? Tepkinden, bu ismin senin için bir anlam ifade ettiği açık."

Kahretsin. Bunun bir an önce bitmesi lazım. Ve bunu yapmanın tek bir yolu var. "Avukat istiyorum."

Gülüyor. Aslında bana gülüyor. "Hayır. Bunu yapmayacağız."

Ağzım açık kalır. "Bana hayır diyemezsin."

Bir adım daha öne çıkar. "Sana istediğim her şeyi söyleyebilirim." O kadar hızlı uzanır ki tepki veremem. Kolumu arkama çevirip beni kendine doğru çeker. Ağzı kulağıma yakındır. "Dinle ve iyi dinle. Görünüşe göre hepimiz aynı şeyi arıyoruz ve içimden bir ses, senin onu bulduğunu ya da en azından nerede olduğunu bildiğini söylüyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!" Gözyaşları yüzümden akıyor.

"Erkek arkadaşın Deacon, Corbeau'da ölen bir adamın evine rastgele geldi, değil mi? Birçok kişi, oradaki boş silah kasasını görmek için can atıyordu. Bir de Frank West var, aylardır buradaydı ama şimdi Corbeau'ya geri döndü, bu da bana onun buradaki işinin bittiğini düşündürüyor."

Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Camille Bayliss şu anda hastanede. Bunu biliyor muydun?"

Kafamı sallamaya çalışıyorum ama beni o kadar sıkı tutuyor ki, zar zor hareket edebiliyorum.

Ağzı o kadar yaklaşıyor ki, dudaklarını kulağımın kenarında hissedebiliyorum. "Ve anladığım kadarıyla Silas, karısını bulmakta biraz zorlanıyor. Bu yüzden tahminimce, sonunda videoyu izlemiş ve bir kavga çıkmış. Eminim o sarışın sürtüğün, anne babanı öldüren kişi olduğunu bilmiyordun."

Dizlerim titiyor ve neredeyse yere düşüyorum, ama dedektifin diğer kolu beni sarıyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Beni kızdırmak için mi söylüyor bunu? Bir şeyi itiraf etmemi mi istiyor? Yoksa Paul'un kamyonunu gerçekten Margaret mi sürüyordu?

Sorumu görmezden geliyor. "Bana bilmem gereken şeyi söylemek için bir dakikan var, yoksa Ben Bayliss'in cinayetinden seni mahkum ettireceğim. Ve tüm oda arkadaşlarını da seninle birlikte mahkum ettireceğim."

Panik tüm vücuduma yayılır. Ama aynı zamanda öfke de.

Çok kızgınım. Çok kızgınım! "Bunu zaten denemişsin gibi görünüyor. Polislerin senin yerleştirdiğin bıçağı bulamaması çok yazık."

Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Onun yaptığından yüzde yüz emin değildim, ama eli boğazıma dolandığında ve sıkmaya başladığında, haklı olduğumu anladım. Bu, Ben'in katili.

"Ben de senin şu anda yaptığın hatayı yaptım. Ona oldukça iyi bir teklifte bulundum. Tek yapması gereken aramayı bırakmaktı. Arayışından vazgeçmekti. Ama o da senin şu anda yaptığın gibi beni reddetti. Seni daha önce hafife almış olabilirim ama bir daha yapmayacağım," diye kulağıma fısıldadı.

Ona karşı direniyorum ama beni hala vücuduna o kadar sıkı sarıyor ki hareket edemiyorum. Bacaklarına tekme atıyorum, ayaklarına basıyorum ama boynumdaki tutuşunu gevşetmiyor.

"Bildiğini söyle, seni bırakayım." Beni öldürecek.

"Bundan kurtulamayacaksın," diyorum, kurtulmanın bir yolunu bulana kadar onu oyalamaya çalışarak.

O gülüyor. "Olay yerine ilk gelen kontrolü ele geçirir. Bunu yıllar önce öğrendim. Sen yaratırsan daha da iyi olur. Seni şu anda boğabilir ve herkesin bunu erkek arkadaşının yaptığını düşünmesini sağlayabilirim."

Ellerini o kadar sert tırmalıyorum ki kanamış olmalıyım.

Tam lekeler görmeye başladığım anda, onun elinden kurtulup yere düşüyorum. Arkamda bir kavga çıkıyor ama ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde nefes almaya çalışıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum ve başım o kadar dönüyor ki yere düşüyorum. Sonunda oturup arkamı dönebildiğimde, Deacon ve dedektifin yerde birbirine dolanmış halde yattığını görüyorum. Deacon'a nasıl yardım edebileceğimi düşünmeden, bir silah sesi duyuluyor ve ben çığlık atıyorum.

İkisi de hareket etmeden önce uzun birkaç saniye geçer.

Sonunda Deacon kendini kurtarır ve dedektif yere yığılır, göğsünün ortasından kan fışkırır. Deacon'a koşar ve ağlayarak kendimi ona atarım. "Aman Tanrım! Senin olduğunu sandım.

Vurulanın sen olduğunu sandım vurulanın sen olduğunu sandım!"

Beni sıkıca kucakladı. "İyi misin? Zamanında yetişemeyeceğim diye çok korktum."

Onun boynuna başımı sallayarak onayladım. "Onun burada olduğunu nereden bildin?"

"Frank arayıp beni uyardı. O ve Silas her an buraya gelebilirler, sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Deacon, giriş holündeki cesedi görmemem için bizi mutfağa götürdü. İkimiz de masada şok içinde oturduk. Deacon'ın bana söyleyebildiği tek şey, Frank'in onu arayıp bir an önce buraya gelmesi gerektiğini söylediği idi. Silas ve Frank arka kapıya gelene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Frank, son birkaç aydır yaptığı gibi, kendi kendine içeri girdi. Deacon'ın ona bakışından, Frank'i yumruklamak mı istediğini yoksa ona sarıl.

"Seni dövmememin tek nedeni, Aubrey'i kurtarmış olman."

Frank başını sallar. "Haklısın."

Deacon onlara olanları hızlıca anlatır, sonra hep birlikte olay yerine giderler. Ben masada kalırım.

Mutfağa geri döndüklerinde, Deacon yanıma otururken Silas ve Frank lavabonun yanında dururlar. "Onun burada olduğunu nasıl anladınız?" diye sorarım.

Frank elini saçlarına geçirir. "Verandaya kapı zili kamerası taktırmıştım. Ön bahçeyi ve araba yolunu gösteriyor." Başını eğerek, gelenleri ve gidenleri gözetlediğini itiraf etmekten utanmış gibi görünür.

Dürüst olmak gerekirse, ona kızamıyorum bile.

Silas sonunda karşımıza oturur. "Aslında bize ipucunu veren Hank'ti. Paul'un dosyasını tekrar inceleyip, o gece evinde bulunanların listesine bakmıştı. Nathan Sullivan'ın adını görünce şok olmuştu. Biraz araştırma yaptı ve onun Foster'ın yeğeni olduğunu keşfetti. Görünüşe göre, polis akademisine gitmeden önce yazını Corbeau'da Foster'la geçirmiş ve Paul da dahil olmak üzere bazı yerlilerle arkadaşlık kurmuştu."

Kafamı sallıyorum. "Anlamıyorum."

"Hank bana Sullivan'ın o listede olduğunu söyledikten sonra, USB sürücüsündeki daha yeni dosyalara baktım. Ve Sullivan'ın adı oradaydı. Eninde sonunda bulurdum ama Hank bize biraz daha çabuk ulaşmamızı sağladı.

"Sullivan, Foster'ın Corbeau dışında babasının istediği her şeyi gerçekleştirmek için yardıma ihtiyaç duyduğunda başvurduğu kişiydi. Babam ellerini olabildiğince temiz tutmayı severdi, bu yüzden Foster'a sadece ne yapılmasını istediğini söylerdi. Foster'ın işleri halledeceğine güveniyordu ve nasıl yaptığına karışmazdı, bu yüzden biz bu bağlantıyı hiç bilmiyorduk. Foster, Corbeau'da önemli bir kişi olabilir, ama Baton Rouge'da hiçbir etkisi olmazdı."

Dedektifin Ben hakkında bana söylediği her şeyi onlara anlatıyorum, bıçağı çekmeceme nasıl yerleştirdiğini de dahil. "Ben o dosyaları aramayı bırakmadığı için onu öldürdü."

Silas omuz silkiyor. "Foster, Sullivan'ı da itiraf etmeye zorlamadan kendi günahlarını itiraf edemezdi."

Derin bir nefes alıp Silas'a doğrudan bakıyorum. "O bana, annemle babamın öldürüldüğü gece Paul'un kamyonunu sürenin senin karın Margaret olduğunu söyledi."

Şaşırmış gibi görünüyor ama çabucak toparlanıyor. Silas kaşlarını çatarak, "Evet, videoda öyle görünüyordu. Dün videoyu izleyene kadar onun kullandığını bilmiyordum," diyor. Daha fazla bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama söylemiyor.

Ben de ısrar ediyorum. "Sürücünün Ben olduğunu sanıyordum. Aksi halde, o videoda öyle gösterilmedikçe, neden Foster'dan o videoyu almaya bu kadar uğraşsın ki?"

"Ailenize olanların gerçeği, o sürücüdeki tek dosya değildi. Ben, kendi çıkarları için kullanabileceği bilgileri istiyordu. Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Peki şimdi Deacon'a ne olacak?" diye soruyorum.

Silas telefonunu çıkarır. "Bunu bildirmeliyiz ama bana güven, ben hallederim." Arayıp konuşmak için uzaklaşır.

Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum, ama polisi aramak her zaman son çare olmuştur. Polisler bizim gibi insanlara yardım etmek için gelmezler. Bizi suçlamak için gelirler. Ve tek düşünebildiğim, Deacon'ın bir polisi öldürdüğü. Hapse girmekten kurtulması imkansız.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca, Deacon beni kucağına oturtup sıkıca sarılır.

Shane ve Eddie mutfak kapısından içeri koşarlar ama Frank'i masada otururken görünce birden dururlar.

"Seni orospu çocuğu," der Shane, Frank'e saldırmak için hamle yapar, ama Eddie onu geri tutar.

Deacon elini uzatarak patlak veren kaosu durdurur. "Çok daha büyük bir sorunumuz var."

Deacon onlara durumu anlatmayı bitirir bitirmez Silas da bize katılır. Shane ve Eddie'nin burada olmasından pek memnun görünmüyor.

"Bu işe bu kadar çok kişinin karışmasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Deacon omuz silker. "Frank'le konuşmam biter bitmez onları aradım, benim evime daha yakınlar mı diye. Aubrey'nin başının dertte olduğunu söyledim. Bu evde sır saklamayız."

Silas'ın arkadaşlarının önünde bir şey söylemek istemediğini anlayabiliyorum ama bu aşamayı çoktan geçtik. "Bak, hepimiz bu bokun içindeyiz, o yüzden bize ne olacağını söyle."

Silas, Shane ve Eddie'ye uzun uzun baktı, sonra Deacon'a döndü. "Babamın değil, benim polis teşkilatındaki bir arkadaşım birazdan buraya gelecek. Ona gerçeği söyle. Sullivan, Aubrey'i boğarken içeri girdiğini ve onu Aubrey'in üstünden attığını. Sullivan silahını çekti ve sen onunla boğuştu. Silah ateş aldı ve Sullivan'ın göğsüne isabet etti."

"Tabii, dostum. Ve o bana inanacak, sorun yok."

"İnanacak." Sonra bana işaret eder. "Boynunda açan morluklar ve tırnaklarının altındaki kanla, Sullivan'ın ona ne yaptığını ve onun nasıl karşı koymaya çalıştığını açıkça anlayacak."

"Sullivan'ın neden beni boğduğunu merak edecekler, değil mi? Aramızdaki bağlantıyı öğrenmek isteyecekler. Onlara, Sullivan'ın Ben'in cinayetini bana yıkmaya çalıştığını, ama polisler gelmeden bıçağı ortadan kaldırdığımızı söyleyemeyiz."

Shane ve Eddie birbirlerine bakışır ve Deacon bu bakışı hemen anlar. "Onu atmadınız, değil mi?"

Silas'a bakıp sonra tekrar Deacon'a dönüyorlar. İkisi de hayır anlamında başlarını sallıyor. Shane, "Güvenli bir yerde. İhtiyacımız olabileceğini düşündük. Gerekirse uygun bir yere yerleştirebiliriz diye." diyor.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken ağzım açık kalır.

"Onu koymak için mükemmel bir yer önerebilirim," diyor Silas, sanki aklımı okumuş gibi.

Shane ve Eddie tek kelime etmeden mutfaktan koşarak çıkarlar.

"Sullivan'da bulunan bıçak elbette yardımcı olur, ama Sullivan'ın Ben'i öldürmesini, bugün Aubrey'e zarar vermek için buraya gelmesiyle nasıl ilişkilendirebileceğini anlamıyorum," diyor Deacon.

Silas sandalyesine yaslandı. "Dürüst olmak gerekirse, bu sandığından daha kolay olacak. Paul Granger, o gece evinde partiye katılan birinin, kendisi bayıldıktan sonra kamyonetini çaldığını ve Aubrey'in ailesine çarpanın o olduğunu hep söylemiştir. Ve haklıydı. Dedektif Nathan Sullivan potansiyel sürücüler listesindeydi ve amcası olay yerine ilk gelen polisti. Foster'ın yeğenini koruduğu sonucuna varmak çok kolay. Ve herkes buna inanacak çünkü mantıklı." Silas, Sullivan'ın cesedine

. "Ve ikisi de öldüğü için bunu inkar edemezler."

Deacon ve ben ona bakarak, tüm bunları sindirmeye çalışıyoruz. Ama o henüz bitirmemiş.

"Hank, davası hakkında Paul ile konuşmak için Angola'ya gitti bile. Hank'in ikna olması ve hem kendisinin hem de Ben'in Sullivan'dan şüphelendiğini doğrulaması çok da zor olmayacaktır."

Deacon, bunun o kadar kolay olacağına inanmıyormuş gibi başını yana eğdi. "Peki Hank bunu neden yapsın?"

"Ben öldükten sonra Hank, şirketi devralmakla meşgul olacak. Ben, masum bir adamı hapisten çıkarmaya çalışırken öldüyse, özellikle de onu oraya sokan kişinin yozlaşmış bir polis olduğu ortaya çıkarsa, işler daha kolay hale gelecektir. Kapısında müşteriler sıraya girecek."

Kafamı sallıyorum. Haklı, bu çok kolay görünüyor. "Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Kaşlarını çatıyor, bana soracağı şeyden dolayı gözlerinde pişmanlık belirgin. "Bugün polis seni sorguladığında, Foster'ın sana Sullivan'ın o gece kamyonu sürdüğünü söylediğini söylemen gerekecek. Vicdanını rahatlatmak için Paul'a gitti, ama senin de seni görmeye geldiğini söylemen gerekecek. Ve bu tamamen yalan sayılmaz. O sana o sürücüyü gönderdi. Gerçeği bilmeni istedi."

Onun söylediklerini düşünürken alt dudakımı ısıırıyorum. "Bu çok kolay. Çok mükemmel bir şekilde paketlenmiş. Sanki bunları önceden biliyormuşsun ve çözmek için zamanın varmış gibi."

"Bu işe yarıyor çünkü gerçeğe çok yakın. Sullivan'ı o kamyonun sürücü koltuğuna oturtuyoruz." Benim bunu sorgulamam, onu sorgulamam onu sinirlendiriyor.

"Ve kimse karının benim ailemi öldürdüğünü öğrenmeyecek."

Silas öne eğildi, kolları masanın üzerinde. "Margaret'la ilgileneceğim, ama kamuoyuna açık bir şekilde değil. Ve bunun kabul edilmesi gerekecek." Sonra Deacon'a doğru başını salladı ama gözlerini benden ayırmadı. "Deacon'ın bir polisi öldürdüğü için hapse girmesini engelleyebilmemin tek yolu bu. Margaret'ın bu işe karıştığı ortaya çıkarsa, sana yardım edemem."

Bize yardım etmek için şartlar koyması, yalanımın annemle babama yaptıklarından sonra karısını koruyacak olması beni öfkeliendirmeye başlıyor, ama sonra Deacon'a bakıyorum ve onun özgürlüğünü riske atmaya istekli olmadığımı anlıyorum. Dünyaya annemle babamı kimin öldürdüğünü söylemek onları geri getirmeyecek. "Sence bu kadar mı yeterli olacak? Polisler Foster'ın bana yeğeninin Paul'un kamyonunu sürdüğünü söylediğini söylemem yeterli mi sanıyorsun?"

O başını sallar. "Evet. Ben'i öldürdükten sonra Sullivan'ın halletmesi gereken son iş sendin. Seni susturmaya çalıştı. Ama neyse ki Deacon seni korumak için zamanında ortaya çıktı."

Deacon beni kendine çekip kulağıma fısıldadı: "İstemediğin hiçbir şeye razı olma. Biz yanlış bir şey yapmadık. Ben seni koruyordum. Silas'ın yardımını olmadan da bu durumu atlatabiliriz."

Ona bakabilmek için geri çekilirim, ellerimi yüzüne koyar ve onu nazikçe öperim. "Bana bu seçeneği sunduğun için teşekkür ederim. Beni kurtardığın için de teşekkürler. Şimdi seni kurtarma sırası bende." Silas'a dönerim. Sevdiğin biri tehlike altındayken, aşamayacağını düşündüğün sınırlar ortadan kalkar. Deacon'ın beni koruduğu gibi, ben de onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. "Deacon'ı beladan uzak tuttuğun sürece anlaştık."

BÖLÜM 41

Camille

MAZERETTEN SONRA

19 EKİM PAZARTESİ

T Kapı zili çalar ve Hank mutfak masasındaki geçici masasından kalkar. Onun evindeyiz ve o önümüzdeki birkaç gün boyunca, birkaç metre ötedeki kanepesinde iyileşirken buradan çalışacağım. Bu öğleden sonra hastaneden taburcu oldum ve Hank'in bakımına girdim. Hank, kendi yatağında daha rahat olacağımı düşünerek bize benim evimde kalmamızı teklif etti, ama oraya asla geri dönmeyeceğimi söylediğimde ciddiye almadı. Aslında, Ben'in mirası halledilir halledilmez evi satışa çıkarmasını söyledim.

Hank, sadece rahat hissetmemi değil, güvende hissetmemi sağlamak için elinden geleni yaptı ve onun duygularının arkadaşlıktan daha derin olduğunu fark etmemek için kör olmam gerekirdi. Ama bu, benim hazır olduğum bir konuşma ya da durum değil ve o da bunu anlıyor gibi görünüyor. Her şeyden çok bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu biliyor ve bu rolü üstlenmekten mutlu görünüyor.

Hank, Silas'ın hemen arkasında odaya geri döner.

"Hasta nasıl?" Silas kanepenin yanındaki sandalyeye oturur ve bana beyaz bir kağıt torba uzatır. "Sevdiğin makaronlardan getirdim."

"Teşekkürler. Hastaneden çıktığıma çok sevindim. Hank, protokolleri biraz fazla takip etse de

biraz fazla titiz olsa da."

Hank gülüyor. "Ne kadar yaramazlık yaparsan yap, ekstra ekran süresi alamayacaksın."

Silas gülümsemeye çalışır ama gözleri gülmez. Stresli görünüyor.

"Ne oldu?"

Derin bir nefes alır ve elini yüzüne sürer. "Bugün Aubrey's'te bir olay oldu. Haberlere çıkmak üzere, bu yüzden gelip size olanları anlatmak istedim." Hank'e anlamlı bir şekilde bakar. "Bunu resmi hale getirmek için bir şeyler imzalamamız gerekiyor mu, böylece avukat-müvekkil gizliliği kapsamında kalır mı?"

"Bence o aşamayı çoktan geçtik. Resmi hale getirmek için, sen benim en yeni müvekkilimsin. Bayliss ve Landry Hukuk Bürosu'na hoş geldin. Kendini güvende hisset."

Başını sallar ve şöyle der: "Dedektif Sullivan öldü. Deacon, Aubrey'i korumak için onu öldürdü."

"Ne!" O kadar hızlı doğruluyorum ki, başımda keskin bir ağrı hissediyorum.

Hank kanepenin yanıma geçer. "Böyle ani hareketler yapma. Geriye yaslan."

Beni tekrar oturtunca Silas'a bakar. "Baştan başla."

Ve öyle yapar. Silas'ın anlattıklarını dinlerken Hank ve ben şaşkınlık içinde kalırız. Anlatımı bittiğinde, Hank sanki duyduklarının ağırlığı ona çok fazla gelmiş gibi yanıma çökmüş durur.

"O zamanlar Sullivan'ı tanımıyordun?" diye soruyorum.

"Hayır, ama yazın çoğunu Teksas'taki çiftlikte çalışarak geçirdiğim için oraya sadece birkaç kez gitmiştim."

"Aubrey'in ebeveynlerinin ölümünden onu sorumlu tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Hank, bir tarafın davayı kazanmasını engelleyen tek şeyin, diğer tarafın direniş i olduğunu biliyorsun. Bu davada diğer taraf direnmeyecek. Deacon'ı temsil et ve Sullivan'ın o gece Paul'un kamyonetini kullandığını ve Sullivan'ın son zamanlardaki eylemlerinin gerçeğ in ortaya çıkmasını engellemeye yönelik olduğunu kanıtla. Kazanacaksın. Bu da Paul'un temyiz yolunu açacaktır."

"Sullivan'ın ölümü kasabada ş ok dalgaları yaratacak, özellikle de Ben'i öldürenin o olduğu ortaya çıktığında," diyorum.

"Evet, hepimiz bu fırtınayı atlatmak zorundayız. Buradan ayrıldıktan sonra babamla konuşacağ ım, ama bunun gidecek olacağını olacak zor kolay konuşma Bir Foster ve Sullivan öldükten sonra, iş lerin değ iş me zamanı geldi. Ona bir adım geri çekilmesini ve iş i bana devretmesini önereceğ im. Çok direnecektir, ama kabul etmezse, bu iş ten çekileceğ im. Bunun olmasına izin vermeyecektir."

Hank'in alnı kırış ır. "Senin devralman, düzgün bir hayat süreceğ in anlamına mı geliyor?"

Silas omuz silker. "*Daha dürüst* olacağ ım. Temizlenmeden önce iş ler biraz kirlenebilir. Tıpkı bu Sullivan meselesi gibi. Price'ları öldürmemiş olabilir ama Ben'i öldürdü, bu yüzden benim görüşüme göre, her ikisinden de suçlu bulunmasında bir sorun yok. Aubrey, Deacon'ın ve Paul'un özgürlüğ ünü istiyor ve bu, ikisi için de en kolay yol."

"Aubrey ne biliyor?" Ş u anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

"Hemen hemen her şeyi. Sullivan ona Margaret'in ş oför olduğunu söyledi. Bundan fazlasını bilmesine gerek olmadığını düş ündü."

Hank elini yüzüne sürdü. "Bu, ş irket için bir kabus olacak. Medya zaten acımasız

ve bu olay yangına körükle gitmek olacak. Ben hakkında konuşmayı asla bırakmayacaklar."

"O pislik herif, her şey bittiğinde aslında oldukça iyi görünecek," diyor Silas, başını sallayarak. Sonra tiz bir sızlanma sesiyle ekliyor: "Zavallı Ben, kirli polis onu öldürene kadar masum bir adamı hapisten kurtarmaya çalışıyordu."

Başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Silas. Lütfen. Bu birçok açıdan çok yanlış."

Silas omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, ilk kez bir şeylerin doğru olduğunu hissediyorum."

Hepimiz bir an sessizce oturup olan biteni sindiriyoruz. Hank kendi yöntemleriyle bununla mücadele edecek, ama biliyorum ki bundan sonra, onun yönetiminde firma daha iyi olacak.

Hank'e dönüyorum. "Kardeşimle birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?"

Hank hemen ayağa kalkar. "Tabii ki. İhtiyacın olursa dışarıda olacağım." Muhtemelen uzaklaşmaktan çok mutlu olacaktır.

Onunla konuşmam gereken birkaç konu var, bu yüzden en kolayıyla başlayacağım. "Aubrey'in yaşadığı evi satın alıp bazı onarımlar yapacağım. Ona ilk kez yaklaştığımda evin önünden geçtim ve oldukça kötü durumda olduğunu gördüm. Hank'e, ona hediye etmek için gerekli evrakları hazırlatacağım. İstersen satabilir ya da orada kalıp diğerlerinden kira toplayabilir... Seçim onun, ama en azından birkaç seçeneği olacak."

Silas, söylediklerimi düşünürken başını yana eğdi. "Onarım masraflarını ben ödeyeyim."

Başımı sallıyorum. İkimiz de ailemizin ona yaptıkları için ona tazminat ödemeliyiz.

Ve şimdi bu konuşmanın daha zor kısmına geçelim.

"Margaret'i buldun mu?" diye soruyorum.

Sorumla gerginleşir. "Henüz bulamadım." "Ne yapacaksın?"

"Camille, perdeyi biraz araladın, ama söz veriyorum, onu tamamen açmak istemezsin. Bu işi benim yöntemimle halletmeme izin vermelisin."

"Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

Silas gülüyor ama sesi hüzünlü geliyor. "O kadar çok pişmanlığım var ki, hepsini saymam imkansız. On yıl boyunca, suçumu işleyip paçayı kurtaran bir katil olduğumu düşündüm, bedelini ise başka biri ödedi. Bu suçluluk duygusuyla yaşadım. Babamın yanında kaldım, onun gibi olmak istediğim için değil, bir daha böyle bir olayın önüne geçebilmek için. Geri dönüp bir şeyi değiştiremeyeceğimi biliyordum, ama bir daha olmasını engelleyebilirdim. Hak ettiğimi düşündüğüm için hayatımı feda ettim. Cezamı çektim Camille, o yüzden suçlu sayılabilirim."

Sözleri beni üzdü, çünkü Silas elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, babamızın onu yetiştirdiği kişiye dönüşmüştü.

BÖLÜM 42

Aubrey

MAZERETTEN SONRA

22 EKİM PERŞEMBE

T Kapı zili çalar ve ben "Doug's'a hoş geldiniz" diye
bağırırım, sonra Silas Everett'in bara girdiğini görünce votka
şişesini düşürürüm.
barda yürüdüğünü görünce votka şişesini düşürdüm.

Doug, şişenin lavaboda kırıldığını duyar ve yanıma koşar. "İyi misin?"

Kafam karışık ve kendimi kontrol edemiyorum.

Onu en son üç gün önce gördüm, evimde ölü bir polis vardı ve bana tutabileceğinden emin olmadığım sözler veriyordu. O zamandan beri gergin olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Ama şu ana kadar, her şey onun söylediği gibi gelişti. Dedektifin ölümü tüm haberlerde yer aldı, ama Paul Granger'ın davası da öyle. İkisi ilk andan itibaren birbirine bağlandı ve insanların tek konuştuğu şey bu.

Silas, kapıya en yakın olan bar taburesinin ucunda oturuyor. Odanın arkasından gelen bir hareket dikkatimi çekiyor ve Deacon'ın bilardo sopasını bırakıp bu tarafa doğru geldiğini görüyorum. Neredeyse hiç yanımdan ayrılmadı.

Deacon, Silas'ın yanındaki tabureye oturur. İki adam birbirlerine bakar ve başlarını sallarlar ama konuşmazlar, sonra Silas dikkatini bana çevirir.

"Sen onun siparişini al, ben burayı temizleyeyim," diyor Doug, cam parçalarını toplayıp çöpe atarken.

Barın o ucuna doğru yürürken sanki çamurda yürür gibi hissediyorum. Neden burada? Pazartesi günü evden ayrıldığında, bizimle hiçbir şekilde iletişim kurmaması için başka bir neden olmamalıydı. Deacon için yaptığı her şeye minnettarım, ama karısı benim ailemi öldürdü ve hala serbestçe dolaşıyor.

Onların önünde durduğumda hiçbir şey söylemiyorum. "Miller Lite?"

Önümdeki soğutucudan bir bira alıp onun önüne koyuyorum. Birayı eline alıp boynunu Deacon'a doğru çeviriyor. "Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?"

Deacon başını sallar. "Hayır, gerek yok. Ama bugün seni buraya getiren şeyi çok merak ediyorum."

Silas bir yudum alır ve birayı önüne koyar.

"Sadece bira içiyorum. Son birkaç hafta berbat geçti. Karım Margaret son zamanlarda kendinde değil." Onun adını duymak mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Deacon'a bakıyorum ama o Silas'tan gözlerini ayırmıyor. "Gerçekten, son on yıldır aynı şeytanlarla mücadele ediyor. Genç ve naifken korkunç bir şey yaptığını yeni öğrendik ve bunca yıldır bu suçluluk duygusuyla mücadele ediyor."

Çok kafam karıştı. Neden böyle diyor?

"Bugün, savcının Paul Granger'ın temyizine itiraz etmeyeceğini öğrendim. Serbest kalması çok uzun sürmez." Bir yudum bira içip, beni incelerken eliyle ağzını sildi.

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. Buraya bunu söylemek için mi geldi? Paul'un yakında hapisten çıkacağını mı? Hank bunu bana çoktan söylemişti.

Deacon ona doğru eğildi. "Bu ne demek oluyor?"

Silas ellerini kaldırır. "Sadece bir bira içip biraz sohbet etmek için uğradım." Bara 100 dolarlık bir banknot atar. "Peki, ben gitmeliyim. Dediğim gibi, Margaret gerçekten zor bir dönem geçiriyor. Korkarım ki tekrar içmeye başladı. Umarım araba kullanmaz. Bu çok trajik olur."

Oh, lanet olsun. Ne diyor bu? Deacon bana bakar, sonra Silas'a döner. O da anlamaya çalışmaktadır.

Silas, telefonu çalarken bar taburesinden kalkar. "Kusura bakmayın, bunu cevaplamam lazım. Alo? Evet, ben Silas Everett."

Arayanın söylediklerini dinlerken onu izliyoruz. Başını eğiyor, eliyle gözlerini kapatıyor.

"Yola çıkıyorum."

Bana doğrudan bakarak telefonu kapatır. "Korktuğum gibi olmuş. İzninizle, arayan Corbeau Polis Departmanı'ydı. Zavallı Margaret ölümcül bir kaza geçirmiş." Birkaç saniye duraksar, sonra ekler: "İstedığınız adalet bu olmayabilir, ama mümkün olan tek adalet bu." Sonra arkasını dönüp bardan çıkar.

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

İkimizi de şaşkına çevirmiştir.

"Az önce olan şey gerçekten oldu mu?" diye sorar Deacon.

"O, ailemi öldüren kişinin aynı kaderi paylaştığını bildiğimden emin oldu." Bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. I

wanted Margaret to be held responsible for her eylemlerinden sorumlu tutulmasını istiyorum xml-ph-0006@deepl.internal xml-ph-0007@deepl.internal xml-ph-0008@deepl.internal ama onun ölmesini istediğimi hiç söylemedim.

Onun ölümü benim için gerçekten adalet mi? Ailem için? Emin değilim.

Hiçbir şeyden emin değilim.

Tek emin olduğum şey, Silas'ın onun hak ettiğini düşündüğü adalet olduğu , bu da beni garip hissettiriyor.

Meraklı ve tedirgin. Sanki bu yapbozun bir parçası hala eksikmiş gibi.

Silas, kendi adaletini uygulayarak aramızdaki bağı koparabileceğini mi sandı? Hâlâ geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlıyız. Çarpık, çirkin bir şekilde sonsuza kadar birbirimize bağlıyız.

Çünkü Silas Everett'e karısının öldüğü sırada nerede olduğu sorulursa, Deacon ve ben onun tanığıyız.

TEŞEKKÜR

Bu benim sekizinci kitabım olmasına rağmen, yazması en zor olanıydı. Ve bunu başarmak için bir köyün yardımı gerekti, bu yüzden teşekkür etmem gereken çok kişi var!

Öncelikle, menajerim Sarah Landis'e çok teşekkür ederim. Senin gibi birinin benim tarafımda olması büyük bir şans ve dostluğuna minnettarım. Senin sarsılmaz rehberliğin ve desteğin olmasaydı, bu kitap bugün olduğu gibi olmazdı.

Sterling Lord Literistic'teki herkese, özellikle Szilvia Molnar ve yabancı haklar ekibine teşekkür ederim. *Anatomy of an Alibi*'nin dünya çapında yayınlanacak olması beni çok heyecanlandırıyor!

Kitaplarımın Amerika Birleşik Devletleri'nde Pamela Dorman Books ve Birleşik Krallık'ta Headline gibi inanılmaz bir yuva bulduğuna çok mutluyum! Pamela Dorman, Jeramie Orton, Natalie Grant ve Sherise Hobbs, sizler editörlerin rüya takımısınız ve uzmanlığınıza sahip olduğum için çok minnettarım! Jane Cavolina'ya, en çok ihtiyacım olduğu anda soğukkanlılıkla okuduğun için teşekkür ederim. Viking'deki herkese, özellikle Brian Tart, Andrea Schulz, Patrick Nolan ve Kate Stark'a, bana ve kitaplarıma verdiğiniz tüm destek için teşekkür ederim. Ve *Anatomy of an Alibi*'nin arka planında çalışan herkese: Editörlük ve prodüksiyonu yöneten Tricia Conley, Tess Espinoza ve Diandra Abernethy'ye; kıdemli prodüksiyon editörü Chelsea Cohen'e; güzel sanat eserleri için Jason Ramirez, Lynn Buckley ve Ervin Serrano'ya; iç tasarım için Claire Vaccaro ve Nerylsa Dijol'a; pazarlama için Mary Stone ve Anna Brill'e; ve Rebecca'ya.

Marsh, Carolyn Coleburn ve Becca Stevenson'a tanıtım için teşekkür ederim. Hepinize minnettarım!

Megan Miranda, Elle Cosimano ve Julie Clark'a, bir kızın isteyebileceği en iyi eleştiri ortakları ve arkadaşlar oldukları için teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu yapabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Beni destekleyen bu kadar çok insan olduğu için çok şanslıyım. İlk taslakları okuyan, konuşmam gerektiğinde beni dinleyen ve genel olarak en iyisi olan tüm arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim.

Kocam Dean'e ve oğullarımız Miller, Ross ve Archer'a, en büyük destekçilerim oldukları için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum ve her gün size minnettarım.

Özel bir not: Bu kitapta Ben ve Camille, Tarver Braddock Vakfı'nı desteklemek için bir hayır etkinliğine katılıyorlar. Bu, memleketimdeki arkadaşlarımdan oğulları Tarver'ın hayatını kutlamak için kurdukları gerçek bir organizasyondur. Tarver Braddock Vakfı'nın misyonu, rastgele iyilik eylemleri yoluyla sevgi, kahkaha ve mutluluk yaymaktır. Sizi tarverbraddockfoundation.org adresini ziyaret etmeye ve belki de Tarver'ın adına rastgele bir iyilik eylemi yapmaya davet ediyorum.

YAZAR HAKKINDA

Ashley Elston, yazarlığa başlamadan önce uzun yıllar düğün fotoğrafçısı olarak çalıştı. Yetişkinlere yönelik ilk romanı *First Lie Wins*, Reese's Book Club'ın seçkisine girerek *New York Times*'in en çok satan kitaplar listesinde birinci sıraya yükseldi ve otuzdan fazla dile çevrildi. *Anatomy of an Alibi*, yazarın yetişkinlere yönelik ikinci romanıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma
listenizde sıradaki
kitap hangisi?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM